

Isten segítő keze

MÁTÉ LÁSZLÓ

MÁTÉ LÁSZLÓ

Isten segítő keze

Máté László

Isten segítő keze

regény

☆☆☆

*válogatott novellák
és versek*

2013.

ISBN 9 789 630 865 517

Máté László © Minden jog fenntartva

Nyomdai munkák: Z-Press Kft.

Előszó

A hármask szám határozza meg legújabb könyvemet, hiszen a harmadik önálló kötetemet három részre lehet bontani. Az első részben válogatott novelláimból nyújtok át egy csokorra valót. A „*Hétköznapi kalandjaink*” valójában olyan hétköznapi történetek, melyek nagyon is sorsfordító cselekményeket tárnak az olvasó elé.

A második rész „*Üzenet a jövőnek*”. Azokból a versekből válogattam, melyek számomra valamiért kedvesek. Vagy azért, mert sikeresek lettek, vagy mert olyan emlék, esemény fűződik hozzájuk, melyet szívesen idézek fel.

A könyv harmadik részében található a címadó regény: „*Isten segítő keze*”, melynek érdekes a születése. Valójában egy újságcikk indította útjára gondolataimat. A könyvben szereplő Good Tidings egy létező szervezet, melyet Írorszáiban hoztak létre. Azt ugyan nem tudom, hogy van-e magyarországi szervezetük, de a céljuk megegyezik azzal, amit a könyvben is leírtam. A többi viszont a fantáziám terméke.

Örömmel nyújtom át legújabb könyvemet a kedves olvasónak, és kívánok nagyon jó szórakozást mindazoknak, akik fellapozzák a kötetet.

A szerző

Hétköznapi kalandjaink

Válogatott novellák

Elvesztett család

Sándor lassan ballagott a temetőben. Gondolatai a régmúltba kalandoztak. Azokba az időkbe, amikor még volt családja, és minden nap a szeretteihez sietett haza. Boldog volt, kiegyensúlyozott és elégedett az életével. Megtorpant, ahogy az emlékeket felidézte.

– Miért kellett ennek így történnie? – mormogta maga elé, de a választ nem tudta megadni. *Nem is lehet értelmes válasz erre* – gondolta.

Odaért a sírhoz és leült a padra. Nézte a márványlapot és érezte, hogy még ennyi idő távlatában is a sírás fojtogatja. Kis idő után, ha nehezen is, de összeszedte magát és épp indulni akart, amikor egy nő tűnt fel a sor végén. Lassan közeledett, és amikor odaért, szomorú arcával Sándorhoz fordult.

- Megengedi, hogy leüljek?
- Parancsoljon – válaszolta a férfi.
- Köszönöm, igazán köszönöm.
- Nem láttam még magát itt a temetőben. Szabad megkérdeznem, hogy kit vesztett el?
- A férjemet és két gyönyörű gyermekem.
- Én is a családomat – bólintott Sándor. – Egy pillanat műve volt és itt maradtam egyedül.

A nő megcsóválta a fejét, és szomorúan bámult maga elé.

– Megengedi, hogy bemutatkozzak? Horváth Sándor vagyok.

– Örvendek – nyújtott kezét a nő. – Én Nagyné Horváth Etelka.

– Kegyednek is Horváth a vezetékeve. Hiszen akkor névrokonok vagyunk.

– Vagy inkább rokon lelkek – válaszolt a nő.

A két ember újra mély hallgatásba merült. A nő törte meg a csendet.

– Közlekedési baleset volt?

– Igen! – válaszolt Sándor. És kiskegyednél?

– Nálunk is. Egy örült ámokfutó – sóhajtott nagyot a nő.

– Rég történt? – kérdezte a férfi.

– Lassan két hónapja. És önnél?

– Jövő héten lesz egy éve. A kisebbik gyerek születésnapja a rákövetkező héten lett volna.

– Borzasztó.

– Hatodik születésnapjára készültünk, de már nem tudtam megölelni.

Mind a ketten csendben ültek, és gondolataikba merülve bámultak maguk el.

– Gyakran itt van? – törte meg a csendet a nő.

– Minden nap itt üldögélek. Néha sétálok egy kicsit, de jobbra csak üldögélek és próbálom megemésztetni ezt a szörnyűséget. De az idő múlásával sem nagyon sikerül.

– Nem bánná, ha holnap is eljönnék?

– Sőt, megtisztelne.

– Igazán kedves öntől. Ha nem haragszik, most megyek.

– Nagyon örülök, hogy megismertem – ugrott fel Sándor a padról és kezét csókolt a nőnek.

– Részemről a szerencse – mosolygott rá a nő, és lassan megindult, amerről jött.

Sándor visszaült a padra és hosszasan nézett utána.

Másnap kis sétát tett a temetőben, majd megérkezve a padhoz, leült, és várni kezdte a nőt, akit tegnap ismert meg. Közben hosszán vizsgálgatta a márványba vésett aranyozott betűket, a kővázában virító virágokat. Észre sem vette, hogy a tegnapi ismerőse közeledik, csak amikor leült melléje.

– Kezeit csókolom, Etelka – és köszönését a gyakorlatban is megtette.

– Üdvözlöm, Sándor – mosolyodott el a nő. Beszélgetni kezdtek, és hamar megtalálták a közös nevezőt. Előbb Sándor mesélte el az életét, majd Etelka is elmondta az övét.

Ezt követően szinte naponta találkoztak a kis padon. Rengeteg közös témát találtak, és szinte alig akadt olyan dolog, amiben nem lett volna azonos a véleményük.

Egyik vasárnap délelőtt is pont a padon ülve beszélgettek, amikor vidám gyermekkacagás verte fel a sírok közti csendet. Egy fiatal nő jött két gyerekkel. A két ember szótlánul nézte, amint a nő lesöpri egy kefével a sírt, a nagyobbik fiú vízért szalad, majd óvatosan a kőváza betétjébe önti. A kisebbik az elszáradt virággal fut el és a gyűjtőbe dobja.

Sándor nézte az idilli jelenetet, majd szótlánul megfogta Etelka kezét és megszorította. Egészen addig szorította, amíg a nő el nem ment a két gyerekkel. Ekkor a mellette ülőhöz fordult.

– Bocsásson meg, Etelka, de most egyedül szeretnék maradni.

– Megértem, kedves Sándor. De holnap azért eljöhetek, ugye?

– Természetesen, sőt az is lehet, hogy én mennék kiskegyedhez.

– Megtisztelne – válaszolta a nő, majd megindult a sírok között.

Sándor megállt a sír előtt és hosszasan nézte fátyolos szemmel. Bámulta a lesepert márványlapot, a friss virágot a kővázában és az aranyozott betűket:

HORVÁTH SÁNDOR

Élt 34 évet

Budapest, 2008. november 19.

A szőlő íze...

Megcsörrent a telefon. Éva megvárta, amíg a harmadik csörgés is elhal, és csak utána vette fel a kagylót.

– Halló! Tatai lakás – szólt bele.

– Szia, Évike! János bátyád vagyok.

– Szia, János! De rég hallottam a hangodat! Mi van veletek?

– Megvagyunk, dolgozunk, szaladnak a napok. Hanem pont ezért hívlak. Nem volna kedvetek jövő hét végén lejönni hozzánk? Nem kertelek, szüreteléshez kell a segítség.

– Jánoskám, megbeszélem Gáborral, de azt hiszem nem lesz akadálya. Készülünk már nagyon régóta. Anya, apa jól vannak...?

– Jól, szerencsére. Mindkettő egészséges, mint a makk.

– Ezt jó hallani, főleg az ő korukban. Rendben, akkor beszélek Gáborral, és holnap visszahívlak. Ne haragudj, leteszlek, mert a bejárat csengő is szól.

– Szia. Jók legyetek, mindenkit üdvözlök. Ágicát és a gyerekeket és persze Anyust, Apust.

– Én is Gábort, a gyerekeket is.

* * *

A gépkocsi lelassított és befordult a bekötőútra. A kis faluba csak ez az egy út vezetett, így, aki itt bekarodott, az máshova nem is mehetett, csak ebbe a zsákfaluba. A település a dombra felkúszva húzódott végig, ezért szinte minden házból lehetett látni, ha valaki közeledett.

János a verandán állt és szemével a kertkapuig kísért a közeledő gépkocsit. Szélesre tárta a kaput és mutatta, hogy az érkezők befordulva az udvarra, hova álljanak.

– Örülök, hogy ilyen hamar ideértetek! Későbbre vártunk – köszöntötte nagy ölelésekkel a kocsiól kikászalódó hűgát és annak családját.

– János! De örülök, el sem hiszed.

– KerüljeteK beljebb – invitálta a házba férfi a vendégeket. A két család, mint régen, most is a konyhában telepedett le. Hosszas mesélésbe kezdtek, kivel mi van, hogy vannak a rég nem látott rokonok, ismerősök. Eközben beállítottak a két testvér szűlei. Évi könnyes szemmel borult apus és anyus nyakába. Késő estig folyt a disputa, János előbb a tavalyi borból, később a saját készítésű mézes pálinkával kínálta a vendégeit. Vacsorára friss falusi kenyérrel, szalonnával és kolbásszal kínálta őket.

– Saját fűstölés – dicsekedett János, majd áldomásra emelte poharát, úgy kérdezte:

– Veletek mi van? Mindenkiről mesélsz, csak éppen magatokról nem mondasz semmit.

– Nincs velünk semmi különös – válaszolt villámgyorsan Éva. – Inkább azt mutasd meg, bátyus, hol fogunk aludni?

* * *

– Ébresztő! Már mindenki talpon van – harsogta János. Éva álmosan hunyorgott.

– Mennyi az idő?

– Ne az időt kérdezd, gyertek reggelizni.

Éváék hamar összeszedték magukat, és mint régen, most is a konyhában ültek, és jóízűen falatoztak. Az asztal roskadozott a finom falatoktól. Resztelt máj, körözött, padlizsán krém, sonka, kolbász, paprika, paradicsom, hagyma, és a tegnapi jóízű kenyér, amely most is ugyanolyan friss volt, mint előző nap.

– De finom itt minden – szaladt ki Bálint, Éva kisebbik fiának a száján akaratlanul.

– Egyél, kisöreg, de ti is ám, mert délig nem lesz mód csipegetni.

Reggeli után felkerekedett a két család. Mindenki fogta a vödret, kését vagy metszőollóját és irány a hegyoldal. Éviék is beálltak egy sorba és szorgalmasan kezdték szedni a szőlőfürtöket. János és Gábor puttonyozott. János minden fordulónál egy kis anekdotát adott elő. A gyerekeket azzal ijesztgette, hogy jönnek a darazsak, vagy ha ügyetlenek lesznek, lemetszik az ujjhegyüket. Szerencsére a két gyerek nem tett kárt magában, azonban a darazsak valóban megjelentek. A hegyoldal azonban ettől függetlenül is olyan volt, mint egy megbolydult méhkas.

Ahol megtelt a vödör egyből kiabálták: – Puttonyooooooooos!

Persze mindenki megkóstolt egy-két fürt szőlőt. Évi és a gyerekek kezén csurgott végig az édes lé. Amikor pedig rászáradt, ragadt a kezük.

– Hékás! A jövő évi boromat eszed meg – ugratta János a húgát. Évi nevetve válaszolt valamit, de egy hangos kolompolás elnyomta a hangját.

Megjött a faluból az utóvéd az ebéddel, ami jelen esetben egy traktor, amely egy gulyáságyút húzott maga után. A kiadós leves mellé bukta vagy pogácsa dukált. Ebéd után még egy kis pihenés, beszélgetés, a falubeliek egymást ugratták, de kijutott belőle Éváéknak is.

– Aztán a drága nagyságának hogy ízlik a vidéki munka? – kérdezte egy helybéli férfi, de hangjából kiérződik, hogy semmi bántó szándék nincs benne.

– Péter, ne nagyságozz engem. Ismerjük egymást gyerekkorunk óta. Vagy már elfelejtetted, hogy a tempom mögött csókolóztunk?

Erre aztán kitört a nevetés, ment a tréfálkozó adokapok. A disputának Mária asszony, János felesége vett véget:

– Emberek, irány a munka, vagy éjszaka is szedni akarjátok? Akinek nem ragadt össze a két keze, az nem hagyhatja abba a munkát.

Így aztán felkerekedtek a falubeliek, és persze Éváék is, és bár fáradtak voltak, élvezték a jó levegőt, a vidám embereket, a szőlő ízét. A két gyerekéről is elmondható, akik persze néha a sorok között kergetőztek a többi falubéli fiúval és leánnyal.

Szürkülni kezdett, mire végeztek. Éva alig érezte a kezeit és a lábait, Gábor a sajtó vállait dörzsölgette. Lassan bandukoltak hazafelé, bár János nógatta őket, hiszen még van tennivaló. Vacsora után a gyerekeket lefektették, a felnőttek pedig mentek a présházba, a férfiak nekiálltak préselni a szőlőt, a nők a kádakat mosták ki. Egyszer csak János és a Péter hátulról elkapta Évát,

lerángatták a cipőjét, és egy szőlővel teli kádba nagy lendülettel beledobták.

– Hugi! Gyerünk taposni a szőlőt. Le kell dolgozni, amit egész nap felfaltál.

– Na hiszen, azt a pár szemet sajnálod – válaszol nevetve Éva és nekiállt szorgalmasan taposni a szőlőt. Mindene ragadt és csurom szőlőlé volt, mikor kimáshozott a kádból.

– Nem tudtam, hogy még így is préselik a szőlőt. Ilyet eddig csak képen láttam.

– Hugi! Nem vetted észre, hogy csak te vagy a kádban. Ez amolyan beavatás volt – válaszolt János, de ekkor már mindenki nevet.

Jócskán benne voltak az éjszakában, mire Éva és Gábor ágyba került. Mindketten hulla fáradtak voltak, egy-két szót váltottak, és már aludtak is.

* * *

Az éles kukorékolás lassan jutott el a tudatáig. Éva kinyitotta a szemét, hogy megnézzze az órát.

– Atya világ. Valaki löje le azt a kakast.

– Mennyi az idő? – mordul fel mellette Gábor.

– Még nincs öt óra.

Az álom azonban már elszállt, így hát Éva kikászálódott az ágyból. Megmosakodott, felöltözött, és magában elhatározta, meglepi bátyját és csinál reggelit. Előtte azonban körül nézni az udvaron, egy kis friss levegőt szívni. Ahogy kilép az ajtón, meglepetten látja, hogy a hátsó kert felől János jön, mellette Mária, a felesége.

– Hát ti?

– Mi? Hogy érted?

– Csodálkoztam, hogy már fent vagytok.

– Az lenne a meglepő, ha még ágyban lennék. Én a disznókat etettem, Marika meg a baromfit. Tudod, itt nem úgy van, mint városon. Itt, ha dolog van, akkor csinálni kell. Ha meg nincs teendő, akkor keresünk.

Éva szó nélkül sarkon fordult és bement a reggelit elkészíteni. A reggeli csöndben, feszült hangulatban telt el. Amikor mindenki befejezte az evést, Évi leszedte az asztalt és nekiállt elmosogatni. János téblábolt egy darabig, majd Évi elé állt.

– Hugi! Nem akartalak megbántani, nagyon szeretlek téged is meg a családodat is, Gábort tisztelem és felnézek rá. Ismersz, ami a szívemen, az a számon. De én akkor is azt mondom, már meg ne sértődj, csak könnyebben éltek ti ott a városban. Szép lakásokatok van, jó munkátok, hát csak ne irigyelj minket, mindenért keményen megdolgozunk.

Éva a bátyja szemébe nézett, majd a székre roskadt, az asztalra borult és hangos zokogásban tört ki.

János esetlenül állt húga mellett, végül csak kibökte:

– Na, hugi, mi a baj?

– Hogy mi a baj? – hüppögött a nő. – Csak az baj, hogy egyáltalán nem élünk szépen ott a nagyvárosban! Nekem egy éve nincs munkám, Gábornak négy hónapja mondtak fel, és azt a csodaszép lakást két hét múlva elárverezik. Nem lesz hova mennünk. Ennyit a mi csodaszép életünkről. Egyik napról a másikra élünk, filléres gondjaink vannak! Ahhoz, hogy lejjöjjünk, kölcsön kellett kérni benzinre, és fogalmam sincs, miből adjuk vissza. Ez a baj! Érted, bátyó? Meg az, hogy az a mocskos bank kitesz minket az utcára, mert három hónappal

el vagyunk maradva! Mert első a profit, és az emberek nagy ívben le vannak szarva. Csak ennyi a baj! Olyanok ezek a bankok, mint a paraziták. A vérünket szívják, az utolsó fillérünkből is kiforgatnak, és, és... – Évából csak dőlt a panasz, végül azonban újra fuldokolva zokogni kezdett.

A kis konyhára zavarodott csend borult, csak Éva fojtott sírása zsongott a levegőben. János krákogva szólt meg.

– Hmmm... Ne haragudj, hugi, ezt nem tudtam.

Éva összeszedte magát, megtörölte a szemét, felállt és a bátyja szemébe nézett.

– Tudod bátyó, az ember ilyenekkel nem nagyon dicsekszik. Pedig nincs ezen mit szégyellni, hacsak azt nem, hogy becsületesek vagyunk, és nem lopunk, nem hazudunk. És én őszintén mondom neked, olyan csodálatos érzés volt tegnap köztetek dolgozni, érezni, hogy szükség van a munkámra.

János megvakarta a fejét.

– Most legszívesebben felpofoználak. Miért nem szóltatok!? Mi a fészkes fenéért nem szóltál!? Hiszen van itt a faluban annyi üres ház, mert az ilyen bolond népek, mint ti is, felköltöznek. Ide figyelj, hugi, monddok én neked valamit. Na persze végig kell ezt alaposan gondolni, de gyertek haza. Nem ti vagytok az elsők, akit a... – hogy is mondtad? – parazita bankok földönfutóvá tettek. Milyen találó – nevetett János. – Gyertek haza.

– És mit fogunk csinálni? Miből élnénk meg?

– Földet művelsz! Hiszen a véredben van. Láttam, ahogy tegnap dolgoztál. Nem olyan régen a papa mondta, hogy az örökségünket odaadnák, mármint a földet,

amit majd örökölni hagynak ránk, mert ők már nem tudják művelni. Lenne itt annyi munkátok, csak győzzétek. Na persze, gazdagok nem lesztek soha. Tudod, aki a földet műveli, az nem lesz gazdag soha.

– Dehogynem... Tudod, bátyó, a szőlő íze tegnap, azt nem tudom elmondani, milyen gazdaggá tett!

Budapest, 2009. szeptember 17.

A fotel titka

– Óvatosan azokkal a bútorokkal, meg ne sérüljenek! Ide, a kisszalomba hozzák! Az asztalt és a vitrines szekrényt tegyék oda! A kanapét a fal mellé, vele szembe a két fotelt! – adta az instrukciókat az asztalos mester. Elégedetten szemlélte munkája gyümölcsét, a szépen berendezett szalont. A bútorok a kor szellemének és divatjának jegyében, a legmodernebb kivitelben készültek. A fa részek mesterien lettek megmunkálva, a két fotelt egészen újszerű csavart karfája tette egyedivé. A fotelok, a kanapé és a székek kárpitja aranyszínű selyemből készült. A mester még egyszer terepszemlét tartott, majd jelezte a komornyiknak, hogy valóban minden a helyén van. Az megszemlélte a végeredményt, majd lekezelő hangnemben közölte, hogy nem feltétlenül szükséges, hogy a lord személyesen vegye át a bútorokat. Az asztalosmester azonban hajthatatlan volt, így hát a komornyik utasította, hogy várjon a konyhában. Visszatérve közölte, hogy lord Hide holnap tíz órakor fogadja, addigra legyen itt.

* * *

– Látom kiváló munkát végzett! – közölte finomkodóan a lord.

– Igyekeztem, sir.

– A fotelt úgy készítette el, ahogy megbeszéltük?

- Természetesen! Méltóztassék megtekinteni.
- Nagyszerű! – a lord csengetett és a belépő komornyikhoz fordult. – Intézkedjen, hogy a mester megkapja a bérét.

* * *

- Sir, kérem, jöjjön! Menekülni kell, a köztársaságiak körül vették a házat. Ezek fejezték le a királyt!
- Vigye a feleségemet és a gyerekeket, Leopold!
- De sir! És az ön biztonsága?
- Tegye, amit mondtam! – Azzal a lord sarkon fordult és besietett a kisszalomba. Nem sokkal később a köztársaságiak betörték az ajtót és szobáról szobára jártak. Úgy tűnt, egy teremtetett lelket nem találnak a kastélyban.
- Valami titkos kijáraton keresztül megszöktek! – üvöltötte az egyik katona.
- Hahó! Ide hamar, megtaláltam lord Hide-ot!

A köztársasági sereg egy csoportja a kisszalomba rontott. A lord ugyan egy párbajtőrrel próbált védekezni, de pillanatok alatt lefegyverezték és elvezették. A dühöngő lázadok törtek, zúztak és a kisszalomban hamar romokban hevert. Az apróra zúzott bútorokat a kandallóba vetették.

- Mi folyik itt? Meg vannak maguk örülve? Mit csináltak a bútorokkal? – kérdezte egy magas rangú tiszt.
- Tudni akarom, ki a felelős ezért a vandalizmusért! Követni fogja a lordot, aki már ott hintázik a kötél végén!
- Bocsánat, kapitány úr!

– Erre a vandalizmusra nincs bocsánat! Ez nem méltó a köztársaság eszméjéhez! Derítse ki, kik voltak, és egy hét fogságot szabjon ki rájuk! Továbbá hozasson másik bútort. Itt lesz a főhadiszállás. Azt az egy szem fotelt, ha már a sors megkímélte, tegyék oda közére.

* * *

– Bocsásson meg, sir, hogy zavarom. Berendeztük a kisszalont, de ez az öreg fotel nagyon nem illik oda.

– Vigyék a dolgozó szobámba! Ez az egyetlen megmaradt emlék szegény nagyapámtól. Már csak az iránta érzett tiszteletből sem dobhatom ki.

– Ha óhajtja, sir, felújítatom!

– Nem! Nem akarom! Mikor kisfiú voltam is ilyen volt. Emlékszem, a nagyapám mennyire szeretett benne pihenni.

* * *

– Uram! Minden kész a holnapi megnyitóra!

– A személyzet a helyén?

– Igen, uram!

– Nagyszerű! Az volna a kérésem, hogy ezt az öreg fotelt vigyék le a földszintre, és a recepcióval szemben az oszlop elé tegyék. Kerítsék körbe! Ne ülhessen bele senki, de közelről meg lehessen szemlélni!

– Természetesen, sir! Intézkedem!

Az öreg fotel így került az újonnan megnyíló hotel előcsarnokába, amolyan családi ereklyeként.

* * *

– Szabadjon megkérdezni, mi a szándéka a kastéllyal?

– Nem tudom! A hotel évek óta veszteséges! Sajnos, a háború alaposan itt hagyta a nyomát, és megvallom, nincs pénzem a felújításra. Ha találnék vevőt, nyomban eladnám!

– Őszintén sajnálom! Majd negyven évig szolgáltam az édesapját!

– Tudom, és higgye el, Philip, a szívem szakad belé, de nem tudom rendbe hozatni a családi kastélyt.

* * *

– Jó napot kívánok!

– Parancsoljon, fiatalember! Mivel szolgálhatok?

– Műbútorasztalos vagyok, és a faluban mondták, hogy önnek van egy több száz éves fotelje. Szeretném megnézni, és ha meg tudunk alkudni, megvenném.

– Sajnálom! Valóban van egy közel háromszáz éves fotel, melyet a családom legrégebben ismert őse csináltatott, de nem óhajtom eladni. Akkor rendelte, amikor öfelsége, I. Károly király a nemesi címet adományozta neki. Megértheti hát, hogy nem akarok megválni a foteltől.

– Akkor legalább engedje meg, hogy megnézzem.

– Nos, fiatal barátom, ennek talán nincs akadálya. Itt van a kisszalomban, jöjjön, megmutatom – azzal a lord bevezette az érdeklődő asztalost. A férfi lassan körbejárta és értő szemekkel nézte az öreg, kopott bútordarabot. Szerette a mesterségét, amit apjától örökölt, aki azt az ő apjától tanulta. Híres asztalos

dinasztia voltak. Nézte a fotelt és nem akart hinni a szemének. A fa karfának a jellegzetes csavart formája nagyon ismerősnek tűnt. Erre a jellegzetes kialakításra az apja tanította meg, és elmondása szerint ennek a technikája apáról fiúra szállt. Az ódon bútor karfája e szerint a technika szerint készült.

De hiszen akkor ezt a bútort valamelyik őszám készítette! – gondolta, majd a lordhoz fordult.

– Uram! Kérem, engedje meg, hogy rendbe hozzam a fotelt. Ingyen megcsinálom.

– Ugyan miért tenné?

– Meggyőződésöm, hogy ezt a bútort az egyik őszám készítette. Ha megengedi, hogy rendbe hozzam, egyúttal tudnék egy ugyanilyen fotelt készíteni magának.

– Nem igazán értem, miért jó ez önnek.

– Az apám mesélt erről a fotelről, és a karfa jellegzetes csavart formájáról. Továbbá arról, hogy van egy titkos rekesze, melyet az ön őse kérésére alakított ki az én egyik őszám, aki szintén bútorasztalos volt.

– Valóban? És hol az a titkos rekesz, ifjú barátom?

Az asztalos a fotelhez lépett és kihúzott két fa szegecs, majd elfordította a csavart karfákat egy mozdulattal, ezáltal felpattintotta a háttámlát. A titkos rekeszből egy faládika esett ki.

* * *

A lord nézte a ládikát és a benne lévő ősi családi ékszereket. Felbecsülhetetlen értékük lehet, hiszen I. Károly király adományozta a lord legrégebb ismert ősenek, amikor lovaggá üttötte. A családi krónikában többször

említést tettek az ékszerekről, amit feltételezhetően a köztársaságiak raboltak el. Bár a család sok viszontagságon ment keresztül az évszázadok során, mostanra újra felszálló ágban volt a csillaguk. Nem kínozták anyagi gondok, mint az elmúlt háromszáz évben jó pár-szor. Átnézte az ékszereket, legvégül egy megsárgult levelet talált. Felbontotta és nem akart hinni a szemének. Lassan nehézkesen olvasta a régies nyelvezettel írt levelet.

Drága Fiam!

Tudom, hogy édesanyád, akit én őszintén és tiszta szívvel szerettem, a halálos ágyán elmondta neked az igazságot. Kérlek, bocsáss meg nekem, amiért titokban tartottuk a kilétedet. Most, hogy édesanyád meghalt, szükségét érzem, hogy a továbbiakban téged segítssek. Azonban azt meg kell értened, hogy a nyilvánosság előtt nem vállalhatom fel az apaságot. Amennyiben ezt megtenném, azt gondolom, nagyon gyorsan elérne téged egy gyilkos tör.

Te az én első született fiam vagy, de mivel balkézről születtél, soha nem viselheted a Stuart nevet és nem örökölheted a trónt. A legtöbb, amit tehetek érted, hogy nemesi címet adományozok neked. Természetesen az ehhez szükséges birtokokkal, valamint egy kastéllyal.

Lord Hide remegő kézzel olvasta a levelet.

– Ha ez igaz, márpedig miért ne lenne igaz... – mormolta magában. Nem folytatta a mondatot, nem merte folytatni. Csak nézte a levél végén a dátumot, a királyi pecsétet és aláírást.

*Hereford, az úr 1647. esztendejében, február havá-
nak 15-ik napján*

Vérszerinti apád: I. Károly Anglia királya

Hide (angol) = eltitkolt

Budapest, 2010.

Bizalom

Létezik-e feltétel nélküli bizalom, és ha igen, mi az ára? Hiszen a bizalom egy olyan dolog, amit ki kell érdemelni, meg kell érte küzdeni. Nem egyszer, hanem naponta újra és újra. Igen, de mi van, ha hiába teszünk meg mindent érte, nem kapjuk meg?!

Az, hogy mennyire bízunk meg valakiben, egyben azt is jelenti, mennyire hiszünk neki. Vagy tévedek?

Az is igaz, hogy manapság a bizalom kihalófélben lévő fogalom. Olyan valami, ami nélkül lehet élni, de nem könnyű.

Kérdezheti a nyájas olvasó, mire ez a nagy filozofálgatás?

Erre csak azt tudom mondani, hogy tiszteljen meg bizalmával és olvassa el az alábbi kis történetet.

Megtisztel a bizalmával? Nos, akkor rajta.

Bizonyára ismeri a kedves olvasó a szituációt, amikor utazik a vonaton és mire észbe kap, nyakig van egy vadidegen ember életének legszemélyesebb problémáival. Így jártam én is. Elromlott az autóm és mivel halaszthatatlan dologom volt, kénytelen voltam vonattal menni. Kényelmesen utaztam másodmagammal egy fülkében. Olvastam és útitársam ugyan ezt tette. Később szundikáltam és ő is. Mivel már se olvasni, se szundikálni nem volt kedvem se nekem se neki, elkezdtünk beszélgetni. Először csak közönséges hétköznapi dolgokról. Milyen az idő, miért ilyen piszkos a фуlke,

vagy éppen az ablakon kitekintve, hogy mennyi a megműveletlen földterület.

Később elmondta, hogy nő és három gyereke van. Én is megtiszteltem annyira, hogy beavattam családi állapotom rejtelseimbe. Ezen felbuzdulva azt is megtudtam, hogy ez a második házassága és a három gyerekből a legnagyobb az első frigyből származik, és inentől kezdve nem volt megállás. Megtudhattam mindent, akár akartam akár nem.

Alkalmi ismerősöm, akiről fél órája azt sem tudtam, hogy a világon van, beavatott abba a titkába is, ami jelenleg a legnagyobb problémája, nevezetesen, hogy a felesége betegesen féltékeny. Elmondta, hogy az első feleségétől is ezért vált el. Szerette az asszonyt, de az nem bízott meg benne.

Nehéz, hercehurcás válás volt. Annyira megviselte, hogy évekig nem volt kapcsolata senkivel. Egészen addig, amíg meg nem ismerkedett jelenlegi feleségével. Sokáig észre sem vette, pedig a nő mindent elkövetett, hogy felkeltse érdeklődését. Végül a próbálkozásokat siker koronázta, és ő fülíg szerelmes lett a nőbe. Boldogan éltek, és szerelmük gyümölcseként két gyönyörű gyermekük született. Mindenük meglenne a boldog tartalmas élethez, és mégsem boldog. Az asszony ugyanis olyan mértékben féltékeny, hogy azt már épp ésszel elképzelni sem lehet. Kezdetekben még mindent elkövetett, hogy bizonyítsa, minden alapot nélkülöz az asszony olykor nevetséges, olykor érthetetlen vádaskodása. Azonban hiába tett meg mindent, az eredmény újabb és újabb, képtelenebbnél képtelenebb vádak özöne. Ahogy ilyenkor lenni szokott a nagy bizonyítási és megfelelési vágynak az eredménye az lett, hogy elköve-

tett ilyen-olyan hibát, amire az asszony könyörtelenül lecsapott és a fejére olvasta.

Na, nem azt, hogy megcsalta, mert nem tett ilyet, hiszen szerette a feleségét. De elég volt, hogy öt percet késsen, vagy ne vegyen fel egy telefont, az asszony szerint ez máris elég bizonyíték volt arra, hogy van valaki-je. Erre ő persze elkezdte bizonygatni, hogy miért is késett, vagy mi volt az oka annak, hogy a telefont nem vette fel. Ez persze az asszony szerint üres magyarázkodás volt csak, és ha véletlenül valami hiba csúszott a magyarázatba, az újabb megdönthetetlen bizonyíték arra, hogy az ő hites ura milyen gazember, és bizonybizony vadászik minden emberi lényre, aki a másik nemet képviseli.

Csak néhány példa a gáztettek közül: kiguvadt szemekkel nézte a bemondónőt a televízióban. Előre köszönt a Horváthnének, aki a másodikon lakik. Rámósolygott a húsz év körüli fruskára az üzletben, mert az segített neki, igaz az a bizonyos fruska volt az eladó. Vagy éppen az egyik vállalati rendezvényen a jogásznő mellé ült le a vacsoránál.

Alkalmi ismerősöm bevallotta, tehetetlen. Odáig fájt a dolog, hogy akkor is támadást vél párja szavai mögött, amikor az véletlenül mégsem gyanúsítja meg. Mit lehet tenni, kérdezi, de válaszolni én sem tudok. Végül megkérdem, hogy ő, mármint az útitársam, szokta-e hasonlókkal letámadni élete párját?

Kérdésemre bevallja nekem, bizony előfordul, hogy elszakad nála a cérna és akkor pusztá védekezésből ő is az asszony fejére olvas olyan dolgokat, amivel tisztában van, hogy merő képtelenség.

Útitársam lassan készülni kezd, mert a következő megállónál leszáll. Így csupán egy rövid summázásra marad időnk. Na és egy kérdésre a részemről. Miért nem hagyja ott az asszonyt, hiszen így képtelenség élni.

Rám mosolyog, és úgy válaszol.

– Mert mindennél jobban szeretem, és mert tündéri, okos, intelligens teremtes. Minden más téren tökéletes, és én bízom benne, hogy megváltozik.

Budapest, 2010. május 2.

A hiányzó lépés

A nő magányosan ült a szobában. Hallgatta a falióra monoton ketyegését és végtelen fájdalom mardosta a lelkét. Úgy érezte, hogy az egész világ ellene fordult. Meg volt győződve igazáról, és arról, hogy akit szeretett, az becsapta. Régóta ezzel a gondolattal élt, de a mai nap után tudta, hogy ez nem képzelgés... Meg volt győződve, hogy igaza van. Biztos volt benne, hogy a férfi évek óta becsapja.

A férfi tehetetlenül rózta az utcákat. Az eső nem kímélte, de most a testi fájdalom eltompult a lelki fájdalom mellett. Küzdött! Próbált megfelelni az elvárásoknak, de mindig kudarcot vallott. Maga sem tudta megmondani miért, de képtelen volt olyat tenni, amibe nem talált volna a nő hibát. A nő, akit annyira szeretett, akiért tűzbe ment volna, nem volt könnyörületes hozzá. A jó az természetes és elvárt velejáró volt tetteinek, de a hiba, a legkisebb hiba is megbocsáthatatlan bűn volt. Nem tudta, miért. Nem tudta és most már valószínűleg soha nem is fogja tudni.

* * *

A nő nézte a falon a képet és könnye kibuggyant. A képen a férfi mosolygott. Az a férfi, akit egyszerre imádott és gyűlölt. A férfi, akitől oly sokat kapott, és aki miatt olyan sokat szenvedett. Dühödten felkapta a

hamutartót és a falon lévő képhez vágta. Az üvegszilánkok hangos csörömpöléssel hullottak a földre. Megdermedt.

– Mit tettem? – kérdezte magától és a képhez szaladt. Lekapta a falról és sírva próbálta kiszabadítani a maradék szilánkok közül.

A férfi az esőtől tocsogó padon ült, de nem érdekelt. Nézte az ólmos, szürke felhőket, melyek szinte beleolvadtak a sötétedő égboltba. Miért gondolja, hogy az én lelkem is ilyen ólomszürke? Miért gondolja, hogy gonosz vagyok, amikor ismer és tudja, hogy ez nem igaz. Megcsörrent a mobilja, amire összereszt. Előkotorta zsebéből a telefont, de nem a nő hívta. A tudat, hogy nem a szeretett nő hívja, olyan dühöt váltott ki belőle, hogy földhöz vágta a készüléket.

* * *

A nő az ágyon feküdt és újra csak a falióra ketyegését hallgatta. Gondolatai kavargtak és lecsukódó pillái lassan egy másik dimenzióba vitték. Nyílt az ajtó és a férfi lépett be, egy óriási csokor viraggal és egy tábla csokival. Hozzá lépett és csókot lehelt a szájára. Majd egy szál vörös virágot tűzött a nő hajába.

Megkondult a falióra és a nő felriadt. Kábán nézte az órát, majd a törött képet. Csalódott volt az álom miatt. Amiatt, hogy csak álom volt és nem valóság. Hirtelen a hajához kapott, de a virág nem volt odatűzve.

A férfi arra riadt fel, hogy nagyon fázik. Magában próbálta memorizálni az előbbi álmát. A nő kérően hív-

ta, ő pedig mint egy örült rohant hozzá. Virággal, csokival lépett a szobába és lágyan megcsókolta. Majd hirtelen ötlettel egy szál vörös virágot tűzött a hajába. Mondani akart valamit, de ekkor felriadt. Szomorúan állt fel a padról és dideregve megindult hazafelé. Eközben magában azt gondolta: *Csak egyféle igazság létezik. Van, aki így látja, és van, aki másképpen, de ez akkor is csak egyféle igazság. Még akkor is, ha soha, senki nem tudja meg az igazat. Nem követtem el semmit, amivel vádolt. Ha csak azt nem, hogy szerettem.*

* * *

A nő felkapcsolta a villanyt és keserűen motyogta:

– Ha semmit nem követtél el, akkor miért hagytál itt? Jó, tudom, kíméletlen voltam, de hiszen ismersz, nem gondolom én azt komolyan. *Felhívom!* – gondolta és már tárcsázta is a férfi számát. A telefon kicsengett. Majd a géphang kegyetlen hidegséggel közölte: az előfizető pillanatnyilag nem kapcsolható.

– Kikapcsolta! – sziszegte a nő. – Kikapcsolta, hogy ne tudjam elérni – azzal mérgesen a földhöz vágta a készüléket.

Budapest, 2010. június 21.

Vadászkaland

A férfi elbúcsúzott társaitól, beült a kocsiba, és lassan kihajtott a kapun. Az óramutató közeledett az éjfélhez, mikor végre hazaindult. A hétvégét barátaival töltötte. Mivel meglehetősen ritkán tudtak összejönni, ezért ezeknek a találkozóknak egy idő óta különös rituáléja alakult ki. Mindig másnál rendezték az összejevetelt, és a rendező feladata volt, hogy kitaláljon valami egyedi programot. A mostani találkozót a vadászat tette különlegessé.

* * *

A rosszul kivilágított, hepehupás úton csak lassan tudott haladni, gondolatai elkalandoztak. A tegnapi vadászat eseményeit idézte fel. Tudta, hogy barátja tagja egy vadásztársaságnak, mert sokat dicsekedett vele, de hogy ezúttal szervez egy vadászatot, azt nem gondolta volna. Ennek komoly kockázata volt, hiszen a legtöbben gyakorlatlanok voltak, és engedéllyel sem rendelkeztek.

A férfi viszont jó céllovó volt, fiatal korában az MHSZ-nél versenyzett, és ha kicsit kitartóbb, ki tudja, mire vihetne volna. Éles szeme volt, a katonaságnál mindig ő volt a legjobb céllovó. Gyakran részesült dicséretben. A tegnapi vadászat felvillanyozta, és elhatározta, hogy megújítja rég lejárt fegyverviselési engedé-

lyét és csatlakozik egy vadásztársasághoz. A barátja biztos támogatná.

* * *

Ahogy az várható volt, a vadászaton a társasság többsége nem lőtt semmit. A férfi barátja fél tucát apróvadat, két másik férfi egy-egy nyulat. Ő viszont a számtalan apróvad mellett egy szarvasgidát is elejtett, ezzel kivívva a társaság elismerését.

Még most is felgyorsult a pulzusa, ahogy visszaemlékezett a történtekre. Kilépett a tisztásra és megpillantotta a szarvastehenet, amint óvatosan a folyó felé lépdel, nyomában egy pár hetes gidával.

Ez lenne az igazi zsákmány – gondolta magában. – Visszahúzódok az erdőbe, megkerülöm a tisztást és pont oldalba fogom.

Így is tett, lassan, óvatosan haladt, nehogy zajt csapjon és megriassza a vadat. Jó tíz percig tartott, míg sikerült a kívánt helyre érnie. Újból kilépett a tisztásra, de nem látta sem a szarvastehenet, sem a borját. Csalódottság fogta el. Már éppen visszafordult, hogy elinduljon megkeresni társait, amikor tőle jobbra, alig száz méterre kilépett a tisztásra a borjú. A férfit elragadta a vadászösztön, érezte, hogy adrenalin szintje emelkedni kezd. Óvatosan emelte célzásra a fegyvert, hosszan célzott. Hangos durranás verte fel az erdő békés csendjét. A borjú felbukott és rúgkapálva, kétségbeesetten sírni kezdett. A panaszos sírásra kilépett a tisztásra a borjú anyja és riadtan nézte kicsinyét. Ösztönösen a vérző sebet nyalogatva próbált segíteni rajta.

Mégis csak megvagy – gondolta a férfi és újra gondosan célzott. Meghúzta a ravaszt, de a vad megérezhetett valamit, mert az utolsó pillanatában megugrott. A lövés célt tévesztett, a golyó csak súrolta az állatot, amely riadtan megiramodott. Mielőtt eltűnt volna a sűrűben, megtorpant és a férfira bámult, majd egyetlen szökkenéssel bevetette magát a fák közé.

* * *

A gépkocsi kiért az országútra és a férfi beletaposott a gázba.

– Egy óra múlva otthon leszek – mormogta magának. – Kellene valami zene – azzal bekapcsolta a rádiót és keresgélgni kezdett az állomások között. Hirtelen felkapta a fejét és a fékbe taposott. Az úton egy kifejlett szarvas állt mozdulatlanul, és a közeledő autót bámulta. A férfi egy szempillantás alatt felmérte, hogy nem fog tudni megállni. Ösztönösen rántotta félre a kormányt, és ahogy elrobogott a megmerevedett vad mellett, a tudatába hasított a felismerés: az én szarvastehenem.

A kocsi széles ívben lerepült a jó két méter magas töltésről a mélybe. Hatalmas csattanással ért földet, és bukdácsolva tovább pörgött. Végre megállt az autó, sötétség és csönd borult mindenre. A férfi az összepréselődött kocsiában ült, mindenhol üvegszilánk. Pokoli fájdalmat érzett, többre nem emlékezett, mert elveszítette az eszméletét.

* * *

Tudatához tért, de ahogy megmozdult, érezte, hogy mindene fáj. Visszagondolt a balesetre, ahogy elszárguld a bénultan álló szarvastehén mellett. Mintha az állat szemrehányóan nézett volna rá. A sötétben megpróbálta kitapogatni kezét, lábát és megnyugodva konstata, hogy bár rendkívül fáj minden porcikája, legalább ép-ségben van.

– Majd holnap az orvos tájékoztat, hány bordám van eltörve – gondolta. – Világos lesz, megnyugtató orvosi ellátás, csak idő kérdése és rendbe fogok jönni.

A gondolatai kuszán kavartak és lassan újra álomba zuhant.

* * *

Hallgatta a főorvost és üvölteni lett volna kedve, de csak feküdt mozdulatlanul és érezte, hogy könny szökik a szemébe.

– Felfogta, amit mondtam? – kérdezte az orvos.

– Igen! Felfogtam! Kérem, most hagyjanak magamra.

Hallotta az orvos és a nővér lépteit, majd kisvártatva az ajtó csukódását. Kinyitotta a szemét és a semmibe bámult, agyában az orvos szavai dörögtek. Majd a szarvastehenet látta, amint elrobog mellette, és végül a végtelen sötétséget.

Nem tudta, meddig feküdt így, végül felült és megnyomta a nővérhívót.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte a belépő nővér.

– Szeretnék kimenni – felelte a megvakult férfi.

Budapest, 2010. június 26.

Nem adlak vissza, kedvesem

Kézdy nyomozó nagyot sóhajtott. Tudta, hogy nehéz és meddő beszélgetésnek néz elébe. Felvette a telefont és kiszólt a titkárnőjének, hogy küldje be a folyosón várakozó férfit.

– Jó reggelt, Horváth úr! Foglaljon helyet – fordult a belépő férfihez. A másik ember leült, és azonnal ömleni kezdett belőle a panaszáradat. Emez csak hallgatta, majd mikor végre a másik lélegzetvételnyi szünetet tartott, kihasználta a lehetőséget és magyarázni kezdett.

– Nézze, Horváth úr! Elolvastam a beadványát és meghallgattam önt. Azt kell mondjam, semmi olyan érvet nem tudott felhozni, ami indokolná a körözés kiadását.

– Mi az, hogy semmit nem tehet? Adja ki a körözést a feleségem ellen!

– Egyet tehetek, kerestetjük a feleségét, de körözést semmi esetre sem lehet kiadni ellene. A következő a helyzet: A felesége meglehetősen egyértelműen, írásban kinyilvánította, hogy el kívánja hagyni önt. Az erről szóló levelet ön adta át nekem. Semmi jel nem mutat arra, hogy a felesége ellen bűncselekményt követek volna el, vagy a levelet kényszer hatására írta volna. Továbbá az ön felesége sem gyanúsítható bűncselekménnyel.

– De elhagyott engem! – csattant fel a másik férfi.

– Ez nem bűncselekmény. A feleségének joga van akkor és oda mennie, amikor és ahova akar. Természe-

tesen az új tartózkodási helyén be kell jelentkeznie, ez alapján elvileg meg fogjuk találni, és jelezzük neki, hogy ön keresést kért a hatóságtól. Nem körözést – emelte fel a mutatóujját a nyomozó. – Vagyis, ha megtaláljuk a feleségét, de ő kijelenti, hogy nem óhajt önnel találkozni, sem megadni a tartózkodási helyét, akkor nekünk ezt tiszteletben kell tartani, és nem hozhatjuk az ön tudomásra.

– Ez felháborító! – kiáltott indulatosan a másik férfi.

– Kérem, mérsékelje magát! Tetszik vagy nem, ez a törvény. Valószínűleg a felesége külföldre távozott az általa megnevezett személlyel.

– A szeretőjével!

– Ez az ügy szempontunkból mellékes. Joga van hozzá, hogy azzal és akkor utazzon el, akivel és amikor akar.

– Panaszt fogok tenni a felettesénél!

– Kérem! Ehhez meg önnek van joga, bár azt hiszem, csak az idejét vesztegeti.

A férfi indulatosan felugrott és egy kurta *viszontlátásra* kíséretében kiviharzott a szobából.

– Marha! – mordult maga elé a nyomozó. – Inkább bántál volna jobban az asszonnyal. Szinte biztos vagyok benne, hogy rendszeresen megverte. – Váratlanul újra nyílt az ajtó és a férfi indulatos feje bukkant fel.

– Mondja meg a feleségemnek, hogy ki fogom csinálni! Velem ezt nem teheti meg. Én vagyok a törvényes férje. Ha engem elhagy, azt nem éli túl! – azzal dühtől kivörösödött fejével indulatosan becsapta az ajtót.

– Mondom, hogy egy marha – dohogott a felügyelő. Mérgesen becsukta az előtte tornyosuló mappát, a tetejére nyomtatott betűkkel ráírta:

KERESÉST KIADNI

Felállt és átvitte a szomszéd szobába.

– Zsuzsika! Kérem, írja meg a keresési kérelem kiadásának a papírjait.

– Igenis, főnök! Végzek ezzel a levéllel és már csinálom is.

– Ha elkészült, azonnal hozza be aláírásra.

* * *

Ahogy várható volt, az eltűnt pár nem adott életjelt magáról, és mivel semmi nem indokolta, hogy a rendőrség egyéb lépést tegyen, az ügyel nem is igen foglalkoztak. Az eltűnt nő férje időnként érdeklődött, hol telefonon, hol személyesen. Arrogáns, lekezelő modora miatt a felügyelő pokolba kívánta, valahányszor tiszteltét tette.

Elmúlt a Karácsony, a Szilveszter, március eleje volt, kora tavaszi, szép, napsütötte idő. Egyik reggel Kézdy egy helyszíni szemle miatt később ért be az irodájába. Amikor belépett, titkárnője felpattan és izgatottan újságolta:

– Főnök! Az osztrák rendőrség értesítést küldött, hogy megtalálták a Horváthnét és Varjas Pétert, akivel elutazott tavaly novemberben. Kinyomtatam az e-mailt, és a fényképeket, amiket mellékeltek, de én nem igazán értem, mi van benne. Nem tudok németül.

– Köszönöm, Zsuzsika! – azzal átvette a levelet és bement az irodájába. Némi izgalommal kezdte olvasni. Mivel túrhetően beszélt németül, nagyjából megértette a tartalmát. Ahol elakadt, a számítógépében lévő szótárat használta. Nézte a kinyomtatott képen a nőt, majd a férfit. Azt, amelyiken ölelkezve csókolóznak, hosszasan, fejcsóválva tanulmányozta. Amikor a végére ért, elgondolkodva tette le a képeket. Előkereste a nő férjének a telefonszámát és tárcsázott. A harmadik kicsengetés után kattanas és a vonal végén a hívott fél belehallózott a készülékbe.

– Horváth úr? Jó reggelt! Kézdy János vagyok a kerületi kapitányságról. Az osztrák rendőrség megtalálta a feleségét és természetesen Varjas Pétert is.

* * *

A kis kocsi falta a kilométereket a sötét országúton. A férfi időnként a mellette ülő kedvesére nézett, aki békésen szuszogott. A kocsi egyenletes duruzsolása és az utastér melege elbágyasztotta a nőt. Kint hideg volt, és ahogy egyre feljebb mentek a hegyek közé, a külső hőmérő mind alacsonyabb hőmérsékletet jelzett

– Aludj csak, kedvesem. Nem kell már félned, többé nem ver meg az az állat. Örökre az enyém vagy, védeni, óvni foglak.

Gyengéden megsimogatta a nő arcát, mire az kinyitotta a szemét és a férfira mosolygott.

– El sem hiszem, Péter, hogy itt vagyunk! Még mindig félek kicsit, de melletted biztonságban érzem magam – nagy könnycsepp gördült le az arcán. – Péter te nem tudod elképzelni, milyen pokol volt az életem.

Tegnap is megvert. A kedvenc kanárim meg eltűnt. Biztos kiengedte a kalitkából, és hagyta, hogy kirepüljön az ablakon. Soha nem megyek vissza hozzá. Inkább meghalok.

– Na, na, kedvesem. Ne beszélj butaságokat! Itt vagyok és megvédelek. Meglátod, egy csodaszép házat béreltem. Minden van benne. Nekem lesz munkám, mert az építészekre nagy a kereslet. Aztán majd te is találsz magadnak. Boldogok leszünk.

– Meg fog pukkadni, hogy a kocsit is elhoztam. De végül is az enyém, az én nevemen van. Kérsz cukrot? – kérdezte a nő vidáman.

– Kérek, édesem.

A nő a kotorászni kezdett a kesztyűtartóban. Arcára meglepetés ült ki, mert valami puha, selymes dolog került a kezébe. Kivette a kesztyűtartóból és felkapcsolta a kocsis belső világítását. Ijedten sikított fel, mikor meglátta a kezében fekvő élettelen kis kanárit. A madarat alvadt vér borította, és nyakán hatalmas seb éktelenkedett. A nő ijedten dobta el az élettelen testet. A férfi rémülten félrerántotta a kormányt. A kocsis leszaladt az útról a szalagkorlát egy hiányzó szakasza között, széles ívben lerepült a töltés melletti szakadékba. A gépkocsis hatalmas csattanással ért földet.

A férfi, szűrő fájdalomra tért magához, és érezte, hogy rettenetesen fázik. A kocsis belső világítása még mindig égett. Réмülten vette észre, hogy a mellette lévő ülés üres és a gépkocsis szélvédője hiányzik. Megpróbálta kinyitni az ajtót, de a becsapódó autó olyan mélyen belesüppedt a puha talajba, hogy az meg sem mozdult. Hatalmas kínok között kimászott a hiányzó szélvédőn és megpillantotta a földön fekvő nőt. Oda-

vánszorgott, nézte az aléltan fekvő testet. Lehajolt és szinte rázuhant az asszonyra. A nő felnyögött és kinyitotta a szemét.

– Kedvesem, mi történt velünk? – kérdezte.

– A férjed el akart venni. De én nem adlak vissza, kedvesem.

Átkarolta a nőt és gyengéden megcsókolta. A nő utolsó leheletével visszacsókolta a férfit.

Az égből sűrű pelyhekben hullani kezdett a hó. Reggelre másfél méteres fehér lepel borította az alpesi hegyoldalt.

Budapest, 2010. december 16.

Kedvesem titka

Nagyon meglepődtem. Tudtam, hogy valamit titkol, vagy inkább csak éreztem. Azt éreztem, hogy megváltozott. Mégis, annyira meglepett a dolog, hogy hirtelen nem is tudtam, mit kezdjek a felismeréssel.

Azt hiszem legjobb, ha az elején kezdem. Kedvesemmel lassan hét éve élünk együtt. Na igen, erre mondják, hogy a hetedik év a kritikus. De mi nem vagyunk babonások, ezért ez a hetes szám az ügy szempontjából teljesen mellékes.

Szóval, hét éve élünk együtt és egy kezemen meg tudom számolni, hányszor vesztünk össze. Nem az egy-másra morgásokra gondolok, hanem az igazi kenyértörésig fajuló összeveszésre. Ilyen szerencsére nem sok volt. Ezért is mondják a barátaink, hogy ideális pár vagyunk. Remekül összeillünk.

Ilyen előzmények után váratlanul ért, hogy szembeszelnöm kellett a ténnyel, amit felfedeztem.

Az történt, hogy reggel elaludtam, jobban mondva elaludtunk. Kapkodva készültünk. Általában ő kel fel előbb, így a tennivalók egy részét kihagyva viharzott el a munkahelyére. Mivel én a munkám nagy részét ott-hon végzem, ráértem. Reggeli után nekiálltam dolgozni, azonban épp csak elmerültem teendőimben, mikor valami szöveget ütött a fejemben. A bizonyíték ott volt reggel is, csak nem vettem észre. Valahogy átsiklottam felette. Gondolom, ő is a kapkodásban felejtette elől. Amikor újra megnéztem és alaposan megvizsgáltam,

minden kétséget kizárva bizonyította kedvesem hűtlenségét. Mi mást bizonyíthatna? Annyira egyértelmű.

Délelőtt telefonált a kedvesem és negédesen érdeklődött, hogy minden rendben van-e? Én persze hűvös voltam és kimért, amit így a telefonon keresztül is megértett és próbált faggatni. De nem hagytam magam, úgy éreztem, ezt nem lehet telefonon megbeszélni.

Igyekeztem dolgozni, de nem ment, az agyam egyre csak járt, teóriákat állítottam fel pro és kontra. Egy férfiember nagyon a szívére tudja venni, ha rájön, hogy megcsalják. Itt azonban többről volt szó, mint egyszerű félrelépésről. Kedvetlenül ebédeltem és a délutáni munkám ugyanúgy egy fabatkát sem ért, mint a délelőtti. Végül nem küszködtem tovább, fogtam magam és elmentem hazulról. Csatangoltam az utcán, beültem egy moziba, de nem tudtam a filmre figyelni. Agyam egyre csak zakatolt. Kerestem a miértet, és a hogyan továbbot. Majdnem nyolc óra volt, mire hazaértem. Kedvesem mosolyogva, de aggódva fogadott. Istenem, milyen kétszínű! Hogy tud így alakoskodni?

Mikor látta, hogy valami nagyon bánt, újra faggatni kezdett. Magamban persze elhatároztam, hogy nem fedem fel a kártyáimat. Kíváncsi voltam, hogy meddig színlel, és mikor vallja be a bűnét.

Este az ágyban hozzám akart bújni, de elhárítottam a közeledését. Fáradtságra és fejfájásra hivatkoztam. Tisztára úgy viselkedtem, mint egy nő. Persze az elutasítást zokon vette és megsértődött. Na hiszen – gondoltam –, még ő van megsértődve!

* * *

Másnap reggel tüntetőleg nem keltem fel. Kedvesem szokásos módon készülődött, és mivel látta, hogy nincs bennem hajlandóság semmire, a reggeli kávémat az éjjeliszekrényre tette. Elmentében pusztit nyomott az arcomra és közölte, hogy később jön, mert egy kis dolga van.

Mint akiben egy kést forgattak meg, úgy ért a felismerés. A szeretőjével találkozik. Mondani akartam neki valamit, de mire megfogalmazódott bennem, már elviharzott. Talán jobb is. Ez a nap ugyanúgy önmarcangolással telt el, mint az előző. Csatangoltam az utcán, mert éreztem, semmi értelmeset nem tudnék alkotni. Megebédeltam egy olcsó étteremben, majd egy kocsmában megittam egy felest. Jól be kellene rúgni, – gondoltam, de elhessegettem a gondolatot. Nem bírom az alkoholt, már ennek a felesnek is éreztem a hatását. Elmúlt öt óra, mire hazaértem, de még nem volt otthon. Nem csodálkoztam, hiszen mondta, hogy később fog jönni. Magamban azonban elhatároztam, hogy tiszta vizet öntök a pohárba.

* * *

Most itt állok az ablak előtt és lesem a kedvesemet, amint a villamosról leszállva siet haza. Nézem a magabiztos, boldogságot sugárzó járását. Na igen, neki megvan az oka a boldogságra, hiszen elérte, amire vágyott. És én? Velem mi lesz? Eldob, mint egy rongyot?

Nagyot sóhajtok, ahogy nézem. Végiggondolom egész eddigi kapcsolatunkat. Milyen boldogok voltunk, mikor összeköltöztünk! Mennyi közös emlékünks van. Volt – javítom ki magam gondolatban.

Nem tudom elképzelni nélküle az életemet. *Pedig barátocskám, meg kell barátkozni a gondolattal.* A vacsorát csöndben költjük el. Érzem, hogy vibrál körülöttünk a levegő, végül nem bírom tovább és megkérdem.

– Hol voltál?

– Később akartam elmondani, de ha már így a rákérdeztél – néz rám sugárzó arccal. – A nőgyógyásznál voltam. Állapotos vagyok – mondja valami földöntúli boldogsággal.

– Tudom!

– Tudod? – kérdezi döbbsen. Válasz helyett az asztalra teszem a terhességi tesztet.

– Ez hogy került hozzád?

– Tegnap reggel a fürdőszobában felejtettem.

– Kerestem, de azt hittem, kidobtam.

– Magyarázattal tartozol, nem gondolod? Ki a gyerek apja?

– Mi az, hogy ki a gyerek apja? Hát te! Te lökött.

– Nem lehetek a gyerek apja, te is tudod – horkantom egy szuszra. – Megmondta az orvos, hogy nem lehet gyerekem. Vagy már elfelejtettem?

– Nem egészen ezt mondta! – csattan fel. – Azt mondta, gyógyszeres kúrára van szükséged és akkor lehet gyereked. Fel is akarta neked írni, de te elutasítottad. Az a nagy férfiúi hiúságod nem engedte.

– Na, látod. Most elismerted, hogy nem tőlem van a gyerek.

– Ki a fészkes fenétől lenne? Azt beismerem, hogy én nem vagyok olyan fafejű, mint te. Felírtam a gyógyszer és három hónapja minden reggel szépen megiszol tíz cseppet a kávéddal együtt.

Nagyon buta képet vághatok, mert csak áll és valami elemi erővel tör ki belőle a kacagás.

– Ó, te számár! Te nagy számár! Lehet, mégsem kellene ez a poronty, mert, ahogy így elnézlek, teljesen alkalmatlan vagy még az apaságra.

Hirtelen megvilágosodott minden, *hiszen akkor mégis én vagyok a gyerek apja? Vagyis, hogy akkor ő mégsem...* Felkapom és pörgetem, csókolom, ölelem.

– Na, na! Vigyázz! Még kinyomod belőlem ezt a kis emberkét – kiáltja nevetve.

Óvatosan teszem le, hiszen tudom: egy kismamára nagyon kell vigyázni.

Budapest, 2011. február 08.

Körforgás

Napok óta erős szél fújt és ennek köszönhetően a sárga porzók könnyedén megtelepedtek a termősvirágzat kárminvörös gubacsain. A szél megcsavarta az öreg fa ágait. A levelek sóhajtvá susogtak a kora tavaszi napsütésben, majd egy újabb szélrohamnak már nem tudott ellenállni az egyik kiálló ág, és a kocsányon lógó gubacsok egy részét a földre hullatta. A kis gubacsok a lendülettől szanaszét gurultak. Az egyik egészen a lejtő széléig jutott, ahonnan tehetetlenül bukdácsolt le a völgybe, míg a rét közepén meg nem állt.

A verőfényes délelőtt egy lovascsapat tűnt fel a dombtetőn. Vidáman vágattak a rét közepére és ott táncoltatni kezdték a lovaikat, nagyokat kurjongatva. Az egyik legény nagyot ugratott lovával, és a leérkező állat patái a földbe préselték a fűben megbúvó kerek gubacsot. Mikor elfáradtak, leszálltak a lóról és letelepedtek a fűbe.

– Kimelegedtem – mondta az egyik vitéz. – Milyen jó lenne itt egy árnyékot adó fa. Olyan ni, mint ami ott van a domb tetején.

– Bizony, komám, az most igencsak jó volna – válaszolt az egyik társa.

Amint kifújták magukat, újra lóra kaptak és elvágattak. Igaz, ebben az is közrejátszott, hogy a távolból menydörgés jelezte, itt bizony nagy vihar várható. Nem is telt bele fertályóra, és az elvágató lovasok nyomában

olyan zápor söpört végig, hogy az állatok riadtan bújtak a vackukba.

Először csak egy kis hajtás dugta ki a fejecskéjét a földből, majd a kedvező fogadtást látva, na és persze a napocska, a nedves talaj hatására, gyors növekedésnek indult. A következő nyarat már mint formás csemete köszöntötte. Az évek multával a kis platánfa igencsak megnőtt, terebélyes koronája lett és a vándorok, mint egy zarándokhelyet, úgy keresték fel, hogy megpihenjenek a hús lombok alatt.

A domboldalon álló öreg fát rég kivágták, mivel kiváló bútort lehetett belőle készíteni, azonban ezt, a völgyben állót nem engedték a falubeliek.

* * *

Ez a nap is a régmúlt időket idézte. Napok óta erős szél fújt és ennek köszönhetően a sárga porzók könnyedén megtelepedtek a termősvirágzat kárminvörös gubacsain. A szél megcibálta a rét közepén álló öreg fa ágait. A háromszögletű karéjokra tagolt levelek susogva sóhajtoztak. Egy lecsapó szélroham kitépett a levelek közt megbúvó és kocsányon lógó gubacsokból néhányat. Felkapva olyan erővel repítette magával, hogy az a domb teteje melletti út mellett hullt a földre. Egyszer csak egy nyitott terepjáróból kurjongató fiatalok hajtottak le az útról és a gépkocsi széles kereke a talajba préselte az egyik beporzott gubacsot. Nevetve ugrottak le a kocsiról, kacagva táncoltak, majd mikor elfáradtak, lefeküdtek a fűbe.

– Milyen meleg van – mondta egy szőke lány. – De jó lenne egy jó nagy terebélyes fa. Olyan, mint az az öreg platán ott lent a völgyben.

– Nagypám mesélte, hogy valamikor itt fent a dombon is állt egy hatalmas platánfa, csak kivágták. De talán egyszer újra nő itt is – válaszolt mosolyogva egy fiú, majd szeme az égboltot kezdte pásztázni.

– Azt hiszem, jobb, ha megyünk. Nézd, milyen vihar készülődik – mutatott a horizontra.

A társaság tagjai jókedvűen ugráltak fel a kocsira. A sofőr nevetve nézett a távolba.

– Jön a vihar. Lehet, pont ez kell, hogy kicsirázzon egy új fa magja – mondta és jókedvűen kormányozta az autót az útra, majd sebes iramban elhajtottak a város felé. Alig tűnt el a robosztus terepjáró, hatalmas vihar söpört végig a tájon. Pár héttel később egy kis hajtás dugta ki a fejecskéjét a földből.

Így zajlott ez évmilliók óta, miért most változna meg a világ?

Budapest, 2011. május 20.

A kenyér íze

Gyerekkoromban a vakációt mindig vidéken töltöttem nagyszüleimnél. Szerettem nagyon ezeket a nyarakat. Valahogy a szabadság érzését adták, pedig mai ésszel visszagondolva semmivel sem voltam szabadabb, mint odahaza a szüleimnél. Sőt, állíthatom, hogy nagyszüleim szigorúbban fogtak. De nekem akkor, gyerekfejjel a falu ezer csodát tartogatott, és valami hallatlan felszabadult érzést is. Városi gyerek lévén rácsodálkoztam mindenre, ami a nagyvárosban nem volt. Állatra, növényre egyaránt. Nagyapám végtelen türelemmel magyarázta, melyik növény micsoda, és miként kell gondozni, hogy jó termést hozzon.

A helyi termelőszövetkezetben volt állatgondozó, és amikor elvitt megmutatni az általa felügyelt jószágokat, na, annál nagyszerűbb élményt el sem tudtam képzelni.

* * *

Falun a beosztás és az előregondolkodás sokkal szükségesebb, mint a városban. Odahaza, ha valamit elfeledett anyám, csak leszalajtott a boltba. Falun hiába is küldtek a kicsiny vegyesboltba, mert a kedves eladó néni rám mosolygott és közölte: „Csillagom, hát az nincs minálunk! Meg kell rendelni, és akkor hozatok.”

Számomra az is élmény volt, hogy a kenyeret nem a boltban veszik, bár egy héten kétszer ott is volt friss, de a legtöbben háznál, otthon sütötték a ropogós pékárut.

Nagyszüleimnél kedd volt a kenyérsütés napja. Nagyanym előző nap elővette a fateknőt. Igencsak elcsodálkoztam, mert ilyen szerkezetnek még csak hírét sem hallottam. Az előkészített lisztet a dagasztóteknőbe szitálta, és éjszakára a kemence közelébe rakta, hogy ahogy ő mondta: – szokja a konyha melegét. Ezután langyos vízbe áztatta a kovászt. Majd hajában megfőzte a krumplit, és számomra csodálatos gyorsasággal, még forrón lehúzta a héját, megtörte, megsózta és a lisztbe keverte.

Másnap hajnalban kezdődött a kenyérsütés. Mivel ilyet sosem láttam, az csak természetes, hogy én is kipattantam az első szürkületi fényre az ágyból. Azért ilyen korán, mert így is csak délre sült meg a kenyér. Mire reggelt kukorékolt a kakas, minden készen állt a dagasztáshoz. A dagasztás csak látszólag könnyű. Mikor egy kis fateknőben én is kaptam egy darab kenyértésztát, boldogan nekiláttam a munkának. Azonban a kedvem hamar alábbhagyott, mert igazán emberpróbáló fizikai munka. Hiába kérdeztem nagyanyámat:

– Nagyikám, jó lesz már?

– Csináld csak, angyalom, mert ez bizony még nem megfelelő.

A legtöbbszor persze az lett a vége, hogy elvette tőlem, és ő fejezte be.

A megkelt kovászt langyos vízzel és liszttel kell összedolgozni. Először tíz ujjal markolászva, azután, amikor már látszik, hogy milyen az állaga, ököllel nyomkodva, majd a hüvelykujj és a marok közé fogva, meg-megcsavarva, mindaddig, míg a tészta össze nem áll egy darabba.

A dagasztás végére már nem éreztem a kezemet. Folyt a hátamon és a homlokomon az izzadság. A nagyikám mondta is mindig:

– Akkor jó a tészta, ha a padlás már gyöngyözik. – Padlás alatt ő a homlokomat értette.

Ezután a tésztát letakarta és hagyta pihenni, közben felfűtötte a kemencét. Mikor a tészta jól megkelt, nagyjából két-három óra alatt, következett a kiszakítás. A tésztát lisztezett deszkára tette és annyifelé szakította, ahány kenyeret sütni akart. Kerekre formálta és kilisztezett szakajtóra tette, majd letakarta újra pihentetni. Amikor a tészta elkezdett kigömbölyödni, akkor rakta be a forró kemencébe. Azonban a sütésre váró kenyereket bevetés előtt – így nevezte nagyfi, amikor a kenyeret a kemencébe helyezte – még megkente, ahogy ő hívta, kenyérlakkal. Ez összekevert kecsketejből és tojásból készült, és ettől lett ropogós a kenyér. Majd pedig három vágást ejtett a tején, hogy ne repedjen széjjel sütés közben.

Ahogy visszagondolok arra a mennyei ízű kenyérre, amit nagyanyám sütött, mindig összefut a nyál a számban. Azóta sem ettem olyan fenséges ízű kenyeret.

* * *

Tizenhárom–tizennégy éves lehettem, mikor egy nyáron a heti kenyérsütés napján, reggel a szomszéd egy cetlit hozott a postáról. Akkoriban nemhogy mobil, de vonalas telefon is csak a postán volt. Ha valaki telefonált, azt a postáskisasszony feljegyezte, és az üzenetet elküldte a címzettnek. Ezen a reggelen a nagyfi testvérének rokonsága telefonált. Az üzenetben az állt, hogy az

Ilonka néni – így hívták a nagy testvérét – rosszul lett az éjjel, és kérte, értesítsék a nagyit. Az én nagyikám idegesen téblábolt. Ment volna szegény a testvérehez, de a sok dolog meg itthon várta. Siránkozva mondta:

– Itt a sok tennivaló, kenyérsütési nap van, a háztájit is el kell látni, de hát lehet, most látom utoljára a testvéremet.

– Menjél nyugodtan, nagyikám, nem lesz semmi baj – győzködtem.

Végül felülkerekedett benne a testvéri szeretet. Seb-
tében összepakolt, nekem kiadta a feladatokat, tyúkokat megetetni, disznót ellátni, és már szaladt is, hogy elérje a buszt. Nagyapám huszonnégy órázott, ahogy ő nevezte, mikor egy egész nap a gazdaságban volt, mert a jószágokat éjszaka sem hagyták felügyelet nélkül. Én pedig ott maradtam vigyázni a portát. És akkor megfogalmazódott bennem a nagy terv. Meglepem a nagyszü-
leimet! Megsütöm a heti kenyeret! Hiszen ott van minden, ahogy lenni szokott. A liszt, beletörve a főtt krumpli, letakarva a teknőben a kemencepatkán pihent. Mellette a kovász és a többi kellék. Szépen előkészítetem hát mindent, ahogy számtalanszor láttam nagyanyámtól, és nekiveselkedtem a munkának. Tudtam mire vállalkoztam, mégis ezerszer elátkoztam magam mire kidagasztottam a kenyértésztát. Mire elkészültem, és olyan lett, amilyen nagyanyámnál is szokott lenni, nem éreztem a kezemet. Beletettem a kenyértésztát a szakajtóba, letakartam, hogy megkeljen, és szaladtam, mert el kellett látni jószágokat. Magot szórtam a baromfiknak, tápot a két süldőnek, és már inaltam is vissza a konyhába. A kemence már igencsak szórta áldó melegét, én kiszaggattam a megkelt kenyértésztát.

Megformáztam és nagyon büszke voltam magamra, mert semmiben sem különbözött attól, amit nagyanyám csinált. Nem feledkeztem el megkenni nagyfi-féle kenyérlakkal, és persze bevagdalni sem. Mikor így megvoltam, zsupsz, mehetett a kemencébe. Innentől már csak várni kellett, hogy megsüljön. Nem is csalatkoztam. Gyönyörű, kerek, aranybarna kenyereket vettem ki a kemencéből, betekertem fehér vászonkendőbe és eltettem pihenni, ahogy nagyanyám is szokta.

* * *

Este hat óra után ért haza nagyapám. Mikor megtudta, hogy mi történt Ilonka nénivel, láttam, igen nyugtalan lett. Ennek kézzelfogható jele, hogy a saját főzésű mézes pálinkájából három kupicát is lehajtott. Sőt, nekem is felajánlott egy gyűszűnyit. Azóta tudom, mert erre is ő tanított, mértékkel inni férfiembernek muszáj, de tudni kell, hogy hol a határ.

Nem sokkal sötétedés előtt hazaért nagyanyám. Láthatólag megkönnyebbülve ült le a konyhába és szinte egy szuszra mondta, hogy szerencsére a testvére sokkal jobban van, bár nagy volt a baj. De az orvos szerint akár már a jövő héten hazaengedhetik.

– Hanem ám, te gyerek, elláttad-e a jószágot? – kérdezte nagyanyám.

– Reggel igen, az esti etetésre még nem volt időm.

Nem szólt semmit, de láttam, nem tetszik neki, hogy csak a munka felét végeztem el.

– Na megyek, megetetem őket – mondta nem kis bosszúsággal a hangjában. – Aztán a kenyérsütést meg-ejtem holnap – tette hozzá.

– Azt ugyan nem kell – feleltem büszkén. – Megsütöttem a kenyereket.

– Mit csináltál? – fordult vissza az ajtóból. De erre már nagyapám is felkapta a fejét.

– Te megsütötted a kenyeret?

– Igen! – válaszoltam és a fehér vászonba tekert dagadó halmokra mutattam.

– Szűz Máriám, te gyerek! – nevette el magát. – Te tényleg megsütötted a kenyeret! – azzal egyenként az asztalra tette a csomagokat és óvatosan elkezdte kibucolyolni.

– Az áldóját! – rikkantott nagyapám, mikor meglátta az arany-barnára sült friss vekniket.

– Kóstoljuk meg – javasoltam. Nagyanyám kést vett elő és mosolyogva megszegte a kenyeret. Hersegett a kenyér, ahogy szelt három szeletet. Kiosztotta és én áhítattal haraptam bele az általam sült friss, ropogós kenyérbe. De a mosoly azonnal lehervadt a számon. Néztem nagyszüleimet és meglepettem láttam, az ő arcukra is furcsa vonások ültek ki. Éreztem, hogy valami nagy hibát követtem el. Nagyanyám szája lassan mosolyra görbült, majd hangosan nevetni kezdett.

– Te gyerek! Ebbe nem tettél sót.

Csak álltam ott leforrázva, majd látva, hogy nagyapám is nevetni kezdett, én is furcsa megkämpicsorodott mosolyra húztam a számam. Végül mindhárman úgy nevettünk, hogy a könnyünk is kicsordult.

Budapest, 2011. október 16.

A kulcs

A kocsí lefékezett és beállt a házzal szemben lévő parkolóba. Hárman szálltak ki a gépjárműből, egy férfi és két nő. Jóízűen nevetve ugratták egymást, miközben nagyokat szippantottak a friss tengerparti levegőből. Szemmel láthatóan felszabadultak és jókedvűek voltak. Nagyot nyújtózkodva mozgatták meg elgémberedett tagjaikat a hosszú és fárasztó út végén. A vidámságra minden okuk meglehetett, hiszen egy hét gondtalan nyaralás várt rájuk. András és Gizi két éve éltek együtt, de most először sikerült elmenniük nyaralni. A másik nő Katalin, Gizi húga volt. Ő holnapra várta, hogy megérkezzen a barátja.

– Rámoljunk ki és készítsünk valami harapnivalót! Ebéd után pedig irány a tenger!

– Nincs ellenemre a terv, édesem, de szerintem a húgomnak sem.

– Naná, hogy nincs. Alig várom, hogy a hús habokba vessem magam!

– Akkor munkára fel, lányok! Én viszem a bőröndöket, tiétek az elemózsiás pakk.

A férfi felnyitotta a csomagtartót és elkezdte kipakolni a bőröndöket, sporttáskát. Katalin a hátsó ülésen lévő hűtőtáskát és egyéb ennivalóval degeszre tömött szatyrot pakolta a kapu elé. Már majdnem végeztek, mikor a két ember felfigyelt Gizi szitkozódására.

– Mi a baj, Gizusom? – évődött vele játékosan a férfi.

– Nem találom a kulcsot.

– Mi? Mi az, hogy nem találod a kulcsot?

– Ahogy mondom! Már háromszor átforgattam a táskámat, de nem találom.

– Mi a baj? – kérdezte a másik nő, miután minden, a hátsó ülésen lévő csomagot a bejárathoz cipelt.

– Semmi különös. Csak éppen a drága nővéred nem találja a villa kulcsát.

– Nem is csodálom, amilyen kupi van a táskájában – kuncogott a fiatalabb nő.

– Na, le lehet rólam szállni! Talán a te táskádban nagyobb rend van?

– Nem! Az enyémben nagyobb kupi van. A különbség csupán annyi, hogy a kulcs nem az én táskámban van.

– A jelek szerint az enyémben sincs.

– Hát ez baromi jó – nevetett fel a férfi.

– Hát-tal nem kezdünk mondatot – szólt a párjára Gizi.

– Cseszd meg! Jelen körülmények között ez a legnagyobb gondod? – morgott vissza a férfi.

– Jól van na, egymásnak ne ugorjatok. Inkább próbáljunk meg nyugodtan gondolkodni.

– Nyugodtan? Levezettem hatszáz kilométert. Olyan éhes vagyok, mint aki egy hete nem evett. Itt a nyaraló, ahol reményeink szerint egy „világ bajnok” hetet fogunk eltölteni. Csak éppen emiatt a buta liba miatt nem tudunk bemenni.

– Anyádnak mondd, hogy buta liba! – kiáltotta hisztérikusan Gizi.

– Te! Vigyázz a szádra, mert átformálom! – hördült fel a férfi.

Katalin a nővére és sógora közé állt, és megpróbálta csillapítani a kedélyeket. Gizi mérgesen a földhöz vágta a ridiküljét és zokogva ült vissza kocsiba. András, mint a ketrecbe zárt oroszlán rótt a köröket a gépkocsi körül. Időnként mérgesen belerúgott a földön heverő csomagok egyikébe, vagy egy kavicsba.

– Most mi lesz? – horkantotta kis idő múlva András.

– Az lesz, hogy gondolkodunk. Figyi, nővérkém! Azt mondd meg, mikor láttad utoljára a kulcsot?

– Mit tudom én!

– Nekem ne mittudoménézz! Próbálj visszagondolni, mikor láttad utoljára kulcsot?

– Otthon a lakásban, mikor betettem a táskába. Utána indulás előtt még egyszer megnéztem.

– Akkor két lehetőség van. Vagy a táskában van most is, vagy valahol kirántottad.

– Nagyon jó! – mordult fel András.

– Ne morogj! – torkolta le a sógornője, majd leült Gizi táskája elé a földre és kiborította a tartalmát az aszfaltra. A férfi nézte a jelenetet, majd felröhögött. Istenien kezdődik a nyaralás. A kocsihoz rohant, kikapta a fényképezőgépet és gyors egymásutánban többször is lefényképezte a földön ülő sógornőjét.

– Ne hülyülj már!

– Ezen fog röhögni otthon a fél város. Kár, hogy nem hoztunk sátrat. Felüthetnénk itt az úton.

– Giziiiiiii! – sikított éleset a húga. – Te terhes vagy?

– Na, menj a bús picsába! – ugrott oda a másik nő.

– Ne vakerj, ez egy terhességi teszt készlet. Azt ne mondd, hogy bűvárkodáshoz hoztad.

– Gizusom! Te babát vársz?

– Nem tudom, de lehetséges. Egy hetet késett, azért hoztam.

– Hujj! – üvöltött fel a férfi. – Emberek! Apa lesznek! Igaz, nincs hol aludni, de ki nem szarja le?

Amíg András idéetlenül kurjongatva ugrált, néhány arra járó turistát igencsak meglepve, addig Kati fanyalogva fordult Gizihez, és a hatalmas, tarisznyaszerű táska sarkán kidugta egyik ujját egy jókora lyukon.

– Itt esett ki a kulcs. Sajnos az a halvány remény is elúszni látszik, hogy otthon hagyta és Péter holnap utánunk hozhatta volna.

Gizi odament, leült a húga mellé a járdaszegélyre, és nézte a táska sarkán éktelenkedő lyukat.

– Na, várj csak! Arra megesküszöm, ha kell annak a kis porontynak az életére is, amelyik remélhetőleg itt növekszik a hasamban, hogy induláskor a táskában volt a kulcs.

– Erről „mesélek” neked. Útközben kétszer álltunk meg, akkor eshetett ki. Vagy a benzinkútnál, vagy Zágráb után a parkolóban.

– Igen ám, de én egyik alkalommal sem vettem ki a kocsiból a táskát. Ott volt végig betolva az ülés alatt.

A két nő meredten nézte egymást, majd hirtelen felugrottak, az egyik az első, másik a hátsó ajtót tépte fel. Négykézlábra ereszkedve belestek az „anyós ülés” alá.

– Itt van! – kiáltott fel Gizi, és egy szemceruza, valamint egy szájfény társaságában kikotorta az ülés alól a villa kulcsait. A két nő táncra perdülve ugrált, miközben egymásnak dobálták a kulcscsomót.

– No, madárkáim! Honnan halásztátok elő a kulcsokat? – kérdezte András, aki ez alatt egy kis felfedezőútra indult a környéken és éppen most ért vissza.

– Bent volt az ülés alatt – rikkantotta Gizi, és Kati felé dobta a kulcscsomót, de Kati abban a pillanatban András felé fordult. A kulcs széles ívben elrepült a nő mellett és az úttesten landolva a sima aszfalton végigsiklott, egyenesen a járda melletti kanális felé.

– Ne! – sikította Gizi, lelki szemeivel már szinte látva az újabb galiba eljövetelét. Szerencsére András is felmérte a helyzetet, és a városi labdarugó csapat pallérozott kapusi képességeit latba vetve elvetődött, és az utolsó pillanatban elcsípte a kulcscsomót.

– Na, lányok, nem mondhatjátok, hogy nem kalandos a nyaralásunk! – vigyorgott a férfi, miközben nyögve feltápászkodott, majd a kerítéshez lépve kinyitotta a nyaraló kapuját.

2011. november 20.

Az én fecském

Szerettem mindig is a természetet, úgy az állatokat, mint a növényeket. Hittem, hogy nem ők vannak mi értünk, hanem mi is részesei, egy láncszeme vagyunk a természet színes, ezer csodát rejtegető világának. Na persze, ez akkor, kislányként nem volt tudatos, de a szüleim által belém nevelt tisztelet a természet iránt átszötte a mindennapjaimat. A természet közelsége számomra mindennapos dolog volt.

Amikor azonban a városba kerültem, legnagyobb bánatomra, ha nem is tűnt el teljesen az életemből, eltávolodott tőlem a körengetegben. Nem csoda hát, hogy a városban a természet minden apró csodájának tudtam örülni.

Ötödikes lehettem mikor tavasszal az iskola hátsó udvarának sarkában lévő szerszámos fészker eresze alatt felfedeztem, hogy egy füstifecskecsalád, vagy ahogy mifelénk nevezték őket: villás farkú fecske és párja épített magának fészket. Attól kezdve naponta tiszteletem tettem a madárcsaládnál. Úgy éreztem, hogy ők az én madaraim. Napról napra figyelemmel kísértem a fiókák fejlődését. Napi látogatásoknak a nyári szünet sem vetett véget. A hátsó udvar kerítésén egyhelyütt a keresztléc csak félig volt felrögzítve. A keresztlécet félrehajtva könnyedén be tudtam bújni. Így, mikor az iskola bezárt, akkor is besurrantam, és néha órák hosszat lestem, ahogy a fecskeszülők fáradhatatlanul hordják a kicsinyek számára a táplálékot. Kínszenvedés volt

számomra az a két hét, mikor szüleimmel nyaralni mentünk és nem láthattam az „én fecskéimet”. Az csak természetes, hogy mikor hazatértünk a nyaralásból, másnap első utam az iskola mögötti fészkerhez vezetett, és megkönnyebbülve láttam, hogy az „én fecskéim” fáradhatatlanul hordják az eleséget a három kicsinek. Magamban elhatároztam, hogy ettől fogva ki nem hagyok egy napot, amíg a fiókák ki nem repülnek a fészkekből. Úgy gondoltam, ez nem lehet több két hétnél.

Augusztus második felében jártunk és szokásom szerint a reggeli után azonnal kisurrantam otthonról, hogy megvizitáljam a fecskecsaládot. A kerítéshez érve meglepetten láttam, hogy azt valaki elmozdította. Én, mikor a titkos bejáratot használtam, mindig gondosan visszafordítottam a kerítéslécet. Valaki vagy valakik ugyanúgy bemásztak a hátsó udvarra, mint én. Óvatosan kerültem meg az öreg fészert és akkor földbe gyökerezett a lábam. Három nyolcadikos fiú, akik ráadásul az iskola híresen nagy verekedői voltak, és akiktől minden gyerekek tartott és kerülte őket, szóval ez a három fiú egy hosszú póznával az én fecskéim fészket akarta leverni.

A fecskeszülők körbe-körbe repkedve éktelenül csiviteltek, de nem mertek a fészek szájához repülni, mert a három csibész a hosszú póznával vészesen csapkodta a fészket. Félő volt, hogy a madarak otthona nem bírja sokáig és leszakad, akkor pedig a három fióka is velük zuhan, hiszen nem tudnak még repülni.

– Ne bántsátok a fészket, mert... – rivalltam rájuk, végig se gondolva, mit cselekszem. A három gézengúz meglepetten fordult felém.

– Mert, mi lesz akkor? – kérdezte hármójuk közül a főkolompos.

– Azt majd akkor meglátjátok – feleltem megszeppenve.

– Te kis pisis. De bátor lettél.

– De hát a fiókák nem tudnak repülni! – mondtam kétségbeesetten.

– Na és aztán! – mordult rám az egyik. – Miért nem tanultak meg. – Azzal elkapta a copfomat és annál fogva rángatott a fészek alá.

– Csak, hogy jobban lásd – mondta és még egy jókórát rántott a copfomon. Majd újra ütögetni kezdte a fészket. A fecskefészek erősen megépített alkotmány, amit sárból és mindenféle anyagból készítenek a madarak, de nem ilyen igénybevételre. Nem csoda hát, hogy a fecske mama és papa kétségbeesetten csivítelve próbálta elűzni a támadókat. A kicsinyek meg éktelen lármát csaptak, de hiába. A fészek ameddig bírta, ellenállt, de egy hatalmas ütés a bottal, és az egyik oldal elvált a faltól és a félig lógva csüngött alá. A három fiókából kettő éktelen sírás közepette villámgyorsan elrepült, de a harmadik kétségbeesetten vergődve a földre hullott.

– No, látod, csak ez a nyamvadt nem tud repülni – mondta nevetve az egyik fiú. – Nem baj! Majd mindjárt megtanítjuk. – Azzal lehajolt, hogy felvegye, de akkor olyan dolog történt, amire senki nem számított. Kajla, a gondnok hatalmas farkaskutyája, vad ugatással ott teregett és a három gézengúzra vetette magát. Az eddig oly’ bátor fiúk ijedten menekültek a kerítésen kívülre. Amíg Kajla a fiúkat kergette, óvatosan felvettem a fiókát a földről. Ám még végig sem gondoltam, mit tegyek, amikor Kajla megfordult és vad ugatással rohant felém.

– Kajla! Helyedre! – csattant fel Laci bácsinak, a gondnoknak parancsoló hangja. Az állat megtorpant, gazdájára nézett, majd behúzott farokkal elsomfordált.

– Mit csinálsz te itt? – kérdezte felém tornyosulva a gondnok. – Hiszen téged ismerlek, te ide jársz az iskolába.

– Én csak... – hebegtem ijedten. – ...csak a fecskéket néztem.

– ...és a fiúk?

– Le akarták verni a fészket, de én megpróbáltam megakadályozni.

– Teee? – nevetett a gondnok. – Ezt a három fiút? Az iskola rémeit?

– Igen, mert féltettem a fiókákat... – de a hangom akkor már sírásba fúlt.

– ...és sikerült?

– Három fióka volt. Kettő elrepült, de ez az egy még nem tud repülni – mutattam a kezemben remegő apró kis madarat.

– Mondd csak, te másztál be minden nap a hátsó kerítésen, ahol az a léckijár?

– Én! – feleltem lehajtott fejjel. – Tetszik tudni, minden nap meg kellett néznem, rendben vannak-e a fiókák.

– Jól van na! Ezt nem fogjuk elmondani a tanító nének. Hanem ezzel a fiókéval valamit csak kellene kezdeni. Bár azt hiszem, szegény pusztulásra van ítélve.

– Az nem lehet! – kiáltottam ijedten.

– Pedig így van. A fészekből kipottyant fiókák sajnos általában elpusztulnak. És ahogy látod, itt már félig a fészek is le lett verve.

– Laci bácsi! Kérem, csinálja meg a fészket! Ha sikerül, visszatesszük a fiókát.

A gondnok a fejét vakarta és hümmögött. – Te lány... Te lány, bolondot csinálsz belőlem, de nem bánom próbáljuk meg. Gyere, segíts nekem. – Azzal kulcsot vett elő és kinyitotta a fészker ajtaját. Én a zsebembe rejtettem a fiókát és igyekeztem Laci bácsi minden utasítását végrehajtani. Létrát, vödört meg gipszet hozott ki a fészerből, meg számomra ismeretlen szerszámokat.

– Itt a vödör, hozz benne vizet a kerti csapról.

Szaladtam a vödörrel, és bár visszafelé majd leszakadt a kezem, cipeltem a vízzel teli vödört zokszó nélkül. Laci bácsi gipszet kevert és a félig levert fecskefészket visszagipszelte az eresz alá. A fecskecsalád a két fiókával izgatott csiviteléssel nézte a közeli fa ágáról, hogy miként kerül vissza a megrongált otthonuk a helyére.

– Most visszarámoljunk a szerszámokat a fészkerbe és várunk egy kicsit. Ha megköt a gipsz, kibéleljük és visszateheted a fiókát. Aztán meglátjuk! Lehet, el sem fogadják a fészket, lehet, elfogadják, de a fiókát kilöki, mert érzik rajta az ember szagát. Ki tudja? Talán a friss gipsz illata elnyomja az emberszagot és megtartják. Pár nap kell és biztos ez is kirepül. – Laci bácsi közben kibélelte egy tiszta ronggyal a fészket, majd óvatosan visszatette a fiókát.

Nem tudom, hogy a friss gipsz illata, vagy a kicsiny madarakban is megbúvó szülői szeretet, de tény, hogy a fecskecsalád visszatért a fészkébe és a legkisebb fiókát sem lökte ki. Azonban a legnagyobb sajnálatomra az elkövetkezendő napokban nem tudtam meglesni a fecs-

kecsaládot, mert bár Laci bácsinak vajszíve volt, de a rendet is szerette, és bizony másnapra kijavította a kerítést is.

Szeptember elsején, mikor megkezdődött az iskola, az első szünetben Laci bácsi jött szembe velem a folyosón. Mikor meglátott, rám kacsintva csak annyit mondott:

– Kirepült!

Az igazi meglepetés azonban akkor ért, mikor egyik szünetben az udvaron ugróiskolát játszottunk. Egyszer csak egy apró füsti fecske szállt le tőlem pár méterre és éktelenül csivitelni kezdett.

– Nézd! – mondta a barátnőm. – Ez nem fél tőled, sőt olyan, mintha neked csivitelne.

– Tudom – mondtam mosolyogva. – Mert ő az én fecském.

Budapest, 2011. december 18.

Soha nem késő

„*H*ová lettek a családi ereklyék?” Péter napok óta kereste gyerekkora emlékeinek ereklyéit. Kereste, de nem találta.

Lassan harminc éve nem járt a szülői házban. Fiatalon, szinte gyerekként disszidált. Pár hónappal nagykorúvá válása után hagyta el az országot, és azóta nem járt idehaza. Az eltelt évek alatt ritka levél- és telefonváltással tartotta szüleivel a kapcsolatot. Apja halála után anyja hívta haza, de ő csak halogatta az utazást. Az utóbbi időben húgával az interneten levelezett, és bár Anna többször írta neki, hogy anyja nagyon beteg, mégis váratlanul érte a halálhír.

– Gyere vacsorázni! – Péter összerezzen a hang hallatán. Megfordult, a húga állt az ajtóban. A húga, akit alig ismert, hiszen mikor elment, mindössze tizennégy éves volt. Nézte a nőt, aki képzeletében mint kislány élt, és aki azóta családanyává és felelős beosztásban dolgozó emberré vált.

– Persze, persze, megyek – válaszolt és lassan kikászálódott a fotelból. – Anna! Kérlek, gyere egy picit ülj le és válaszolj nekem.

A nő bejött a szobába és leült bátyjával szemben. A férfi a fotel előtt állt és zavartan nézte a húgát.

– Parancsolj! Itt vagyok – felelte a nő kifejezéstartan hangon.

– Mondd meg, de őszintén! Fel tudta dolgozni anyja és apa, hogy én elmentem?

– Péter! Van neked gyereked?

– Hiszen tudod. Elváltam! Egy fiam van, most lesz tizenhét éves.

– ...és milyen gyakran látod?

– Általában minden második hétvégén.

– Azt mondd meg nekem, drága bátyám, mit tennél, ha nem láthatnád többé az életben. Ha eztán csak havonta küldene egy-egy levelet, hogy jól van. Erre válaszolj!

A férfi lehajtotta fejét, de nem szólt. A kínos csendet húga törte meg.

– Miért nem jöttél haza? Mondd meg nekem, miért nem jöttél haza? Az, hogy a rendszerváltás előtt nem jöttél, még meg lehetett magyarázni, de hogy azt követően sem, arra nincs mentség.

– Nem tartozom magyarázattal senkinek.

– Azt te csak hiszed. Anyuéknak már nem kell. Tőlem megtagadhatod, de a saját lelkiismeretednek bizony válaszolni kell.

A férfi ismét lehajtotta a fejét. Tudta, hogy húgának igaza van. Hiszen készült ő, de valami mindig közbejött.

Legalább magadhoz legyél őszinte – gondolta, de húgának nem mondott semmit. Ugyan mit mondhatott volna?

– Mondd csak, a fiad beszél magyarul?

– Sajnos nem. Csak pár szót tud.

– Meséltél neki a hazádról? A nagyszüleiről, arról, hogy él itt két unokatestvére. Beszéltél neki erről?

– Amíg kisebb volt és együtt éltünk, néha igen. De nem igazán értette.

– Ez gyenge kifogás, kedves bátyám. De mint mondtam, nem nekem tartozol elszámolással. Az javaslom, menjünk inkább vacsorázni.

Péter álmatlanul forgolódott az ágyában. Az esti beszélgetésre gondolt, és arra, hogy húgának igaza van. Soha nem mondta ki, de ezeket a szemrehányásokat a lelke mélyén ő is megtette magának. Felkelt és cigarettára gyújtott. Mindig büszke volt, hogy volt bátorsága elhagyni a hazáját és új életet kezdeni. Rá kellett döbbeni, hogy ebben semmi olyan nincs, amire büszke lehet. Hiszen akik itthon maradtak, azoknak nehezebb volt, és lám, nem panaszkodnak. Azt hitte, hogy hazajön és megtalálja gyerekkori életének erekléit. Ehelyett a húga kijózanítja és rádöbbenti a valóságra. Rádöbbenti, hogy az emlékeket nem kell keresni, azok benne élnek, és azt tovább kell adni fiának. Elnyomta a cigarettát és nagyot sóhajtva feküdt vissza az ágyba.

Péter belépett a konyhába, ahol a húga épp a reggelit készítette. A nő rámosolygott.

– De korán felkeltél.

– Igen, mert tudtam, hogy itt talállak, és beszélni akarok veled.

– Miről?

– A tegnapi beszélgetésünket akarom folytatni.

– Péter! Nincs azon mit folytatni. Ha megértetted, jó, ha nem, akkor kár volt minden egyes szóért.

– Megértettelek, drága húgom. Nagyon is megértettelek, hiszen tudtam én ezt, csak nem mertem magamnak sem bevallani.

- ...és mit akarsz tenni?
- A segítségedet kérném. Elhoznám a fiamat, hogy megismerje a gyökereit. Tudom, az anyja nem ellenezné.
- Mit vársz tőlem?
- Azt, hogy itt lakhasson nálatok a fiam, és hogy minél többször eljöhessen. Természetesen a költségeket állom.
- Mit jelent a minél többször?
- Ha lehet, minden évben, ha lehet, akkor akár kétszer is.
- Egy feltétellel.
- Nocsak? – lepődött meg Péter. – Mi lenne az a feltétel?
- Hogy te is vele jössz. Neked kell megmutatni, ki is ő valójában, hogy aztán továbbadhassa a saját gyerekének. Tudod, Péter, az emlékek nem a múltban vannak, azok itt vannak a jelenben és a jövőben is. A rólunk kialakított „szellemképüket az utódok őrzik”.

Kálnoky László 100. születésnapjára kiírt pályázatra „A kegyelet oltárán” című vers kezdő és befejező soraival. A próza a beérkezett 301 műből a közönségsvavazáson a 7. helyezést érte el.

Budapest, 2012. január, 17.

Örökség

„*H*ová lettek a családi ereklyék?” Ezt kérdezte tőlem Tamás, a bátyám. Azonban a választ én sem tudtam. Hiába kerestük a családi ereklyéket, azoknak semmi nyoma nem volt.

Talán a legjobb, ha az elején kezdem, azzal, hogy a szüleink három hónapja meghaltak. Igaz, nem voltak fiatalok, apa nyolcvannégy, anya hetvenkilenc éves volt, mégis váratlanul ért minket. Apa évek óta betegeskedett és mikor eltávozott, anya kétségbeesésében követte. Én még nem tudtam feldolgozni az elvesztésüket, és úgy érzem, ezzel a bátyám is így van. A haláluk után jelentkezett egy ügyvéd, hogy az örökségünket rendezze. Apáék jelentős vagyonnal rendelkeztek és természetesen készítettek végrendeletet, mi több, annak tartalmát nekünk is elmondták korábban. Ezért ért minket váratlanul, hogy az általunk ismert örökségen kívül a végrendelet tartalmazott egy kiegészítő lapot, mely szerint a családi ereklyéket közösen örököljük bátyámmal, de azt soha nyilvánosságra nem hozhatjuk és kötelesek vagyunk olyan titokban őrizni, mint azt ősünk tették napjainkig.

Ez utóbbival nem is lenne gond, annál nagyobb azal, hogy hol vannak azok a bizonyos családi ereklyék? Az örökség igen jelentős, hiszen szüleink birtokot, házat és jelentős készpénzt hagytak ránk, nagyjából egyenlően elosztva. Emellett bátyám is, én is jó módban élünk, köszönhetően családi indíttatásunknak. Viszont a családi

ereklyék létezéséről ez idáig semmit nem tudtunk. Tovább megyek, ha igaz, amit apánk írt, akkor az olyan horderejű, hogy megváltoztathatja az ország történelmét.

Ennek tudatában láttunk neki a keresésnek. Módszeresen átvizsgáltunk minden lehetséges helyet. Ez nem ígérkezett könnyűnek, lévén, hogy a két ház, a nyaraló, és a birtok rengeteg helyet kínált a keresett tárgyak elrejtésére. Hosszas tépelődés után megállapodtunk abban, hogy az ereklyék nincsenek az általunk keresett helyen. Viszont akkor valami utalásnak kell lennie arra, hogy hol keressük. Igen, de hol ez az utalás? Bátyám arra a véleményre jutott, hogy a végrendeletben kell lennie. Vagy az egész végrendeletben, vagy, ami valószínűbb, abban a mellékletben, amit idáig nem ismerünk. Megegyeztünk, hogy mindketten módszeresen átsilabizálunk minden sort, hiszen az utalásnak ott kell lennie. Napokon keresztül elemeztük a levelet, de semmire nem jutottunk. És akkor egy reggel belém hasított a felismerés. Hiszen végig ott volt a szemünk előtt, csak nem tudtuk, mit keressünk. Hívtam a bátyámat, és elmondtam neki, hogy megoldottam a rejtélyt. Közölte, hogy kocsiba vágja magát, és azonnal jön.

Most itt ülünk a bank pánccéltermében, bámuljuk az apánk által bérelt trezor tartalmát és elhűlve olvassuk a mellékelte levelet.

Drága fiaim!

Amikor ezt a levelet olvassátok, anyátok és én már eltávoztunk. Tudnotok kell, hogy a titok, amit rátok bízunk, olyan horderejű, hogy ha az nyilvánosságra kerül, annak beláthatatlan következményei lehetnek.

A családi krónika többször is utalást tesz rá, hogy több ősiünk is évszázadokkal korábban a királyi koronaékszerek őre volt. Nem lehet tudni pontosan mikor, de tény, hogy a koronaékszerekről az elkészültük után nem sokkal egyik királyunk másolatot készíttetett.

Itt apánk részletesen leírja, hogy az évszázadok során mikor, melyik ősiünk őrizte a felbecsülhetetlen kincseket. Felsorolta, kik azok, akik tudnak a titokról, hogy miként kell felvennünk velük a kapcsolatot. Továbbá biztosítani kell őket, hogy a királyi család ereiklyéi biztos kezekben vannak. Végül így fejezi be a levelet.

Fiaim!

Még egy nagyon fontos dolog. A koronaékszerek közül ez az eredeti, ami itt van elhelyezve. Ami az emberek által ismert, az a másolat. Kérlek titeket, méltóan a családi hagyományokhoz őrizzétek!

Szerető apátok.

Lassan magunkhoz tértünk a meglepetésből, de a bátyám tudni akarta, hogyan sikerült megfejtennem a titkot. Elvittem apám házába. Ott megmutattam azt a két idéetlen festményt, melyet rólunk készítettek, amikor gyerekek voltunk. Az első képen, bátyám mögött egy vitrinben ott vannak a koronaékszerek. A másik festmény, melyen én vagyok, háttérében az ablakon át a bank épülete látható, ahol őrzik, a homlokzatán pedig a kód, mely a titkos trezorhoz biztosítja a hozzáférést.

– Jó-jó, de hogy jöttél rá erre? – kérdi a bátyám.

– Itt van a levélben, olvasd – nyomom a kezébe és mutatom a jelzett részt.

A családi ereklyéket rátok bízom! A titok nyitja, hogy „*Szellemképüket az utódok őrzik.*”

Kálnoky László 100. születésnapjára kiírt pályázatra, „A kegyelet oltárán” című vers kezdő és befejező soraival.

2012. január, 20.

Mókuskerek

Péter kinyitotta a szemét és csak lassan tudatosult benne, hogy kórházban van. Ahogy kitisztult a tudata, azon törte a fejét, hogy került ide.

Tán elütött valami? De hiszen semmim nem fáj. Különben is, arra emlékszem, hogy az irodában a beosztottjaimmal tárgyaltam.

A fejéhez kapott és fel akart ülni, de nem sikerült. Szíve tájékán erős szorítást érzett. Egy nővér sietett oda és erősen ráparancsolt.

– Uram! Nem kelhet fel!

– De nekem fontos tárgyalásom van a minisztériumban – felelte a férfi, és megijedt, milyen erőtlen a hangja.

– Attól tartok, az elkövetkező hetekben erről le kell mondania. Ön tegnap szívinfarktust kapott.

Péter dermedten hallgatta a nővért. Tény, hogy mostanában egy kissé túlhajszolta magát. A felesége mondta is, hogy vegyen vissza a tempóból. Na, de most, amikor végre beindult az üzlet, nem engedheti meg magának, hogy az a rengeteg munka kárba vesszen. Ezt a neje is megértette. Különben is, ha ma nem megy a minisztériumba, lehet, mindennek vége. Ezt egyszerűen nem teheti meg, hiszen minden ezen áll vagy bukik. Majd utána pihen, de most egyszerűen nem lehet. Utána elmegy a feleségével valahova. Talán a Bahamákra, ott most jó meleg van.

Hirtelen a tudatáig hatolt, amit a nővér mondott. „Tegnap szívinfarktust kapott.” Hiszen akkor nem ment

el a minisztériumba a tárgyalásra? Amikor a miniszter végre hajlandó fogadni. Amikor minden sínre kerülhetne, akkor ő nem ment el? Erőtlenül hunyta be a szemét és álomba zuhant.

* * *

Az ébresztőóra sípolása élesen hasított bele a reggeli csendbe. Lenyomta az órát, hunyorogva megnézte az időt.

– Mennyi az idő? – kérdezte a felesége.

– Negyed öt múlt – válaszolt Péter és nyögve feltápáskodott.

– Fenének kelsz fel ilyen korán? Éjfél elmúlt, mikor lefeküdtél.

Péter nem válaszolt. Kiment a fürdőszobába és beledobta az átizzadt pizsamát a szennyesbe. Megborotválkozott és lezuhanyozott, majd háziköntösébe bújt és a dolgozószobába ment. Lázasan vetette magát a munkába. Ellenőrizte a tegnapi számításait, persze egy rakás hibát talált bennük. *Nem csoda* – gondolta. – *Fáradt és kimerült voltam.* A felesége jött be.

– Gyere reggelizni!

– Most nincs időm, drágám. Hozz egy kávé!

Kis idő múlva nyílt az ajtó és a nő egy tálcán kávé hozott és szendvicseket. Letette az asztal sarkára.

– Jaj! Ne tedd ide, édesem! Látod, hogy útban van!

– Péter! Te reggel óta elszívtál tíz szálát?

– Nem tudom! Ne idegesíts, kérlek!

– Péter! Neked kellene elvinni a gyerekeket az iskolába!

– Mi van? Te miért nem tudod?

– Tegnap mondtam, hogy bedöglött a kocsim. Kértelek, hogy vidd el ma szervizbe, de gondolom, be sem jelentetted.

– Eltaláltad! Akkor vidd el őket taxival. Kibírjuk, nem? – azzal a választ meg sem várva rohant öltözni. Kapkodva vette fel a ruháit, közben a tálcáról bekapott egy fél szendvicset, amit a felesége vitt utána, hogy egyen már egy falatot. Éhgyomorral nem mehet el. A gyerekeknek is mindig ezt mondják. Csókot nyomott a felesége szájára.

– Este későn jövök. Nem tudom, mikor. Majd valamit kitalálok, addig járj taxival.

* * *

Beviharzott az irodába és már hívta is a titkárnőjét. Közben a szemközti tükörben meglátta magát. *Atyaúristen, hogy nézek ki?* – gondolta. – *A zakó félregombolva, a nyakkendő csálé. Ráadásul ez a tompa nyomás a mellkasomban. Már tegnap is éreztem.*

– Zsuzsika! Kérem, hívja fel az autószerelőt és kapcsolja be.

– Igen, főnök! A Balogh úr telefonált, hogy közbejött valami, nem tud idejönni, egyenesen a megbeszélésre fog menni.

– A Baloghnak szétrúgom a hátsóját. Nem azért fizetem, hogy szórakozzon velem. Küldtem egy e-mailt. Kérem, nyomtassa ki.

– Főnök! Nincs internet!

– Mi az, hogy nincs internet? A rendszergazda dísznek van?

– Még nem jött be – felelte ijedten a titkárnő.

– A rohadt életbe! – üvöltötte Péter. – Mi ez a cég? Szanatórium? Várjon!

Idegesen keresgélt a táskájába, majd csapkodni kezdett.

– A kurva életbe! A pendrive otthon maradt, azon van az anyag. Tessék itt a mobil-net csatlakozója. Menjen fel azzal az internetre, de nekem tíz perc múlva itt legyen kinyomtatva, mert repül az egész bagázs.

Idegesen dőlt hátra fotelben. A mellkasában újra érezte a tompa nyomást.

* * *

A kocsí a pirosnál vesztegelt. Péter agya lázasan járt. Kalkulált, számolt. Idegesen összerándult, mikor megcsörrent a mobilja.

– Bocs, főnök, hogy reggel nem tudtam bemenni. Már úton vagyok, ott leszek mindjárt.

– Beszéltél a madárkánkkal?

– Igen. Minden rendben. Ha elérjük a megfelelő árat, valamelyikük mosolyogni fog.

– Mennyiért?

– Két milla!

– Mennyiiiiiii? Hülyének néznek engem?

– Sajnálom főnök. Mondtam, hogy ez pofátlanul sok, de azt mondta, ennyi. Nagy a kockázat.

* * *

Péter két beosztottjával jó egy órája tárgyalt a beruházóval. Minden pontot alaposan átbeszélték még egyszer, hiszen egy többhetes munka végénél tartottak.

Már csak a vállalási ár volt hátra. A tárgyalás vezetője szünetet javasolt. Péter munkatársaival még egyszer végiggondolta az árat, és stratégiájukat. Mikor leültek, újra érezte mellkasában az erős préselő nyomást.

– Nos, uraim?

– Balogh Tamás közölte az első árat, majd gondolkozási időt kért és lejjebb vitte az árat.

Péter nézte a négy szemben ülő férfit és gondolataiba merült.

Na, mosolyogjon már valaki. A rohadt életbe! Két milliót perkálok és azt sem tudom, kinek.

– Negyvenhétmillió – hallotta valahonnan messziről Balogh hangját.

A középén ülő, tárgyalást vezető férfi arcán halvány mosoly suhant át. Balogh főnökére nézett, majd közölte, ez a végső ár.

Ó, hogy rohadj meg, te korrupt szemétláda. Hát a te mosolyodért fizetek két millát? Ennyi pénzért Budapest összes kurvája rám villantaná a szépséges fogsorát.

– Tehát a végső vállalási árunk negyvenhétmillió – közölte a férfi, széles mosollyal az arcán. – Ez kerül a jegyzőkönyvbe.

* * *

Péter, mint az üzőtt vad, fel-alá járt az irodában. Két beosztottja ijedten figyelte főnökét.

– Arról volt szó, nem megyünk ötven alá.

– Igen! Azt mondtad, hogy ha padlót értünk, átveszed, de nem szóltál – válaszolt csendesen Balogh Tamás.

– Hogy a bánatos francba fogjuk ezt megcsinálni negyvenhét millióból. Mit negyvenhétből? Negyvenöt! Kettő a mosolygósé – nyögte Péter, miközben kigombolta a zakóját, leült és mellkasát kezdte dörzsölni. A két másik férfi kérdően nézett rá.

– Nincs semmi baj! Múló rosszullét. Menjetek dolgozni, holnap megbeszéljük – azzal jelezte, hogy befejezte a megbeszélést. A két férfi kiment, kisvártatva a titkárnő dugta be a fejét.

– Főnök, nem ebédel?

– Van is arra időm! Hozna egy kávét?

– Mindjárt hozom, de jobb lenne, ha enne valamit, főnök. Itt az anyag, amiről a Miniszter Úrral fog tárgyalni. Igyekeznie kell, hiszen alig negyven perce van. Az út is legalább negyedóra. A fontos részeket kiemeltem sorkiemelővel. ...És főnök, bár semmi közöm hozzá, de amióta itt van, elszívott egy doboz cigit.

– Na most aztán elég! Rosszabb, mint a feleségem. Hozza a kávét!

Úgy érezte, mintha a mellkasát egy présbe tették volna, és lassan módszeresen nyomnák össze. *Negyvenhétmillióból ezt a munkát nem lehet megcsinálni – gondolta. Főleg nem negyvenötből. Hacsak nem én is szemét vagyok, és nem fizetek egyik-másik beszállítónak. Igen! Mért lenne lelkiismeret-furdalásom? Ezt csinálja mindenki ebben az országban.*

Idegesen kézbe vette az anyagot, amiről délután a Miniszterrel kell tárgyalnia. *Ez most fontosabb, hiszen ha bejön, akkor évekre előre biztosítva van a cég munkája. A másikat majd holnap megtárgyalja a Balogh Tomival.*

– Tessék, főnök, a kávéja! – a titkárnő ijedtében fel-sikoltott. Majd az ajtóhoz szaladt és kiabálni kezdett:

– Valaki gyorsan segítsen! A főnök elájult!

* * *

Péter behunyta a szemét és a főorvos szavait ízlelgette. Azt, hogy ez nem az első infarktusa volt. Egyet kihordott lábon és az most visszaüt. Magában sejtette, mikor volt az első. Emlékszik, mennyire rosszul volt, akkor is azt a szorító érzést érezte és a stresszt. Akkor serkentőket szedett, és ha nehezen is, de elmúlt. Nem is törődött vele. Most azonban a szervezete benyújtotta a számlát. A főorvos nem köntörfalazott, még egy infarktust nem élne túl. Nyugodt életre és környezetváltozásra van szüksége. Ez az egyetlen orvosság. Ki kell szállni a mókuskerékből, mert különben elszédül.

* * *

Péter fogta a frissen fejt tejjel teli vödört és kísétált az istállóból. Nagyot szippantott a friss tavaszi levegőből és hagyta, hogy a márciusi nap lágyan végigcírógassa arcát. Nézte a nagy tölgyfát, a kert sarkában szunyókáló farkaskutyát, a veteményes kertet, a baromfiudvart.

Milyen megnyugtató, milyen idilli itt minden. – Pont öt éve éltek a tanyán. Az infarktus után, mikor felépült, elmondta tervét feleségének. Az asszony először vonakodott, a gyerekek egyenesen ellene voltak. Hiába mondta, hogy a város mindössze negyven kilométer. Hogy kocsival fél óra sincs... Morogtak, főleg mikor

meglátták a romos tanyát. Na meg, mikor közölte, hogy nincs iparos, nincs senki. Mindent nekik kell rendbe hozni.

A cég huszonöt százalékát Balogh Tamásra íratta, és teljhatalmú megbízást adott neki. Havonta egyszer felautózott és megbeszélte mindent Tamással. Nem érdekelte, hogy év végén mennyi nyereséget zsebelhet be, mégis minden évben egyre nagyobb összeg jelent meg a bankszámláján.

A felesége jelent meg a ház ajtajában, arcára kétségbeesés ült ki. Kezében a telefonnal Péterhez sietett és riadtan nyújtotta férjének a készüléket.

– Halló?

– Halló? Péter? Baloghné, Klári vagyok – hallotta az asszony, sírásba fulladó hangját.

– Mi a baj, Klárika?

– Tamás tegnap infarktust kapott!

– Jóságos ég! Azonnal kocsiba ülök és megyek.

Magára kapkodta a ruháját, és bármennyire is sietett, indulás előtt leült és megette a reggelijét. Elbúcsúzott a feleségétől és már robogott is ki a takaros kis tanya kapuján, és végighajtott a földúton. A kereszteződéshez érve lelassított, mert János bácsi integetett, aki a szomszéd tanyán lakott.

– Hova-hova, Péterkém?

– Megyek a városba. Az üzlettársam infarktust kapott.

– Ajjaj! Akkor nem is tartom fel. Siessen csak!

Péter gázt adott, majd hirtelen lefékezett, visszatolattott, és kihajolva az öreg után kiabált.

– János bácsi! Nemrég említette, hogy van egy üres tanya eladó. Megvan még?

- Meg hát, Péterkém. Nem kapkodnak utána.
- Nagyszerű! Mármint, hogy megvan még. Azt hiszem, hamarosan lesz rá egy vevő!

Budapest, 2012. február 12.

Bécsi keringő

– *A*lice! Alice! – rontott be a fiatalabb lány nővére szobájába.

– Mi történt? Miért kiabálsz?

– Képzeld, apa megengedte, hogy részt vegyek a bálon.

– Ezért kell kiabálni?

– Ne legyél undok. Nagyon jól emlékszem, hogy te is így örültél három éve.

– Jól van, na. Örülök, és nem vagyok undok. Csak nehogy te is csalódj az első bálodban, mint anno én.

– Tudom, hogy nem fogok csalódni – jelentette ki határozottan Emma.

Illéssy Emma baronesz a múlt hónapban töltötte be a tizennegyedik születésnapját. Titokban remélte, hogy atyja megengedi neki, hogy részt vegyen a jövő hónapban tartandó bálon. Főleg annak tudatában, hogy a mulatságba meghívták a Ruttkay családot, vagyis biztosan itt lesz az ifjú Miklós gróf is.

Emma ábrándozva nézett maga elé és el is felejtette, hogy nővére vizslató szemekkel nézi minden mozdulatát.

– Megint Miklósról ábrándozol?

– Igen! De kérlek, el ne árulj.

– Nem árullak el, sőt segítek neked, tudom, te is így tennél a helyemben.

– Ha segítesz elérni, amit kérek, akkor cserébe azt kérhetsz tőlem, amit akarsz.

– Na, csak vigyázz, és ne ígérj könnyelműen – válaszolt Alice. – Miről lenne szó?

A két testvér összebújva látott neki, hogy megtervezzék a báli teendőket. Azonban, mikor Emma elmondta, mire készül, Alice elsápadt.

– Nem! Ne számíts rám, kedves húgom.

– De megígérted, hogy segítesz! – csattant fel Emma.

– Igen, de akkor nem tudtam, hogy ilyen esztelen dolgot tervezel.

– Márpedig ha nem segítesz, én öngyilkos leszek!

– Örültséget beszélsz! Örültséget, és én ebben nem akarok a cinkosod lenni.

Emma a zsebéből egy üvegcsét vett elő.

– Látod ezt? Ha nem segítesz, én megiszom. És a te lelkedden fog száradni a halálom.

– Teljesen elment az eszed.

– Segítesz?

– Kénytelen vagyok. De, ha kitudódik ez a fondorlat, én mindent letagadok.

– Nem érdekel, hogy mi lesz, én csak Miklóst akarom. Azt hiszem, kedvel engem, talán szeret is, de a családi érdek miatt eljegyezte az ifjabbik Bélaváry baroneszt.

* * *

A bálterem fényárban úszott, a vendégek már szál-lingóztak. Emma és Alice izgatottan leste az érkezőket. Emma azt várta, hogy megérkezzen Miklós gróf és családja, míg Alice az ifjú Józseffy Ödön bárónak, a nyalka huszártisztnek nyújtotta karját, akivel lassan egy éve szóbeli jegyességben voltak. A két család is áldásos mosollyal figyelte a fiatalok bimbózó szerelmét. Alice és Ödön a bálterem sarkában húzódott meg, igyekezve

elbújni a kíváncsi szemek és cinkos kacsintások elől. Utoljára érkezett meg Ruttkay gróf és családja. A vendégeket, ahogy az illő, a házigazda Illéssy báró és családja fogadta. A kölcsönös udvariasság közepette Emma Miklós mellé lépett.

– Emma baronesz! – mosolygott meglepetten a fiatal gróf. – Milyen öröm, hogy ön is részt vesz a bálon. Mikor utoljára láttam, szinte még gyerek volt, most meg a bál legszebb virágszála.

Emma elpirult a bóktól, ami a többiek figyelmét sem kerülte el.

– Örülök, hogy így látja, kedves Miklós. Kérem, hogy tiszteljen meg azzal, hogy velem táncolja a nyitótáncot, valamint a polonézt és természetesen a bécsi keringőt is. Kérem, ne mondjon nemet. Már beírtam a táncrendembe. Nem teheti meg, hogy felborítja az egész estét.

– Ilyen szép kérésnek nem lehet nemet mondani. De most, ha megbocsájt, üdvözölnöm kell a többi vendéget is – azzal Miklós meghajolt. *Nemcsak gyönyörű nővé serdült, de céltudatos és okos is* – gondolta magában a férfi, miközben a családja után sietett.

A táncosok felsorakoztak és felcsendült a nyitótánc. Emma boldogan és büszkén nyújtotta a karját Miklós-nak. A tánc végén megkérte partnerét, hogy hozzon neki frissítőt. Majd újra táncra nyújtotta a kezét, egy szóval szinte magához láncolta a fiatal grófot. A bécsi keringő volt a bál fénypontja a táncosok számára. A keringő végén a zenekar szünetet jelentett be. Miklós zavartan meghajolt.

– Megbocsájt, baronesz, de pár percre magára kell hagynom.

– Ne tegye ezt velem, Miklós. Ha óhajtja, elkísérem.
– Az illem úgy kívánja, hogy ezt a kíséretet most köszönettel elhárítsam – azzal meghajolt és kisietett a tereméből.

* * *

– Gróf úr! Egy pillanatra, ha megengedi.
– Alice baronesz! – hajolt meg Miklós. – Milyen öröm önt látni.
– Pedig eddig észre sem vett. Ahogy láttam, egész este a húgomat tüntette ki a figyelmével.
– Kérem, bocsásson meg.
– Ne szabadkozzon, gróf úr. Nekem volt szerencsém Józseffy Ödön társaságát élvezni. De most nem is erről van szó. Kérem, segítsen nekem.
– Miben lehetek a baronesz segítségére?
– Megkérném, hogy jöjjön velem – azzal Alice a választ meg sem várva megindult a kihalt folyosón. A férfi meglepetten követte, miközben magában azon töprengett, hogy mit akarhat tőle Alice baronesz. A nő határozottan ment célja felé. A folyosó végén felment egy keskeny csigalépcsőn, melyet Miklós gyanúja szerint csak a cselédség használt. Az emeleten egy félig nyitott ajtóhoz vezette.
– Ide jöttünk? – kérdezte a férfi.
– Kérem, gróf úr, fáradjon be.
– De hát miért jöttünk ide?
– Lépjön be és megtudja.
Miklós belépett az ajtón, ami azonnal becsukódott mögötte és hallotta, hogy a kulcsot elfordítják a zárban. Körbenézett és megismerte a nagy könyvtárszobát, csak

ezúttal a hátsó cselédség részére szolgáló ajtónál állt. A falakat a mennyezetig könyvek borították a polcokon. A kandallóban lobogott a tűz és a csillárokon minden gyertya meg volt gyújtva.

– De jó, hogy itt van Miklós – hallotta Emma hangját a kanapé felől. – Azért kértem, hogy idejöjjön, mert segítenie kell. Megszédültem és kissé rosszul lettem. Bizonyára a sok pezsgő. Nem vagyok hozzá szokva.

– Talán egy orvost kellene keríteni.

– Nem, nem! Nekem most nem orvosra van szükségem, hanem egy megértő emberre. Egy olyan érző szívű emberre, mint ön.

A férfi a kanapéhoz lépett és csak most vette észre, hogy Emma ruhája meglehetősen szemérmetlenül ki van fűzve, szabadon hagyva a nő kebleit.

– Na de Emma baronesz! – dadogta zavarodottan Miklós, ugyanakkor megbabonázva nézte Emma formás kebleit.

– Gyere, csókolj meg. Miklós kérlek, csókolj, ölelj! Akarom, hogy csókolj! – nyögte ziháltan Emma. Megragadva a zavarodott férfi kezét magára rántotta és vadul dulakodva csókolni kezdte. Ekkor váratlanul feltáruult könyvtár elülső bejáratí ajtaja és Illéssy báró lépett be az idősebb Ruttkay gróf és néhány más vendég társaságában. A belépők meglepetten nézték a kanapén dulakodó párt. Emma elengedte Miklós kezét, aki hátrátántorodott és elveszítve egyensúlyát, földre huppan, szabaddá téve a vendégek előtt Emma hiányos öltözetét. Emma zavartan rendbe szedte magát, Miklós feltápaszkodott a földről és vörös arccal meghajolt a házigazda előtt.

– Bocsásson meg, báró úr! Természetesen kész vagyok elégtételt adni a kisasszony megtépázott erényéért. Ezennel van szerencsém megkérni Emma kisasszony kezét.

* * *

Egy hét telt el az ominózus bál óta. Természetesen mindenki a bálon történt incidensről beszélt. A hír még a bécsi udvarban is téma volt. Az ifjú Miklós gróf a történetek miatt egy sajnálkozó levélben felbontotta eljegyzését Bélaváry baronesszel. Egy másik levélben megerősítette Illéssy bárónál, hogy kész elégtételt szolgáltatni az Illéssy családnak és hajlandó eljegyezni Emma baroneszt.

A két testvér Emma szobájában ült. Alice vizslató szemekkel nézte hűgát.

– Nos, ezt akartad. Boldog vagy?

– Boldogabb, mint hinnéd.

– És azt gondolod, hogy boldog leszel Miklóssal? Hiszen csak muszájból vesz el.

– Nagyon tévedsz, nővérkém. Miklós a tánc közben bevallotta, hogy csak a családi érdek figyelembevételével kötne házasságot Bélaváry baronesszel. Nem szereti, mert egy nagy darab trampli. A modora is elviselhetetlen és Miklós azt is utálja benne, hogy folyton izzad. A bécsi keringő alatt pedig bevallotta, hogy halálosan belém szeretett. Képes lenne értem bármilyen örültségre.

Budapest, 2012. április 8.

Láthatatlan nyár

„*É*gi csikón léptet a nyár” című Weöres Sándor verset ismételte a laptop hangos verstára, bár a csodás sorok nélkül is éreztem, hogy itt a nyár. Megéreztem az illatát. A nyárnak van egy jellegzetes illata. Persze, minden évszaknak megvan, de én a nyár illatát szeretem a legjobban. Másnap eljött Georgina, azaz Gege, és csalt, menjünk le a strandra, de nemet mondtam. Négy éve nem voltam a strandon. Egészen pontosan azóta, hogy nem látok. Igaz is, elfeledtem mondani, ez lesz a negyedik nyár, hogy elvesztettem a szemem világát.

* * *

Első éves voltam a jogi egyetemen, amikor furcsa látászavarok törtem rám. Elmentem egy szakorvoshoz, aki alaposan kivizsgált. Végül közölte, hogy a szem és agy közötti kapcsolat hiánya van kialakulóban, és meg fogok vakulni, ami sajnos pár hónapon belül be is következett. Először őrjöngtem, majd fűhöz-fához szaladtam, hogy próbáljon segíteni. Nagyon nehezen birkóztam meg az új életemmel, és csak lassan békéltem meg a sorsommal, pedig más választásom nem volt. Megtanultam minden olyan dolgot, ami egy világtalan embernek szükséges a napi életben. Rendszeresen eljártam a vakok intézetébe, ahol megtanultam a Braille írást, és új barátokat, sorstársakat ismertem meg. A régi haverok

lassan elkoptak mellőlem, egyedül Gege maradt. Természetesen az egyetemet abbahagytam, azóta gyakorlatilag az új életembe próbáltam beilleszkedni. Talán egy éve éreztem, hogy ez sikerült. Mostanában kacérkodom a gondolattal, hogy folytatom az egyetemet.

* * *

A nyár tehát itt van, és ahogy annyi éven át, most is a Balatonnál töltöm a vakációt. Van a családnak egy nyaralója nem messze a parttól. Gegét is itt ismertem meg, nekik is nyaralójuk van két utcával feljebb. Gege naponta bekukkant, csal a strandra. Azt mondja, nem kuksolhatok egész nap a szobában. Tudom, hogy igaza van, mégis félek elmenni. Nem tudom megmagyarázni az okát, de félek. Illetve, dehogynem tudom. Attól félek, hogy mindenki engem nézne és rajtam nevetne, én pedig nem tudok semmit tenni ellene.

Gege ma nagyon határozott volt és nem tágított. Elcipelt egy rakás butikba és végül vettünk egy bikinit. Az mondja, bombázó vagyok benne. Próbálom neki elhinni. Azt is mondta, hogy fekete és sárga színű a fürdőruha és higgyem el neki, hogy oltári jól áll rajtam.

Tehát megyünk a strandra, és én próbálom magamban felidézni, milyen is volt a part. Emlékszem a meredek lépcsőre, a szép gyepre és még sok minden egyébre is. Érdekes dolog ez, magam sem hittem, de valóban egy látását elvesztett emberben felerősödik a többi érzékszerve. Kifinomul a hallása és a tapintása, kialakul egyfajta belső megérzés.

A strandon valahogy egészen másképp éreztem a nap cirógató melegét, a fű bársonyos selymét és a jéghideg Coca-Colát, amit Gege hozott a büféből. Végigfeküdtem a pokrócon és élveztem a nyár illatát. Behunytam a szemem, álmodoztam, és akkor belém hasított a felismerés. A lépcső a strandon, amelyik levezet a partra. Igen, ez a megoldás, le kell esnem a lépcsőn! Tudom, ez kissé furcsán hangzik – mit furcsán, idióta ötlet –, de érzem, ez a megoldás. Tudniillik valahol hallottam, hogy egy vak férfi, akinek ugyanaz volt a baja, mint nekem, egy reggel otthon leesett a lépcsőn, beverte a fejét, és ettől visszanyerte a látását. Nekem is ezt kell tennem. Az én lépcsőm a strandon van. Be kell vallanom, hogy nagyon félek. Félek, hogy nem járnák sikerrel, sőt, hogy valami végzetes dolog történne velem. Hiszen akár bele is halhatok.

Feküdtem a pléden és ábrándoztam. Elképzeltem, hogy újra látok, hogy moziba megyek egy fiúval, aki a film alatt megcsókol. Vagy, hogy szombaton táncolok és a villódzó fényekben mindenki engem bámul. Az egyetemet is tudnám folytatni.

Ettől kezdve minden nap lementem Gegével a strandra. Megvallom, egy idő után élveztem is, különösen, hogy a fiúk körbezsongtak minket. Gege azt mondta, higgyem el, ez inkább nekem szól, mint neki, mert nagyon dögös vagyok ebben a fekete-sárga bikiniben. Ez nagyon jól esett, de ugyanakkor még jobban vágytam rá, hogy lássam is magam. Nem csoda hát, hogy folyton a lépcsőről fantáziáltam. Egyszerre fogott el pánik és valami csábító vágy, hogy megtegyem.

Egyik nap egy kedves hangú fiú telepedett mellénk, és nagyon jól elbeszélgettünk. Megtudtam, hogy Gege

osztálytársa, Máténak hívják és, hogy Gege már sokat mesélt neki rólam. Szinte fizikai fájdalmat éreztem, annyira vágytam, hogy lássam azt a fiút, akinek ilyen kellemes bariton hangja van. Egész éjszaka zakatolt az agyam, szinte egy szemhunyásnyit sem aludtam, de reggelre eldöntöttem, hogy holnap megteszem. Nagyon féltem, de éreztem, ha nem próbálom meg, egész hátralévő életemben felhánytorgatnám magamnak.

Másnap Gegével és Mátéval, valamint a fiú egyik barátjával négyesben mentünk a strandra. Remegtem, és hogy erőt merítsek, magamban Weöres Sándor versét szavaltam:

*„Égi csikón léptet a nyár,
tarka idő ünnepe jár,
táncra való, fürdeni jó,
nagy hegy alatt hűsöl a tó.”*

Úgy intéztem, hogy a lépcsőnél kissé hátra maradjak, majd mikor éreztem, hogy az első lépcsőfokhoz értem, félelemmel a szívemben előre vetettem magam. Éles fájdalmat éreztem, hallottam Gege és a fiúk ijedt kiáltását, aztán elvesztettem az eszméletemet.

* * *

Az orvos kezembe adta a zárójelentést és anya kíséretében elhagytuk a kórházat. A kocsiban hazafelé rám tört a zokogás. Tudtam, hogy örült ötlet, de mégis belül annyira akartam. Az orvos megnyugtatóan, hogy hamar rendbe jövök, végül is csak a bal karom tört el és egy tucat zúzódással megúsztam ezt az eszement kalandot.

A karom négy hétig egy speciális rögzítőben lesz, vagyis az idei nyárnak fuccs. Ráadásul a doki a lelkemre kötötte, hogy ne vegyem le, csak amikor tusolok. Kérdésemre, hogy ha a strandon a vízbe akarok menni, akkor levehetem-e, azt mondta, hogy ne kockáztassam. Én pedig kénytelen vagyok beletörödni, hogy az életem hátralévő részét sötétségben kell leélnem.

* * *

Másnap eljött Gege és Máté. Örültek, hogy ilyen szerencsésen megúsztam. Ha tudták volna, hogy mindez nem egy szerencsétlen lépés, hanem előre eldöntött szándékos baleset volt! Győzködtek, hogy holnap menjünk le a strandra. Máté azt mondta, hogy hoz nekem egy nylon tasakot, amit a kezemre húzva a vízbe is bemehetek. Bolond ötletnek tartottam, de a fiú meleg hangjának nem tudtam ellenállni. Így aztán a strandon csak ezzel a hülye nylon tasakkal a kezemen tudok a vízbe menni. Ráadásul időnként elviselhetetlenül viszket a kezem. Szerencsére holnap megyek a kórházba és leveszik ezt az utált karrögzítőt. Azért persze élvezem a hús habokat és barátaimat, akik nem hagyják, hogy magamba roskadjak. Az sem mellékes, hogy érzem, Máté vonzódik hozzám. Mit vonzódik, a múlt héten, szombaton bulizni mentünk. Buli után ő kísért haza, és a kapunk előtt átölelt. Hosszan forrón csókolóztunk. Isteni csókol! Ha csak rá gondolok, beleborzong minden porcikám.

* * *

Ahogy mondtam, holnap leveszik a karomról a rögzítőt, azonban még rajtam van, ezért nem is akartam elmenni este a buliba, pedig Gege és Máté nagyon csaltak. Aztán eszembe jutott a fiú csókja és arra gondoltam, el kell mennem, újra éreznem kell a puha száját. Nagyon jó volt a buliban, táncoltunk és a lassú számoknál hagytam, hogy Máté magához öleljen. Éjfél elmúlt, mikor hazaindultunk, azaz mégsem, mert a többiek kitalálták, menjünk le a Balcsihoz. Andalogtunk a parton, élveztem az éjszaka hűvösét és a víz illatát. Egy idő után azonban fájni kezdtem és mondtam, jó lenne, ha hazamennénk. Sajnos, rajtam kívül mindenki maradni akart, ezért dacosan fordultam el tőlük, bár tudtam, nélkülük nem jutok haza. Hirtelen Máté kiáltását hallottam, de már későn, valamin vagy valakin átestem és a parti kövek közé zuhantam. Egy kutya vonyított mellettem, nyilván benne botlottam el. Éreztem az éles fájdalmat, és hallottam a másik karomban a csont recszenését. Megpróbáltam felállni, de olyan fájdalom hasított belém, hogy felsikoltottam és visszazuhantam a kövekre. A többiek körbevettek és óvatosan felhúztak, majd éreztem, hogy Máté felemel és a karjaiban tart. Elbódított a fiú illata és azt gondoltam, bárcsak mindig így maradhatnék. Sajnos azonban lefektetett a földre, majd azt hallottam, hogy szirénázva jön egy mentőautó. A mentőorvos megvizsgált, kérdésekkel halmozott el és közölte, amit nélküle is tudtam, hogy eltört a jobb karom. Kínomban viccelődve mondtam, nem kell más, csak a rögzítőt áttenni a másik kezemre. Beemeltek a mentőautóba, Gege még gyorsan odaszólt, hogy telefonál anyukámnak, Máté meg vállalta, hogy velem jön. Lassan elindultunk és éreztem, hogy a kavicsos útról

aszfaltosra érünk. A mentőorvos nyugtatott, hogy nem lesz semmi baj, Máté pedig a kezemet fogta, időnként felemelte és megpuszilta. *Most kellene meghalni, ebben a szent pillanatban* – gondoltam.

Fájt mindenem, mégis valami más, szokatlan érzés kerített a hatalmába. Kinyitottam a szemem, ami eddig szorosan csukva volt és felnyögtem. Fényesség vett körül. Behunytam, majd újra kinyitottam és meglepetésemre a mentőautó mennyezeti lámpájának fénye és mozgó foltok ugráltak a szemem előtt. Lassan a foltra fókuszáltam és rögtön tudtam, hogy bár homályosan, de Máté arcát látom. Láttam, hogy fölém hajol és hallottam a hangját, ahogy megkérdi:

– Mi a baj?

– Semmi baj! Semmi baj! – ismételtettem. – De nem fogod elhinni, nem csak hallom, amit mondasz, hanem látlak is!

Elmosolyodtam és a laptopon rogyásig hallgatott Weöres Sándor versnek záró sorait kezdtem el szavalni:

*„Habzik az ég, mint tele-tál,
tarka idő szőttese száll.”*

Budapest, 2012. szeptember 28.

Gondolatok a jövőnek

válogatott versek

Egy gondolat a jövőnek

Ha majd valamikor e pár sort megleled,
és olvasod réges-régen megírt versemet,
tudd: ki e sorokat írta, nem volt ostoba,
igaz, nem ő volt az emberiség orvosa.

Életemnek több mint a fele már elfogyott,
de oly sok minden van, amin még dolgozom.
Kedvesemnek adtam a szívemet, lelkemet,
nemzettem utódokat, dolgoztam eleget.

Cserében az életem nem volt mostoha,
bár keményen csattant olykor a sors ostora.
Nem mondom azt neked, hogy mindig minden jó volt,
de tudom, az életem helyes mederben folyt.

Egy gondolat, mire a sors megtanított,
az életed úgy szép, ha magad alakítod.
Egy gondolat, ami, ha eljut majd hozzád:
az lehet csak boldog, ki irányítja sorsát.

Budapest, 2009. augusztus 27.

Várakozás

Mily rég is volt az, amikor
elmentél.
Éreztem, hogy milyen nagyon,
szerettél.
Magam előtt látom kedves
mosolyod.
Minden áldott nap csak terád
gondolok.

Egész éjjel álmatlanul
vártalak.
Tudván azt, hogy hó fedi az
utakat.
Hosszú útról érkezel meg
kedvesem.
Nem csoda hát, hogy szívemben
félelem.

Félelmemet kancsó borral
oszlatom,
és közben a „Fóti dalt”
olvasom.
Lassan múlik a görcs bennem,
inni kell.
Nem lesz bajod, ezt akarom
hinni el.

Jött a reggel, kavargott a
hóvihar.
Küzdöttem, de elnyomott a
sok ital.
Mikor jöttél, mámorosan
aludtam.
Felébredtem, s ott voltál a
karomban.

Budapest, 2009. december 29.

Winner lovag

Valamikor réges-régen,
király kérdi. Ki jön vélem?
Harcba!
Rajta!

de előbb egy lovat veszek.
Várkastélyba én beleszek.
Az ám,
na lám.

Sok hős lovag, nosza, nem rest,
felség hívja, csatába megy.
Százak,
bátrak.

A várban pont lóvásár van.
Szép paripát vesz, áraban
Winner,
hittel.

Winner lovag léptet lován.
Ez a gebe milyen sovány.
Nézi,
s kérdi.

Várkisasszony a toronyban,
vasra verve az oromban,
csendben
leste.

Harcba vén gebével menjek?
Ellenséget nevettessek?
Ezt nem
teszem.

Ki e vitéz, szép dalia?
Tán a királynak a fia?
Kérdi,
s nézi.

A király hű katonája,
így nem mehet a csatába.
Sovány
lován.

Winner lovag sem vak legény.
Nincsen kő a szíve helyén.
Dobban,
s lobban.

Winner lovag irányt fordít,
a királynak visszaordít.
Megyek
veled,

Kit látok fent az oromban!
Rab leány ül az toronyban?
Sírva,
ríva.

Egy életem, egy halálom,
megmentelek szép leányom.
S gyorsan
rohan.

A toronyba felinalva,
Strázsaállót lenyisszantja.
S emígy
nyerít.

Megleltem végre arámat,
boldogságos virágszálat.
S tollat
fogva,

a királynak nyomban üzen.
Felség, megleltem a szüzem.
Nászra
várva

a csatába nem mehetek,
szép leányzót védelmezek.
Kérem
szépen,

áldását adja frigyünkre,
ne bánatot a szívünkre.
S peták
sem árt.

Vad csatákra készülök fel,
a honnak sok kis lovag kell.
Az ám,
na lám.

Engem lovagol majd delnőm,
így szolgálom, míg van erőm,
arám,
s hazám.

Budapest, 2010. július 06.

A folyó terhe

Bölcsen, lassú méltósággal, csak cipelte a terhét.
Századokon át mit kellett, az ember minden szennyét.
De olykor-olykor fellázadt, s mi útjában állt, vitte.
Az ember, hogy megtörheti, ugyan miért is hitte?

Budapest, 2010. június 27.

Tiszavirág

Víz felett lebeg s az ég alatt talán,
egy parányi lét az élte, villanás.
Szárnya hajtja, bár nem érti, hogy miért,
szép a léte, s ő lebeg, de ó, kiért?

Nem lehet szegény, kinek, ha van csupán,
kéjes óra nász, a léte úgy biz' ám.
Élte báb, s halála már a lepke lét.
Násza: éltet adni percnyi életért.

Budapest, 2010. augusztus 3.

Ajkam álmodik,...

Ha már szavad se hallom, ajkam álmodik,
s kacér mosolyt, a tűnt idők mögött remél.
Szemed, mely édes érzélem hevével int,
remélt kicsinyke félmosolyt, ha hint felém.

De ez csupán az álmot adva boldogít,
amit, ha kérve kérek én, csupán remény.
Ma múlt mesél, a régi álma andalít.
A szív, ha hív, elég? Ma már nekem kevés.

Az ám, a sok kicsiny kacér mosoly, de szép,
ha furcsa álmaim sorában élem át.
De kell a csók, a szó, a szép nyakad, szemed.

Szeretlek! Íme, megtaláltalak, remény!
Ma kell, hogy útra kélj. Egy új világ terád
mi vár, s a napsütés: neked, nekem, veled.

Budapest, 2010. augusztus 25.

Napvarázs

Eljött ím felfénylő,
szépséges hercegnő.
Éjszellőt serkentő,
mély éjből felkeltő.

Csókolj hát, hercegnő,
álmomból ébresztő,
kék égben felsejlő,
új hajtást élesztő.

Itt van lám építő,
nyár ízét szédítő.
édes bort készítő,
lányt, asszonyt szépítő.

Budapest, 2010. december 02.

E-mail szerelem

Tudod, az bántja a lelkemet,
hogy nem hallhatod a versemet.
Hiába mondom el nap, mint nap,
a szél elfújja a hangomat.

Gondoltam, lejegyzem estére,
és ez lesz a lelkem zenéje.
Igen, de nem leltem ceruzát,
sem pennát, sem pedig tustintát.

Nem baj, mert itt van a laptopom,
beírom, s az entert lenyomom.
Rögzítem a merevlemezre,
s elmentem egy titkos rekeszbe.

Pendrive-ra másolom versemet,
egy net-kávézóba bemegyek.
Elküldöm neked most, kedvesem,
ha látnád azt, hogy mily' lelkesen.

Tudod, már csak az fáj énnekem,
mikor megkapod, nem leshetem,
mosoly az arcodra, hogy ül ki.
Nem látlak őszintén örülni.

Ám, ha választ írsz majd, kedvesem,
e-mailem izgulva meglessem,
hogy nem vagy velem, még fáj kicsit,
de tudom, a válaszod felvidít.

Budapest, 2010. december 12.

Bennem lévő fájdalom

Szenvedéssé vált minden nap,
nem bírom már a fájdalmat.
Érzem, a testem tűzben ég,
gyenge vagyok, ebből elég.
Nem tudom, meddig szenvedek,
jövő keddig meggebedek.
Egy megoldás csupán, ami szóba jöhet,
üvöltve kipisilem a vesekövet.

Budapest, 2010. december 12.

Fürdik a hold

Sárgás arccal a Hold, zord éjbefagyott mosolyával,
tél hidegén örömet lelte a vízben alatt.
Érzi talán, hogy várja a hús hullám odalent Őt,
s nézi, a mélyben, a tónak fenekén nevetőt.

Budapest, 2011. április 10.

Nyári vers

Pünkösdi hava

Májusi nap kacér mosollyal hív,
s a hónap végén már a nyár köszönt.
Szerelemre gyúlva dobban a szív,
nincs álca, a lélek nem mímel közönyt.

Nyárelő hava

Június köszönt rám mézédessé illattal,
még csak ízlelgetem perzselő hőségét.
Kinyílik a nyár tiri-tarka színpada,
s kék bolygó önzetlenül kínálja bőségét.

Szent Jakab hava

Július perzsel, s korty víz a balzsam,
kövér Nap lóg fent az ég peremén.
Tikkasztó napok sorjáznak lassan,
száradva halódik a kiégett rét.

Kisasszonyok hava

Augusztus egének ezer csillagát
nézem, s vígság, mulatság leszen a kincsem.
Még nevetve élvezem a nyár illatát,
de jó az őszi szél, s cibálja már az ingem.

Budapest, 2011. július, 16.

Sárba taposott szavak

Belefáradtam a közhelyes üres szavakba,
s nincs már erőm többé értelmetlen harcot vívni.
Sárba taposott „szép szavak” lelkembe harapnak.
Bambán bámulok, és kérdem, hogy lehet így hinni?

Budapest, 2011. július 10.

Gondúzó

Éreztem, hogy ma írnom kell.
Gondolatok táncoltak a lelkemmel.
Most, hogy papírra lejegyzem ezeket,
érezem, megnedvesítik a szememet.

Nem! Kérlek, ne hidd, hogy sírok,
csupán az érzélem, miről írok,
oly’ légies és annyira könnyed.
Neked is kicsordulna a könnyed.

Ha majd e verset olvasod,
és a soroktól az arcod felragyog.
Érzem, lelkedbe nyugalom költözik,
amely a bánatod felett öröködik.

Érintsen meg az érzélem!
Ennyi a céloom csupán énnekem.
Megnyugvás üljön ki az arcodra,
gond és bánat álljon a sarokba.

Budapest, 2011. július 30.

Könyörgő

Miért a szó, miért is átkozom,
mikor talán szavam sem értenéd?
Mit ér az érzelem neked, s zeném,
ha meg nem érted? Ó, a szám dadog!

Talán a vágy sebezte lelkem ég?
Talán nem érted azt, mit álmod ad?
No, itt a vers, mit írsz nekem! Sután
dicsérem, így kevés a szó, mi szép.

Mit ér a szó? Mit ér, ha nem remél
fület, mely értené imám, s hibám?
Mikor hiszed szavam, mi tán sivár?
Tudod te azt, hogy érted élek én?

A jó, a rossz kever'g, de érzed-é,
hevülve szívemet, ha nyújtánám?
A legnagyobb öröm, s remény, ha vársz,
s az ajkad ajkamon pihegve ég.

Budapest, 2011. szeptember 15.

Mondd, hogy minden jó

Ballagó napjaim szépen, csendben múltak,
s már a lépteim is ehhez idomultak.
Szívem is csitult, nem vert már olyan vadul.
Eltelt éveimből a lelkem is tanult.

Így éltem szép csendes, megbékélt napokat,
nem várva, hogy jössz, s felkavarod azokat.
Nyugodt szívem, látod, újra vadul dobol.
Nem hitt boldogság hozzám elzarándokolt.

Köszönöm most neked mindazt, amit adtál.
Te is fogadd el azt, amit tőlem kaptál.
Nyújtom a kezemet, benne szívem dobog.
Feléd nyújtom, őrizd, kérlek nagyon jól.

Talán nem is tudod, mit jelent e csoda,
azért imádkozom, el ne vesszen soha.
Nem tudom, hogy meddig tart eme szép érzés,
csupán azt tudom, bennem miért e féltés.

Igen, féltés, hogy elveszíthetlek téged.
Félelem, hogy tán már nem is kellek néked.
Kérlek, nyugtasd szívem, elég nekem egy szó.
Csupán annyit mondjál: kedves, így minden jó.

2012. január 31.

Ennyi az élet?

Egy cseppnyi melegért esengve,
a kihűlés szélén merengve,
kérdőn felhúzod a válladat,
eljön-e számodra a tavasz?

Jövőtlenül csak vánszorogva,
halállal konokul dacolva,
tudd, tenni ellene nem lehet.
Hiába gyűlölöd a telet.

Fagyos kéz reszketve nyúl feléd,
nem kér sokat, a kenyér felét.
Azt, amit mások már kidobtak,
és régen belepte a dohszag.

Cseppnyi mámor a filléres bor,
pár óra bódulat, tudod jól.
Számodra ennyi a mennyország,
az élet nélküled megy tovább.

Pár kacat csupán, mit itt hagytál,
újabb esélyt, látod, nem kaptál.
Nem keres téged itt senki sem.
Ennyi az élet! Vagy ennyi sem?

Budapest, 2012. február 04.

Szavak

Te kérded azt, mitől szakadt a szép
mosoly, s helyébe költözött a bú?
Mi végre kárhozat szavát adod
nekem, ki hitte értelem szavát?

Az élet egyszer átalírja majd
a félreérthető derűs szavad.
S a bent szorult alázatos sikolyt
egy őszi nap cibálja szét a szél.

Sanyargatás a böjt nekem. Ma még
a koplalás a büntetés talán.
De vállalom, ha ez van énnekem
megírva boldog életem helyett.

Budapest, 2012. április 7.

Isten segítő keze

regény

1.

Mária ijedten rezzent össze, amikor a telefon éles csöngése belehasított a szoba csöndjébe. Néhány pillanatig habozott, mielőtt felvette volna a készüléket. Ennek a tévovázásnak az oka a félelem volt. Félelme, hogy megint a püspökségről hívják, és gyözködni kezdik, másítsa meg elhatározását. Nagyot sóhajtott és felvette a kagylót. Meglepetésére egy kellemes női hang szólalt meg a vonal másik végén, és a lány nevét kérdezte.

– Igen! Novák Mária vagyok! Kivel beszélek?

A nő bemutatkozott, majd kis szünetet tartott, mielőtt belekezdett mondókájába.

– Kedves Mária, azzal kezdeném, hogy segíteni szeretnénk önnek. Kérem, ne csapja le a kagylót, szánjon rám fél percet!

– Mit akarnak tőlem? – kérdezte a lány nem kis ellenszenvvel a hangjában.

– Nos, én a Good Tidings nonprofit szervezet magyarországi tagcsoportjából keresem. Mint mondtam, segíteni akarunk önnek. Tudjuk, hogy bajban van. Szervezetünk pont az önhöz hasonló, bajbajutott nők megsegítésére alakult. Nem is gondolná, milyen sokan vannak – vagyunk vagy voltunk hasonló helyzetben.

– Mit akar tőlem? – kérdezte újra.

– Szeretnék önnel találkozni és beszélni. Tudom, hogy a püspökség mivel tartja sakkban. Viszont azt is tudom, mivel lehet őket sarokba szorítani. Szeretnék önnel személyesen találkozni.

Mária egyszerre érzett pánikot s némi bizalmat. Mióta a kálváriája megkezdődött, ez az ismeretlen női hang volt az első, aki segítséget ajánlott neki.

– Nézze, kedves Mária! Mit veszíthet? Találkozunk és meghallgat engem. Első alkalommal legjobb lenne egy semleges helyen. Én ajánlhatok egy nyugodt kávézót ön-höz közel. Holnap hatkor megfelel?

– A holnap nem jó – nyögte Mária zavarában, mert nyilvánvalóvá vált számára, hogy az ismeretlen nő sokat tud róla. Egész pontosan azt is tudja róla, amit ő a legjobban szeretne eltitkolni.

– Rendben. Akkor mondjon ön egy időpontot.

– Csütörtökön, ha megfelel. A hat óra az jó, addigra hazaérek a munkából.

– Rendben, kedves Mária! Akkor csütörtököm hatkor várni fogom a „Kávézó a bagdadi kalifához”-ban. Tudja, hol van?

– Igen! De miről fogom megismerni?

– Én megismerem önt. Rajtam pedig farmer lesz és egy világoszöld póló. Rövid szőke hajam van. ...És kérem, ne féljen. Mondtam, hogy segíteni szeretnénk önnek. Tehát viszontlátásra csütörtökön.

– Viszontlátásra.

Kattant a telefon és Mária zsibbadtan állt, kezében az elnémult kagylóval. A szemközti tükörben meglátta riadt, lesoványodott arcát, és érezte, hogy a sírás fojtogatja.

* * *

Szorongva lépett be a kávézóba. Körbenézett, de senkiben nem vélte felfedezni a nőt, akivel a találkozót megbeszélte. Kinézett egy félreeső kis asztalt és leült. Rendelt

egy kávé, és idegesen figyelte a bejáratí ajtót. A felszolgálónő kihozta a kávéját. Miközben a fekete italt szűrösölte, kusza gondolatok kavaroögtak a fejében.

Biztos a bolondját járatják velem. Valaki meg titokban engem les, hogy vajon kapható vagyok-e egy ilyen nevétséges összeeskiüvésre? Várok tíz percet és elmegyek. Én balga, hogy dölhettem be egy ilyen gyerekes provokációnak. Mert nyilvánvaló, hogy az, hiszen honnan tudna a bajomról?

– Jó napot, Mária! Bocsásson meg a késésért, de dugóba kerültem.

Ijedten kapta fel a fejét, mint egy riadt vad, akit megzavartak. Egy karcsú, bájos arcú nő állt az asztal mellett. Máriánál tíz évvel lehetett idősebb. Egész megjelenése magabiztosságot és nyugalmat sugárzott.

– Leülhetek?

– Persze, persze – hebegte zavartan. A nő helyet foglalt, és rendelt egy kávé és egy tonikot.

– Engedje meg, hogy még egyszer bemutatkozzak. Tarnai Zsuzsanna vagyok. Bár az én nevem nem fontos, azonban remélem, az elkövetkező időben sokat fogunk találkozni és bírom benne, hogy segíteni tudunk önnek.

– Honnan tudta meg az elérhetőséget, és hogy ki vagyok?

– Mindent szép sorjában. Mint mondtam, a Good Tidings nonprofit szervezet magyarországi tagcsopórtjától vagyok. Hallott róla?

– Nem.

– A Good Tidings magyarul annyit jelent, hogy örömhír. Aminek ugye önnek is annak kellene lennie, figyelembe véve az állapotát.

– Honnan tud az állapotomról? – csattant fel Mária. – Honnan tudja, hogy terhes vagyok?

– A Good Tidings-et Írországból hozták létre és...

– A kérdésemre válaszoljon!

– Arra próbálok, de ehhez tudni kell, hogy mi is az a szervezet, akit képviselek. Szóval, mi olyan nőknél segítünk, akiknek egyházi személlyel volt kapcsolatuk és ennek gyümölcseként áldott állapotba kerültek.

– Honnan tud ön erről?

– Kedves Mária, azt javaslom, tegeződjünk. Én vagyok az idősebb. Szervusz.

– Szervusz – dadogta zavartan a lány. Nagyon ideges volt, hogy egy vadidegen nő tud a legféltettebb titkáról. *De vajon mennyit tud, és honnan tudja? Egyáltalán mi ez a Good Tidings, vagy mi a fene?*

– Tudjuk, hogy a püspökség közvetítő útján – nincs erre jobb szó – megzsarolta, hogy mondjon le a gyerekről. Tudjuk, hogy felajánlották, hogy gondoskodnak a születendő gyerek elhelyezkedéséről és arról is, hogy minden csendben és titokban lezajlik. Tudjuk, hogy János atyát elhelyezték egy másik parókiára. De azt is tudjuk, hogy hol van ez a másik parókia.

Mária most először kapta fel a fejét.

– Tudják, hol van János atya?

– Nem arról volt szó, hogy tegeződjünk?

– Jó-jó. Nem áll még rá a szám.

– Igen tudjuk. De nem ez a legfontosabb.

– Számomra igen.

– Meg kell kérdezni valamit. Kérlek, őszintén válaszolj. Meg akarod tartani a gyereket?

– Hogy kérdezhet ilyet? – csattant fel Mária. – Kérdezhetsz – javította ki magát.

– Szóval igen! Reméltem, hogy ezt mondd, de tudod, muszáj megkérdeznem.

– Nézd, Zsuzsa – zavarodottan furcsának érezte a tegeződést. – Ugye Zsuzsának hívnak?

– Igen.

– Hogyan is érthetnél meg engem? Azt, hogy min megyek keresztül. Azt, hogy a püspökség mennyit zaklat, és mit kell nekem kiállnom. Megmondom neked őszintén, hogy én ezt senkinek nem mertem elmondani. A szüleimmel nem is tudom, hogyan fogom közölni. Tudod, nagyon vallásosak és én is vallásos nevelést kaptam. De hogyan is érthetné ezt meg?

– Nagyon is értem, hidd el. Nagyon is tudom, min mész most keresztül, mert magam is átéltem ezt.

Mária szeme elkerekedett. Meglepetten, de egyre növekvő bizalommal hallgatta újdonsült ismerősét.

– Azt akarod mondani, hogy te is...?

– Igen azt!

A két nő több mint egy órát beszélgetett a presszóban. Zsuzsa elmesélte, hogy ő is kapcsolatba került egy plébánossal, egymásba szerettek és teherbe esett. Az egyházi vezetés persze azonnal középük állt. A nő elmondta, hogy őt ugyanígy megzsarolták, és rajta is a Good Tidings segített. Mária megrökönyödve hallgatta, hogy hivatalos egyházi felmérés szerint a felszentelt papok több mint felének bevallottan volt szexuális kapcsolat. A Good Tidings szerint ez a szám hetvenöt-nyolcvan százalék lehet valójában.

Elmondta a lánynak, hogy a katolikus anyaszentegyház hallgatólagosan tudomásul veszi a cölibátus megszegését, mi több, magát a szót is kiforgatta, mert a cölibátus nem csak nőtleniséget jelent, hanem valójában nőtlen és szűzi

állapotot. Hosszan ecsetelte, hogy az egyház mindent elfog követni, hogy János atya ne ismerje el az apaságot.

Mária látva a beszélgetőtársa őszinteségét, megnyílt. Elmesélte, miként ismerte meg János atyát, ismeretségükből miként lett előbb barátság, majd szerelem, a szerelem eredménye pedig, hogy jelenleg hathetes terhes. A váratlan szövetséges felbukkanása óriási megkönnyebbülés volt a fiatal nő számára. Beszélgetésük végén Zsuzsa megadta elérhetőségét és megígérte, hogy a hétvégén felkeresi a lakását. Továbbá, hogy akkor már konkrét lépéseket beszélnek meg.

Mária vidáman lépett ki a presszóból és jókedvűen sétált végig a langymeleg koraesti napsütésben. Tudta, hogy kemény harc vár rá, ugyanakkor most először érezte, hogy képes lesz megvívni ezt a harcot. A kirakatokat nézegette, majd hirtelen elhatározással belépett az egyik üzletbe és rövid keresgélés után vett egy rugdalódzót.

2.

Mária és Zsuzsa a kis lakótelepi lakás konyhájában ült és beszélgetett.

– Arra kérlek, Mária, ne ess át a ló túloldalára, és ne számíts könnyű csatára. Az egyház mindent el fog követni, hogy lemondj a gyerekről. Továbbá János atyát is távol fogják tartani tőled. Az biztos, hogy fizikai erőszakot nem fognak alkalmazni. De a lelki megpróbáltatások legrafináltabb változataira kell felkészülnöd. Erősnek kell lenned. A gyermekedet egyedül kell felnevelni, de tudod, ez manapság már nem akkora esemény még egy kisvárosban sem, mint mondjuk száz vagy akár csak harminc éve.

– Zsuzsa! Erősnek érzem magam, és mindennél jobban akarom ezt a gyereket.

– Ezt örömmel hallom. Mikor kerestek utoljára a püspökségről?

– A múlt héten.

– Tehát még nem tudják, hogy megtaláltunk. Tudnod kell, ha rájönnek, azonnal jelentkezni fognak. Minket pedig olyan rossz színben fognak feltüntetni, hogy még az is lehet, megijedsz és elfordulsz tőlünk.

– Miket fognak mondani?

– A leggyakoribb, hogy azért akarunk segíteni neked, hogy utána a gyerekek egy kommunába kényszerítsünk. Az igazság pedig az, hogy azokat a nőket, akik nem bírták a zaklatást, egy otthonba vittük. Ők persze azt állítják, hogy prostitúcióra akarunk kényszeríteni.

– ...És szerinted én mit tudok tenni?

– A te legnagyobb fegyvered – a mi legnagyobb fegyverünk – a nyilvánosság. Ez persze kétélű fegyver, mert volt, hogy még a legutóbbi időben is visszafelé sült el. Tudod, ha egy ilyen eset nyilvánosságra kerül, akkor az emberek szerint mindig a nő a bűnös, és a pap az áldozat. Mégis, az egyháznak a nyilvánosságtól való viszolygása a pap szeretőjének legnagyobb fegyvere. A másik, amit szinte biztos, hogy az egyház nem fog engedni, hogy János atya elismerje az apaságot.

– Nekem azt mondta, tudja, hogy övé a gyerek és ő vállalja az apaságot, mert az Isten ajándéka.

– Mikor mondta ezt?

– Az utolsó találkozásunkkor. Utána helyezték át egy másik parókiára. Az új plébános pedig, ahol csak lehet, árt nekem.

– Sajnálom, de szinte biztos, hogy azóta János atya megváltoztatta az álláspontját. Ebbe bele kell törődnöd. Nem fog kilépni az egyház kötelékéből, és hidd el, jobb ez így. Nem találná a helyét az életben. Tudod, az a fajta tisztelet, amely általában egy papot körülvesz, azonnal megszűnik, ha leveszi a reverendát. A papok hozzá vannak szokva, hogy az emberek felnéznek rájuk. Nem hiszem, hogy János atya fel tudná dolgozni, hogy valaki a buszon meglöki vagy rálép a lábára és utána még neki áll feljebb. De ennél nagyobb inzultus is érheti. Az igazság az, hogy az egyház és persze a papok többsége is egy sajtóságos felsőbbrendűségből figyeli a világot.

– Igen, azt hiszem, ebben igazad van – válaszolt Mária keserűen.

– Most a legfontosabb, hogy felkészülj arra, hogy elmenj a püspökségre.

– Muszáj?

– Előbb-utóbb tisztázni kell velük a helyzetet. Hidd el, nem fognak békén hagyni.

– De én még nem érzem magam felkészülve erre.

– Tudom! – válaszolta Zsuzsa. – Azért vagyok itt, hogy erre is felkészítselek. Nem lesz könnyű csata, és elképzelhető, hogy komoly lelki sebeket szerzel.

Mária nagyot sóhajtott. Érezte, hogy Zsuzsának igaza van. Korábban is ezért tért ki minden meghívás elől, mely a püspökségről érkezett. Most sem gondolta, hogy elég erős ahhoz, hogy szembeszálljon velük, de ahogy Zsuzsa csepegtette belé a bátorságot, ahogy felvilágosította a jogairól, érezte, hogy meg tudja védeni magát. Azt pedig mindennél erősebben érezte, hogy nem fog lemondani a gyerekről. Ezt el is mondta Zsuzsának, aki arra biztatta, ha újra megkeresi a plébános, akkor ne mondjon nemet, és menjen el a püspökségre.

Mária húszas éveinek közepén járt. Két éve végezte el a budapesti kertészeti egyetemet. Ezt követően egy kínálkozó lehetőséget megragadva önálló vállalkozásba kezdett, a szülői háztól messze, egy alföldi városkában. Egy apró virágkertészetet sikerült jutányosan megvennie a szüleitől kapott pénzből, és jelenleg ezt vezette. Kis garzonlakást bérelt a városszéli lakótelepen, ott lakott. Szerette a munkáját, kislány kora óta imádta a virágokat és a legnagyobb boldogság volt számára, hogy munkája is ehhez kötődik. Órákig tudott bíbelődni kedvenc növényeivel, ezenkívül a vele született kez ügyessége folytán csodálatos virágkölteményeket tudott kötni. Ennek hamar híre ment a kisvárosban, és kertészethez tartozó kis üzlet csakhamar kedvelt lett az itt élők körében. Esküvői és temetési csokrok tucatjait készítette el hetente. Emellett

számolatlanul készített születés- és névnap csokrokat és egyéb alkalmi virágkölteményeket. Alig fél évvel az üzlet megnyitása után be kellett látnia, hogy egyedül nem győzi a kertészetet és az üzletet. Kénytelen volt felvenni egy alkalmazottat. Az üzlet pedig száguldott, és Mária bármennyire is nem akarta, újabb alkalmazottal bővült a vállalkozás, és persze a bevétel is hónapról hónapra nőtt.

Mária nyúlánk alakja, hosszú hullámos barna haja, kerek arca vonzotta a férfiszemeket. Gyakran bókkoltak neki az üzletben, de ő minden közeledést elhárított. A főiskolán szerzett tüskéktől félve irtózott minden futó kapcsolattól. Vágyott egy igazi partnerre, akivel megoszthatja gondjait és sikereit, de a magasra emelt mércén eddig minden próbálkozó elbukott. Szüleitől vallásos nevelést kapott, így számára természetes volt, hogy amikor csak tudott, vasárnaponként elment a misére. Itt hallotta először János atyát prédikálni, és azonnal a hatása alá került. Mély basszus hangja megnyugtatta, kiváló szónoki képessége pedig megerősítette hitében. Egy vasárnapi mise után János atya meghívta egy szemináriumra, melyet a híveknek tartott. A szeminárium végén beszédbe elegyedtek, és meglepődve tapasztalták, hogy nézetük és felfogásuk a világról mennyire hasonlít. Nem csoda, hogy rövid időn belül egyfajta barátság alakult ki a két ember között.

Egy alkalommal Mária felajánlotta, hogy mivel a parókiának nincs elég pénze, és az oltárt mindig műanyag virág díszíti, ő naponta friss vágott virággal látná el a templomot. Ettől kezdve naponta megfordult a kis városszéli templomban, és nagy műgonddal díszítette az oltárt válogatott csokrokkal, melyeket maga kötött. Egy kora tavaszi délelőtt is, mikor épp egy kálából és rózsákból álló csokrot igazgatott, szinte megérezte, hogy valaki nézi őt. Csak

kis idő múlva vette észre, hogy János atya áll az egyik oszlopfő mellett és őt figyeli. A férfi szemében valami furcsa fény csillogott, szemében mohó vágy villant. Mikor észrevette, hogy lelepleződött, arcára zavarodottság ült ki.

– Hoztam a friss virágot.

– ...és te magad vagy a legszebb virágszál a csokorban – felelte János atya. Mária zavartan fejezte be a virágok elrendezését. Érezte, hogy ég az arca. Eddig soha nem gondolt úgy János atyára, mint férfira, akinek esetleg ő tetszhet. Most azonban a szemében látta a leplezetlen csodálatot. Egyszerre érezte meg a veszélyt és a vágyat a férfi iránt. Mert bármennyire is tagadta, János atya markáns vonásai, mély basszus hangja benne is megváltoztzott valamit. Az ominózus eset után Mária riadtan vette észre, hogy a plébános minden nap, mikor a virágot vitte a templomba, leplezetlen mohósággal bámulta. Egy hét telt így el, amikor egy alkalommal a pap megszólította.

– Mária kedves, be tudnál jönni egy percre a parókiára? – azzal a választ meg sem várva, elindult. A lány gyanútlanul követte a férfit, hiszen máskor is előfordult, hogy valamiért behívta. Nyomában belépett a kis szobába és behúzta az ajtót.

– Kedves Mária! – kezdte a férfi, majd zavarodottan a lányhoz lépett, erős karjaival átölelte és megcsókolta. A lány meglepetten vergődve próbált szabadulni, és mikor levegőhöz jutott, ijedten nyögte.

– De hát ezt... De hát ezt nem szabad...

Nem tudta befejezni a mondatot, a férfi ismét hozzá hajolt és újra megcsókolta. Mária testét forróság öntötte el. Agya tiltakozni akart, de az ajka boldogan fogadta a férfi csókját. Hosszan, szenvedélyesen csókolták egymást.

Mikor kibontakoztak egymás karjaiból, Mária zavartan nyögte.

- Ezt nem lett volna szabad, tudod, ugye?
- Az agyam tudja, de nem tudtam az agyamra hallgatni
- felelte rekedt hangon a férfi.
- Jobb, ha most elmegyek.
- De ugye eljössz máskor is? Nem tudnám elviselni, ha többet nem jönnél.

A lány a pap szemébe nézett, majd zavarodottan lehajtotta a fejét.

- Ahogy te is mondtad, az agyam tudja, hogy nem volna szabad többé jönnöm. De nem tudok az agyamra hallgatni.

3.

– **E**minenciás uram, Kelemen atya megérkezett.

– Na végre. Engedje be – mondta az egyházme-
gye püspöke.

A titkár meghajolt és kiment. Kisvártatva nyílt az ajtó
és a titkár bevezette a papot.

– Kérem, foglaljon helyet – mutatott az egyik karos-
székre a püspök.

– Köszönöm eminenciás uram!

A fiatal pap kissé feszengve foglalt helyet az íróasztal-
lal szemben. Nézte a püspököt, aki egyelőre tudomást
sem vett róla. A férfi hatvanas éveiben járt, magas és vé-
kony volt, enyhén őszült. Látszott rajta, hogy törődik ma-
gával. A pap hírből hallotta, hogy rendszeresen sportol
még ma is. Nem csoda, hát, hogy izmos, kisportolt testal-
kata volt. Arca erőteljes, karakteres külsőt kölcsönzött a
férfinak. Kelemen atya azt is hallotta, hogy a püspök úr
nem szereti, ha valaki ellentmond neki. Az a hír járta,
hogy hirtelenharagú és meglehetősen hangulatifüggő. A
pap korábban többször is megfordult a püspökségen, de a
püspök úr még soha nem fogadta. Egyszer ugyan találko-
zott vele, amikor még csak segédlelkész volt az előző plé-
bánián, és a jeles egyházférfi tiszteletét tette. Akkor egy
hűvös biccentés jutott számára a püspöki kegyből. Mosta-
ni helyére történt kinevezésekor ugyan a megbízólevelet a
püspök úr írta alá, azonban azt már csak a titkára adta át
neki. Éppen ezért nagyon meglepődött, amikor a püspök
titkára felhívta és közölte, hogy a püspök úr személyes
megbeszélésre várja. A titkár közölte a találkozó időpont-

ját és felhívta a figyelmét, hogy ne késsen, mert a püspök úrnak nagyon szoros az aznapi időrendje. A püspök végre felnézett irataiból, és mint aki csak most szembesül azzal, hogy nincs egyedül, meglepetten vizsgálta a fiatal pap arcát. Lassan felállt és megkerülte íróasztalát.

– Gondolom, tudja, miért kérttem ide?

– Eminenciád a parókiáról akar tájékozódni.

– Na, persze-persze, az is fontos, de most más miatt hívtam.

A pap láthatóan zavarba jött, mert meg volt győződve, hogy felettese arra kíváncsi, hogy sikerült-e zökkenőmentesen továbbvinni a kisvárosi parókia ügyeit.

Kelemen atya évek óta kérvényezte egy önálló parókia vezetését, amit nem is olyan régen megkapott. Bár tudta, hogy ez a parókia és az ott élő gyülekezet nem túl nagy, de valahol ugyebár el kell kezdeni. Arról is értesült, hogy elődjét, János atyát miért távolították el a parókia éléről.

– Megkínálhatom valamivel?

– Megtisztel vele, eminenciás uram – a püspök a fal melletti antik pohárszékből két poharat vett elő. Töltött, majd az egyik poharat odanyújtotta a papnak.

– Ez a Novák Mária továbbra is gondot jelent nekünk – kezdett mondandójába a püspök. – Többször is megkerestük, hogy jöjjön el és tisztázzuk a helyzetet, de ezidáig minden kísérletünk elől elzárkózott. Azzal, hogy János atyát máshova irányítottuk, a problémának csak az egyik része oldódott meg.

– Mit kellene tennem, eminenciás uram?

– Győzze meg a lányt, hogy jöjjön el. Tudjon meg mindent a lányról. Nézzen utána, mi a gyengéje, mi a sebezhető pontja. Szükségünk van az ön munkájára, és ígérem, nem leszünk hálátlanok. Egyszerűen nem történhet

meg, hogy ez a sajnálatos eset nyilvánosságra kerüljön. Ha már ez a bolond nőszemély megtartotta azt a gyereket.

Kelemen atya ijedten kapta fel a fejét.

– Ne ijedezzen, jobb lett volna, ha elveteti azt a fattyút.

– De eminenciás uram – dadogta Kelemen atya.

– Magunk között vagyunk, nem kell álszenteskedni.

Azt gondoltam, magával lehet őszintén beszélni.

– Persze, hogy lehet – felelte a férfi rákvörösen.

– Csak azt ne mondja, hogy maga még soha nem érintkezett egyetlenegy nővel sem, amióta felszentelték – mordult nyersen a püspök. – Jól van, nem kell válaszolnia. Egészségére! – kortyolt az aranysárga nedüből a püspök.

– Számíthat rám, eminenciás uram – nyögte ki Kelemen atya.

– Számítunk is magára, barátom. Nem válogathatunk az eszközökben. Ami nem törvénytelen, azt be kell vetnünk.

– Ez alatt mit ért, eminenciás uram? – kérdezte döbbenben a fiatal pap.

– A lány szülei bizonyára nem tudnak a gyerek érkezéséről. Ez fegyver lehet a számunkra. Tudja meg, vannak-e testvérei, és ha vannak, hol élnek, mivel foglalkoznak. Hogy jelenleg van-e valamilyen kapcsolata. Mindent tudni akarok, mikor kel, mikor fekszik. A katolikus egyház soha nem volt hálátlan azokhoz, akik hüen szolgálták.

– Igyekezni fogok, hogy megfeleljek eminenciás uram elvárásainak.

– Nem az én elvárásaimnak kell megfelelnie, hanem a katolikus egyház érdekeit kell szem előtt tartania mindekelőtt. El tudja képzelni, hogy mivel járna, ha ez az eset nyilvánosságra kerülne? A katolikus egyház nem engedheti meg, hogy az a gyermek a nőnél maradjon. Ha kell, megzsaroljuk, ha kell, ellehetetlenítjük.

Nézte a püspököt, aki indulatosan olyan dolgokat mondott, amit ő el sem tudott volna képzelni egy egyházi személy szájából. Hallgatta, de nem mert ellentmondani. Mikor a püspök befejezte, kínos csönd támadt a szobában. Kelemen atya érezte, hogy főnöke valami helyeslést vár tőle, ezért, bár az elhangzottakkal messzemenően nem értett egyet, összeszedte magát, poharából kiitta maradék borát, hogy ezzel is időt nyerjen, majd megköszörülte a torkát. Bizonytalan hangon közölte a püspökkel, hogy természetesen mindenben számíthat rá. A püspök mosolyogva nyugtázta, hogy beosztottja nem visszakozik. Majd sűrű teendőire hivatkozva elnézést kért, megköszönte Kelemen atyának, hogy vállalja ezt az egyáltalán nem könnyű feladatot, és magára hagyta.

* * *

A férfi kilépett a püspök irodájából. Amint lefelé ment a lépcsőn, agyában cikázni kezdtek a gondolatok.

Teremtőm segíts! Mire akar engem rávenni a püspök úr? Én meg csak bólogattam, mikor mindig ezek ellen küzdöttem. De mit tehettem volna? – morfondírozott magában.

Leért a lépcsőn és kilépett a püspökség mívesen faragott kapuján. A kora őszi nap arcába sütött és a férfi gondolataiba merült.

Ne legyen lelkiismeret-furdalásod e miatt a kis kurva miatt. A püspök úr megmondta, ha segítesz, nem lesz hálátlan. Ilyen lehetőséget nem szabad elszalasztani. Most első a karrier. Végül is semmi törvénybe ütközőt nem csinálok.

– Törvénybe nem ütközik, csak a saját lelkiismeretem ágál ellene – morogta maga elé.

Elhessegette a kósza gondolatokat, és élvezve a nap cirógató melegét, lassan sétálva megindult az úton.

4.

A bejárati ajtó csengője élesen hasított a lakás csöndjébe. Mária összereszt, majd magában azt gondolta, hogy biztos a postás, vagy talán Zsuzsa. Levette a főzéshez használt kötényt, megtörölte kezét, közben magában elmosolyodott. *Mintha csak anyut látnám* – gondolta, miközben az ajtóhoz ment. Kitárta az ajtót és meglepetésére az új kerületi plébános állt a küszöb előtt. A férfival korábban a vasárnapi mise után már váltott pár szót. A papnak szokása volt, hogy egyenként köszön el a hívóktól. Egyik alkalommal megkérte a lányt, hogy várjon, mert szeretne vele beszélni. Ekkor próbálta meggyőzni, hogy menjen el a püspökségre. A férfi atyáskodó, nyájas modora mellett volt egyfajta leereszkedő megvetés a hangjában. Akkor kereken elutasított a kérését. Most viszont nem volt mit tenni, kényszeredetten beengedte, a szobába vezette és hellyel kínálta. Pár másodperc kínos csend után a férfi megköszönte a torkát. Mély hangja betöltötte a szobát és nem tűrt ellentmondást.

- Gondolom, tudja, miért jöttem.
- Feltételezem, hogy menjek el a püspökségre.
- Valóban – felelte a pap.

Mária összeszedte magát és végiggondolta azokat a dolgokat, amikre Zsuzsa figyelmeztette. Nevezetesen, hogy ne hagyja magát sarokba szorítani, és olyan dolgokra, amiket szíve szerint nem tenne meg, nyugodtan és keményen mondjon nemet. Bátran használja az egyház tanításait úgy, hogy azok a saját érdekét szolgálják. Zsu-

zsa felhívta arra a figyelmét, hogy ebben semmi kivetnivaló nincs, ha törvénybe nem ütközik.

– A gyerekemről nem fogok lemondani, illet az egyház sem kérhet tőlem, hiszen ez ellentétes a tanításaival. Tehát gondolom, csak azért hívatnak, mert János atya is ott lesz, és el akarja ismerni az apaságát. Esetleg a püspök úr személyesen akar elnézést kérni a korábbi zaklatások miatt.

Mária szinte megijedt saját szavaitól. Magában azt gondolta, a pap rendre fogja utasítani, és valamilyen büntetést szab ki rá, mint amikor kislánként a falusi plébános tette, amikor rajtakapta valami csínytevésen. Meglepetésére Kelemen atya talán még nála is jobban meglepődött. Szemmel láthatóan nem ilyen válaszra számított és zavartan dadogva mondta:

– Gyermekek! Az egyház csak a javadat akarja. Segíteni akarunk neked, nem ártani – felelte nem túl meggyőzően a férfi.

– Ugyan miben akarnak segíteni? Abban, hogy elveszik a gyerekemet?

– Mi csak azt szeretnénk elérni, ami mindenki számára a legjobb megoldás. Ezt meg kell értened.

– A gyerek számára az a legjobb megoldás, ha az anyja neveli, annál csak az a jobb, ha az apa is segíti ebben. Mikor kellene elmennem a püspöksége?

Az egyházférfi kissé zavartan kérdezte.

– Hajlandó lennél eljönni?

– Igen, hajlandó. Kivel kell ott beszélnem és egyáltalán miről? Azt szeretném, ha János atya is ott lenne. A gyermek sorsának alakulásába neki is joga van beleszólni.

– A püspök úr fogadna személyesen. Továbbá jelen lenne egy jogi személy, aki mindenről pontosan tájékoztatna.

– Nem igazán értem, miről kellene engem tájékoztatni, de azt hiszem jobb, ha túlesünk a dolgon.

Magában azt gondolta, ez biztos valamiféle csapda. Végül még egy kérdést szegezett a férfinak.

– Muszáj egyedül mennem?

– Mégis, kit akarsz magaddal hozni, gyermekem? – kérdezte kissé gyanakodva a pap.

– Mondjuk úgy, hogy egyfajta jogi képviselővel mennék.

A pap nagyon meglepődött ezen a válaszon és elhárította annak a lehetőségét, hogy Mária bárkit is magával vigyen.

– Azt hiszem, hogy felesleges lenne bármilyen jogi képviselőt hoznod.

– Valóban? – kérdezte a lány. – Akkor azt hiszem, a püspökség részéről is felesleges ez a lépés. Mikor kellene mennem?

– Ezt most nem tudom. Egyeztetnem kell egy időpontot a püspökséggel.

Kelemen atya elkérte a nő telefonszámát, és megígérte, ha meglesz az időpont, telefonon értesíti.

Két nappal később telefonált a jeles egyházférfi, és a következő hét szerda tíz órát adta meg, amikor Máriát fogadják a püspökségen. Azt, hogy a lánynak megfelel-e az időpont, nem is kérdezte meg. Így aztán nem volt mit tenni, úgy alakította a programját, hogy szabad legyen. Esténként pedig Zsuzsával készült az ütközetre, ahogy a nő mondta.

– Nagyon vigyázz! Semmire ne mondj igent, ami meggyőződésed ellen van, vagy nem tudod, mit von maga után az ígéreted. És főleg ne írv alá semmit. Érted? Sem-

mit! Még azt se, hogy te vagy a Novák Mária. Ha nem tudod, mit csinálj, mondd, hogy ezt meg kell beszélni a jogi képviselővel. Végző esetben hívj fel. Próbálj magabiztosságot sugározni. Azt kell érezniük, hogy nem tudnak megtörni.

Mária bólogatott, de magában azt gondolta: *remegni fogok, mint a nyárfalevél.*

Ez a kishitűség és félelem ott maradt benne, annyira, hogy képtelen volt szabadulni az érzéstől.

* * *

Belépett a hatalmas kétszárnyas ajtón. Egy tágas, magas teremben találta magát. Az ajtóval szemben íróasztal állt, mögötte egy idősebb pap ült. A falakon bibliai jeleneteket ábrázoló festmények lógtak, a fal mellett hosszú sorokban könyvek sorakoztak példás rendben a könyvespolcon. A pap a számítógépen dolgozott, a lány jöttére felnézett és arcára rosszalló kifejezés ült. Lassan végigmérte Máriát. Látható volt, hogy nincs hozzászokva, hogy egy nő jöjjön a püspökhöz.

– Segíthetek? – kérdezte éles, lekezelő hangon.

– A püspök úrhoz jöttem!

A pap a számítógépben keresgélt, majd talán még az előbbinél is nyersebben mordult a jövevényre.

– Ön Novák Mária?

– Igen. Meg van beszélve a püspök úrral, hogy fogad.

– Értem! Kis türelmét kérem – mondta a személyi titkár és sietve eltűnt a szemben lévő ajtó mögött. Kisvártatva visszatért.

– Kérem, foglaljon helyet. A püspök úr jelenleg tárgyal.

Mária leült a pap által jelzett helyre, és magában összegezte, mit is fog mondani, mi az, amire minden körülmények között nemet mond, és mi az, amire nagyon vigyáznia kell. A várakozás egyre kínosabb lett, hiszen a lány egy idő után érezte, hogy a püspök szándékosan varakoztatja. A titkárságra időnként belépő papi személyek is meglepetten vizslatták a lányt. Majd egy óra várakozás után, ami idő alatt két egyházi személy is bebocsájtás nyert, végre nyílt az ajtó és a püspök nyájasan beinvitálta Máriát.

– Jöjjön, gyermekem. Örülök, hogy rászánta magát és eljött.

– Dicsértessék, atyám – azzal a lány megcsókolta a férfi felé nyújtott kezén a püspöki gyűrűt.

– Foglalj helyet, gyermekem – mutatott egy alacsony dísztelen székre. A lánynak az volt az érzése, hogy a széket direkt neki készítették oda, annyira kilógott a szoba díszes berendezéséből. A püspök megkerülve íróasztalát, leült, és ekkor már nyilvánvaló volt a lány számára, miért erre a székre kellett leülnie. A püspök, aki amúgy is jó egy fejjel magasabb volt a lánynál, így majd egy méterrel tornyosult felé. Meglepetten látta, hogy az asztal és a püspök széke is egy pódiumon áll.

Tehát ez az a lélektani hadviselés része, amiről Zsuzsa beszélt – gondolta magában. Ezzel csak még dacosabb leszek, nemhogy megtörnék.

– Gyermekem! Gondolom, tudod miért kérettelek ide? Van ugye ez a sajnálatos és szerencsétlen dolog, amiről döntenünk kellene.

– Egy gyermek érkezése véleményem szerint semmiképpen nem lehet sajnálatos és szerencsétlen. Nem így gondolja, atyám?

– Az a gyermek bűnben fogant! – csattant fel a püspök.

– Ha a szerelem bűn, akkor nagyon sokan bűnben fogantak. Talán ön is, atyám.

– Hogy merészelsz! – hördült fel a férfi magából kikelve. – Te egy felszentelt pappal paráználkodtál.

– Hogy mi minősül paráználkodásnak, azt Isten majd eldönti. Ahogy azt is, hogy bűn-e egy meg sem született ártatlan gyermektől elszakítani az apját?

– Hallatlan! Mit merészelsz, gyermekem?

– Merészelek őszintén beszélni. Vagy talán ez is bűn?

– Teljesen elvette az eszedet az állapotod – felelte a püspök, aki egy riadt, megalázkodó leányra számított. Az, hogy a másik fél szemmel láthatólag nem tekintette őt magánál feljebb állónak, kizökkentette nyugalmaiból. Mária felállt, így egy magasságba került a férfivel.

– Atyám! Ön kéretett ide, és gondolom nem azért, hogy velem tárgyalja meg a bűn fogalmát.

– Valóban! – próbált nyugalmat erőltetni magára a püspök. – Az a tény, hogy a gyermeked bűnben fogant, továbbá, hogy ezt a bűnt egy felszentelt pappal követted el, késztetett arra, hogy ide kéresselek.

– Értem – bólintott Mária. – Tehát akkor az anyaszentegyház elismeri, hogy a méhemben fejlődő magzat János atya gyermeke.

– Én ezt nem mondtam – üvöltötte a püspök.

– Márpedig, hogy az ön szavával éljek, ha „egy felszentelt pappal paráználkodtam”, akkor ez a gyermek csak ettől a paptól foganhatott meg.

– Én ebben nem vagyok olyan biztos – üvöltötte a püspök. Kopogtak és a titkár dugta be ijedten a fejét. Azonban látva a püspök rákvörös ábrázatját, azon nyomban visszahátrált. Mária érezte, hogy a másik ember dühkitörése megnyugtatja és magabiztosabbá teszi.

– Azt hiszem ez meddő vita. Ha Atyám végre megmondaná, mit óhajt tőlem?

– Gyermeke! – próbált nyugalmat erőltetni magára a férfi, majd nyájas, behízeltgő modorban folytatta. – Ez a gyermek megfogant. Ezen változtatni már nem lehet. De az anyaszentegyház nem engedheti, hogy ez az ártatlan bárány bűnben nevelkedjen. Az a mi álláspontunk, és a gyerek szempontjából is a legjobb lenne, ha születése után lemondanál róla és az anyaszentegyházra bízád a neveltetését.

– Soha! Érti, atyám? Soha nem mondok le a gyermekemről. Elég csapás nekem, hogy az apját elvették tőlem.

– Na de a gyermek egészséges szellemi fejlődése...

– Nincs olyan bíróság a világon, aki nem találná megfelelőnek azt a környezetet, ahova ez az ártatlan teremtség érkezni fog. Az én otthonom nem a bűn tanyája.

– Hiszen azt sem tudod, ki a gyermek apja.

– Pontosan tudom, ki a gyermek apja, és ön is tudja, atyám. De ha úgy gondolja, én bátran állok egy DNS vizsgálat elé.

A püspök arcán idegesen rángatóztak az izmok. A megbeszélés teljesen kicsúszott a kezéből. Egyetlen adu maradt a kezében, amit végső kétségbeesésében kénytelen volt a lányra olvasni.

– Vajon a szüleid is így gondolják?

A püspök arcán önelégült mosoly ült ki, amikor meglátta Mária zavarodottságát.

Megvan a gyenge pontja – gondolta, azonban mielőtt megszólalhatott volna, a lány megelőzte.

– Kérem, a szüleimet bízza rám. Nekik én tartozom elszámolással, nem ön, atyám. Köszönöm, hogy szakított rám időt, és segíteni próbált. A jövőben szeretném a dol-

gaimat magam intézni. Ha nincs más mondanivalója, megköszönöm, hogy fogadott, Atyám, és tisztáztuk ezt a kérdést. Dicsértessék.

– Mindörökké – válaszolt nem kis megrökönyödéssel a püspök.

* * *

Mária kilépett a püspöki palota kapuján és nagyot sóhajtott. Táskájából előkotorta mobilját és Zsuzsát hívta. Miután új barátnője felvette a telefont, röviden beszámolt neki, mi történt a püspök úrnál tett látogatásánál.

– Látod, mondtam neked, hogy beszélj a szüleiddel. Ugyanúgy húzod, mint ezt a mostani püspöki látogatást.

– Jó, jó! Igazad van. Fogok velük beszélni, de nem olyan könnyű ez nekem, mint gondolod.

– Nagyon is tudom, hogy mennyivel nehezebb, mint ez a mai látogatásod. Megbeszéljük ezt is holnap, de az volna a kérésem, hogy te gyere hozzám el, mert rengeteg a dolgom.

– Rendben! Hányra menjek és főleg hova?

– A szokott időben, a címem pedig ott van a névjegykártyámon, amit első alkalommal adtam.

– OK! Ott leszek. Szia! – a lány kinyomta a telefont és elgondolkozva megindult a kocsija felé. A kocsiban előkereste pénztárcájából Zsuzsa névjegykártyáját, hogy megnézzé a címét. Meglepetten látta, hogy egy Pest melletti településen lakik.

Vajon minden alkalommal onnan jön el hozzám? Hiszen az egy kész vagy, főleg a mostani benzinárak mellett – gondolta magában.

5.

– Foglalj helyet! – mutatott egy kényelmes fotelre
Zsuzsa.

– ...Hogy neked milyen szép a lakásod! – bukott ki önkéntelenül Máriából. – Tulajdonképpen mivel foglalkozol?

Zsuzsa egy lakóparkban lévő társasházban lakott. A háztömbökben négy lakás volt és mindegyikhez tartozott egy apró kert is. A lakás amerikai stílusú, tágas, világos, elegánsan berendezett volt. Mindenről a jó ízlés és a visszafogott jómód sugárzott.

– Van egy vállalkozásom. Rendezvényszervezéssel foglalkozunk. Már gondoltam is rá, hogy alkalomadtán egy-egy rendezvényre rendelnénk tőled virágot. Na meg, ha egyéb kiegészítőket forgalmazol, akkor azt is. De nem ezért kértem, hogy jöjj ide. Ma volt egy rendezvényünk Győrben és nem értem volna le hozzád időben. Viszont amit mondani akarok, az nagyon fontos.

– Hallgatlak, Zsuzsám.

– Nem hallgatni kell engem, hanem cselekedni. Beszélni kell a szüleiddel, mielőtt a püspök embere tenné meg.

– Nem hinném, hogy erre sor kerülne. Mármint, hogy a püspök képviselői megkeresnék a szüleimet.

– Én pedig nagyon is hiszem – torkolta le Máriát Zsuzsa. A lány hitetlenkedve, sápadt arccal hallgatta, hogy a püspök, amíg tegnap vele tárgyalt, az alatt a népszerűnyilvánartóból kikérte a szülei nevét és címét. Továbbá, Kelemen atyát azzal bízta meg a püspök, hogy keresse fel a

szüleit, és rajtuk keresztül próbálja meg kieszközölni, hogy mondjon le a gyerekről.

– De hát a népeségnyilvántartó nem adhat ki neveket és címeket.

– Ne lény naiv! Hivatalosan nem is, de az egyház keze messzire elér. Annyira, hogy már azt is tudják, hogy kapcsolatba kerültünk veled. Ezért kell gyorsan cselekedni.

– Gondolom, hogy neked már terved is van – felelte Mária.

– Van bizony. Holnap haza kell menned a szüleidhez. Hol is laknak?

– Nyírmeggyesen! Tudod, hol van?

– Nem. De holnap megtudom. Tudniillik én is mennék veled. Hidd el, jobb, ha én is megyek.

– Rendben! De az én autómmal megyünk, nem várhatom el, hogy miattam fizess az útiköltséget. Viszont...

– Anya, nézd, mit csináltam – robogott le egy nyolc év körüli fiúcska az emeletről, kezében egy LEGO-ból épített várral.

– Talán köszönnél!

– Csókolom! Te vagy az anyukám új barátnője? Nézd, ezt építettem.

– Nagyon ügyes vagy!

– Neked van gyereked? – kérdezte a kisfiú.

– Még nincs, de hamarosan születni fog.

– Bent van a pocakodban? Anya azt mondta, a babák az anyukájuk pocakjából születnek ki. Tudod, én is onnan születtem ám. De akkor még nagyon kicsi voltam.

Mária hallgatta a csacsogó kisfiút és érezte, hogy a szeme könnybe lábadt. *Csodás érzés egy ilyen kis embert nevelni. És ettől akar engem a püspök megfosztani.*

Zsuzsa szavai zökkentették vissza a valóságba.

– Meg tudod oldani, hogy itt aludj? Akkor nem kell haza autóznod és reggel visszabumlni.

– Elvileg meg. Máskor is volt már, hogy valami elintéznivalóm akadt. Van két alkalmazottam, ők tudják a dolgukat, egy napot kibírnak nélkülem. Csak éppen nem készültem, hogy nem megyek haza.

– Azt megoldjuk. De most előbb le kell rendezni Balázskát. Tudod, ez a szokásos esti program. Fürdetés, vacsora, esti mese.

– Segíthetek? Legalább gyakorlom, hogy kell majd csinálnom.

– Gyere bátran – nevetett Zsuzsa.

Így aztán Mária élvezettel segített Balázs esti fürdetésében, majd elkészítette a vacsorát. Mesélni is akart, de Balázs közölte, hogy azt csak anya tud. Miután a kisfiú elaludt, a két nő is megvacsorázott, majd Mária felhívta telefonon az egyik alkalmazottját és eligazította a holnap napra. Zsuzsától kapott hálóinggel bevonult a fürdőszobába, kimosta a fehérneműjét, majd lezuhanyozott. Mikor végzett, hosszan vizsgálta magát a hatalmas tükörben. Próbálta felfedezni a másállapot jeleit. Egyelőre ezt csak ő érezte, látható jele még nem volt, hogy testében egy apró kis lény fejlődik. Próbált nyugodt maradni, mert tudta, hogy holnap nehéz napja lesz. Szerette a szüleit és félt, hogy a két vallásos ember hogy fogadja a hírt. Ugyanakkor megnyugtatta a tudat, hogy Zsuzsa is ott lesz, mert egyrészt egy idegen előtt csak nem rendeznek jelenetet, másfelől meg újdonsült barátnője csodálatosan tudott bánni az emberekkel. Miután végzett, letelepedett a szobában a kanapéra Zsuzsa mellé. A nő valami politikai vitaműsort nézett, a lány jöttére kikapcsolta a készüléket.

– Nem bírom ezt – mondta. – Már amikor kérdeznek, akkor is hazudnak.

– Ezzel én is így vagyok. Nem is értem a politikát, de irtózom is tőle. Inkább azt mondd meg, hogy holnap hogy közöljem a szüleimmel a hírt?

– Őszintén! Másképp nem is lehet. Megmondod, hogy szerelmes lettél egy férfiba, akitől teherbe estél. Viszont jelenleg úgy áll a helyzet, hogy a férfi, sem mint férj, sem mint apa nem jöhet szóba.

– Na, ha ilyen szavakat használok, az apám kihajít.

– Nyugodj meg, nem fog kihajítani.

– Te nem ismered az apámat. Előre félek, hogy felhergeli magát. Akkor pedig nem ismer se Istent, se embert.

– Jó, na. Marcsikám, ne izgasd fel magad, azzal nem lesz jobb. Mit szólnál, ha kevernék két koktélt, na persze neked szigorúan alkoholmenteset – Azzal felkelt és a bár-szekrényből és a hűtőből italokat hozott és kevert magának egy Mojito koktélt, a lánynak pedig, Virgin Mojito-t, ami ugyanaz volt alkoholmentes változatban. A két nő felkuporodott a kanapéra, miközben az italukat szürcsölték, bizalmasan elbeszélgettek. Zsuzsa nem sokkal később elkészönt és elment lefeküdni. Mária magába gubózva feküdt a kanapén, szopogatta a megmaradt italát, és most először gondolt arra, hogy szülei elé kell állnia és megmondani az igazságot. Nyugtalanította, hogy fogalma sincs, miként reagálnak majd. Félt, hogy apja, aki hirtelen haragú ember volt, kidobja, és ily módon elveszíti a szüleit. Tudta, hogy nem bújhat el a felelősség alól, most mégis úgy érezte, legjobb lenne nem haza menni. Nyugtalanul aludt, és ébredésnél úgy érezte magát, mint akin egy úthenger ment keresztül.

Az úton Zsuzsa megpróbált beszélgetni vele, hogy elterelje a figyelmét, de nem igazán sikerült neki. Mária zaklatott volt, érezte, hogy egész eddigi élete gyökeres fordulatot vehet a mai naptól. Félt ettől a változástól. Általában félt minden változástól.

Bár önállóan élt évek óta, de a tudat, hogy szülei, mint biztos sziget, ott vannak, ha bajba kerülne, egyfajta biztonságérzetet adott neki. Nem anyagi, lelki biztonságot, és most lehet, elveszti ezt a támaszt.

– Mesélj valamit a faludról.

– Nem falu, község – válaszolt a lány. – Mátészalkától öt km-re, alig két és félezer lakossal. Nincs ott semmi és senki, ami említést érdemelne.

– ...És a szüleid?

– Munkanélküliek. Apu a szövetkezetnél volt traktoros, anyu Mátészalkára járt be, egy üzletben dolgozott, mint eladó. Aztán a rendszerváltás után szép lassan megszűnt minden. Apunak lassan tíz éve nincs munkája, anyu is legalább hét éve otthon van. A háztájiból, segélyből és alkalmi munkából élnek. Az utóbbi időben én is tudom őket segíteni. Az anyai nagyszüleim Mátészalkán laknak. A másik nagyapámat nem ismertem, az apai nagyanyám tavaly halt meg. Volt egy bátyám, de ő is meghalt. Nem nagyon emlékszem rá, mert csak három éves voltam. A szüleim nagyon vallásosak, engem is így neveltek. Ezért is félek most.

A lány észre sem vette, de ahogy a családjáról beszélt, megnyugodott. Zsuzsa pedig hagyta, hogy csapongva idézze fel gyerekkora emlékeit. Ijedten eszmélt fel, hogy megérkeztek. Beparkolt a ház elé. Érezte, hogy a szíve a torkában dobog. A házból egy idősebb nő dugta ki a fejét, majd mosolyogva megindult a kertkapu felé.

– Marcsikám! Micsoda meglepetés és milyen öröm! Gyere, apus, itt a Marcsi! – Megtorpant, mikor Zsuzsa is kikászálódott az autóból.

– Jó napot! Ilona vagyok, Marcsika édesanyja – nyújtott kezét Zsuzsának miután a lánya öleléséből kibontakozott.

– Jó napot kívánok! – fogadta a kézfogást. – Tarnai Zsuzsanna.

Kisvártatva édesapja is megjelent a ház ajtajában, ő is mosolyogva ölelte magához a lányát.

Mária szülei közel jártak a hatvanhoz. Anyja töpörödött, vékony csontú, hajlott hátú öregasszony. Ősz haját hátul apró kontyba fogta. Apja pont ellentéte anyjának. Szálfaegyenes és vékony, de szemmel láthatólag szívós ember. Napbarnította arcát mély ráncok barázdálták.

– Novák Mihály – mutatkozott be Zsuzsának.

– Miért nem hívtál, hogy hazajössz, főleg, hogy vendéget is hoztál? – zsörtölődött a lány anyja. – Nincs itthon semmi, mivel kínáljunk titeket? De azért csak kerüljetek beljebb – invitálta a vendégeket. Belépve a konyhába, megtorpant és a lánya felé fordult. – Csak nincs valami baj, hogy ilyen váratlanul hazataláltál?

– Remélem nincs – felelte Mária, de hangja nem volt túl meggyőző.

– Ne ijesztgess, te lyány! Mondtam apádnak, hogy rosszat álmodtam az éjjel, biztos valami rossz fog történni. Csak nem tán munka nélkül maradtál?

– Anya! Hogy maradtam volna munka nélkül, mikor én vagyok a saját munkaadóm.

– Mondd már, Marcsókám – kérlelte az apja is. – Mi a baj?

A lány önkéntelenül elmosolyodott. Apja mindig így hívta, és bár mástól nem fogadta volna el, ha így szólítja, apjától kimondottan szerette ezt a furcsa becézést.

– Nagyszülők lesztek! – bökte ki egy szuszra.

– Micsoda? – nevette el magát Ilonka néni.

– Ahogy mondom. Nagyszülők lesztek – ismételte Mária önmagát. Az anyja elsápadt, az apja arca lángvörös lett a haragtól.

– Mi az, hogy nagyszülők leszünk? Hiszen nincs is férjed?

– Jaj, apa! Manapság már nem kell férjhez menni. Senki nem szól meg egy lányanyát. A mai fiatalok nem is ismerik ezt a szót.

– Ne oktass engem! – mordult fel. – Tudod jól, hogy mi nem úgy neveltünk, hogy csak összefeküdj bárkivel! És miért nem hoztad el a fiút? Egyáltalán ki fia-borja? Vagy talán nem is vállalja a gyereket?

– Épp ez a bökkenő – nyögte a lány. – Ő vállalta volna, de a feljebbvalói nem járultak hozzá.

– Mi? Mi az, hogy nem járultak hozzá!?! Katona vagy mifene? Vagy többen voltak és azt sem tudod kitől vagy terhes!?! – kiabált a lány apja.

– Teremtő atyám – nyögött fel Ilonka néni.

– Jobb lett volna el sem jönni – sírta el magát Mária.

– Na, most már eljöttél és beavattál a szégyenedbe! Tudni akarom, hogy ki az apja a leendő unokámnak! Ki becstelenítette meg a lányomat, és azt adja meg neki az Isten, hogy ne vállalja a gyerekét és ne vegyen el feleségül! Ki vele, ki az apja!?! – üvöltötte Mihály bácsi.

– Nem mondom meg, mert akkor még jobban fogsz üvölni. Olyat tennél, amit később megbánnál – felelte Mária zokogva.

– Egy paptól van a gyerek – mondta halkan Zsuzsa.

– Teremtő atyám – nyögte Ilonka néni. Mária sápadtan és rémülten bámult Zsuzsára, legbelül érezte, hogy jobb ez így, most mégis gyűlöletet érzett iránta.

– Micsoda!? – hördült fel a lány apja. – Egy pap szajhája voltál!? – üvöltötte.

– Szerettük egymást – zokogta a lány, és a mellette álló székre roskadt.

– Takarodj a házamból! Megértetted? Takarodj innen, te cafka!

– Megértettem – szegte fel a fejét Mária. – Gyere, nincs itt már nekünk keresnivalónk – fordult Zsuzsához, azzal meg sem várta, hogy a másik nő szedelőzködni kezdjen, kifordult az ajtón és sebes léptekkel megindult a kapu el. Félúton járt, mikor egy autó fékezett a ház előtt és egy középkorú férfi szállt ki a kocsiból. A nap szembe sütött és ezért nem tudta kivenni arcát, de így is ismerősnek tűnt. A férfi váratlanul megtorpant, mikor meglátta Máriát és szemmel láthatóan zavarba jött.

– Gyermezem, te itt vagy? – kérdezte meglepetten.

– Még van képe ide szemtelenkedni! – hallotta a háta mögül az apja indulatos hangját. – Na, jöjjön csak be és mondja el, mit csinált a lányommal! – azzal széles léptekkel megindult felé, kitárta a kiskertkaput, megragadta a meglepett férfi karját, és az udvar közepére penderítette. Mária ekkor ismerte meg az újonnan érkezőt. Kelemen atya állt ott zavartan. Apját biztosan a papi kolláré tévesztette meg. Az idős férfi megragadott egy keze ügyébe került husángot és fenyegetően méregette a zavarodott embert.

– Apa! Apa, ne! – ugrott közéjük Mária.

– Mit ne? Kitaposom a belét, még ha lecsuknak is, hogy ezt tette a lányommal!

– De apa! Nem ő a gyerek apja – sírta el magát újra Mária. Az apja keze lehanyatlott és értetlenül bámult előbb a lányára, majd a papra. Kelemen atya zavartan, falfehéren állt és remegett.

– Javaslom, hogy talán menjünk vissza a házba – szólalt meg Zsuzsa. – Felesleges, hogy a fél falu az önök portájáról csámcsogjon holnap.

Először mindenki értetlenül bámult rá, majd az idős férfi lassan megindult a ház felé. A többiek szó nélkül követték.

6.

– **T**ehát azt mondja, hogy ott volt a lány, és a szülők már tudtak az állapotáról?

– Őszintén sajnálom, eminenciás uram, de ez a helyzet.

– Mondja el, mi történt.

– Az apja nekem rontott egy husánggal. Azt hitte, én vagyok a gyerek apja.

– A kis kurva! Azt gondoltam, a szülein keresztül sarokba szoríthatjuk. Kell valami, amivel megtörjük a macasságát. Aztán mi történt?

Kelemen atya magába fojtotta meglepetését, amit feljebbvalója trágár szavai váltottak ki, és részletesen beszámolt, hogy mi történt. Elmondta, hogy a lány megvédte apjával szemben, majd a barátnője javaslatára a házban viszonylag higgadt fejjel beszéltek meg a dolgokat. Továbbá, hogy a lány ragaszkodik hozzá, hogy János atyát nevezze meg apaként.

– Azt mondja, hogy ott volt a lány barátnője? – kérdezte a püspök. – Hiszen korábban mindig arról beszélt, hogy nem barátkozik senkivel.

– Lehet, ha békén hagynánk a lányt, akkor ő is nyugton maradna – próbálkozott Kelemen atya.

– Nem! – kiáltott a püspök indulatosan. – Az a gyerek időzített bomba. Most azt mondja, nem lép fel semmilyen igényrel, de mi van, ha néhány év múlva meggondolja magát. – A püspök felugrott és idegesen fel alá járkált.

– Ki az a másik lány? Nem, az nem lehet. Vagy mégis?

– Bocsásson meg, eminenciád, de nem tudom követni.

– Arra a következtetésre jutottam, hogy ezt a Novák Máriát megtalálta a Good Tidings. Van egy magyarországi tagsoportjuk, ha jól tudom. Korábban félénk volt, visszahúzódó. Most meg tisztában van a jogaival, mi több, hangoztatja is.

– Nem is hallottam erről a szervezetről.

– Akkor jobb, ha gyorsan bővíti az ismereteit, mert kemény csatára számíthatunk.

– Természetesen számíthat rám, eminenciád.

– Helyes, nagyon helyes. Számítunk is magára. Az anyaszentegyház nem engedheti meg, hogy packázzanak vele. Meg kell keresni a gyenge pontját. Én utána nézetek ennek a szervezetnek, de jobb, ha ön is tájékozódik felőle. Egyet jegyezzen meg – emelte fel ujját a püspök. – Nem engedhetjük meg, hogy ez a lány packázzon velünk. Most elmehet, ha bármi fontosat megtud, hívjon közvetlenül.

Kelemen atya kilépett a püspöki palota kapuján és nagyot sóhajtott. Arra gondolt, hogy lassan napi rendszerességgel jár ide. Korábban erről álmodni sem mert, most mégsem volt boldog. Valahol legbelül úgy érezte, hogy értelmetlen ez az egész, és a püspök csak személyes bosszúnak tekintti ezt az ügyet. Sok másban is visszásnak érezte feljebbvalója viselkedést.

Lehet-e mérlegelni a lojalitást? – kérdezte magától, majd tovább fűzte gondolatait. *...Ha lehet, meddig kell elmennem? Mennyi ér meg a karrierem, és mennyit az önbecsülésem?*

– Szervusz! – Mária megborzongott az ismerős hang hallatán. Megfordult és melegség öntötte el. János atya állt előtte.

Lassan két hónapja nem látta a szeretett férfit. Napbarnította arca, magas, erőt sugárzó alakja egy pillanat alatt elfeledtette a lánnyal a keserűséget és csalódást, amit okozott neki.

– János – sóhajtotta. – De jó, hogy látlak. Milyen jól nézel ki.

– Hidd el nekem, nem fogsz olyan nagyon örülni, ha megtudod, miért kereslek. Beszélni akarok veled.

– Jó! – felelte a lány, miközben a gyomra görcsbe szorult. – Van miről beszélnünk.

– Nem itt! Valami nyugodt helyen.

– Felőlem feljöhetsz hozzám. Az én hírnevemnek már nem fog ártani – válaszolta. Magában meg azt gondolta: *Milyen bolondságot beszélek, hiszen a környezetem még mit sem sejt az állapotomról, hiszen alig fél tucat ember tudja, hogy gyereket várok. Azt pedig, hogy ki a gyerek apja, annyian sem.*

– Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne – mondta János atya. – Valami olyan hely kell, ami eldugott és nyugodtan beszélhetünk.

– Menjünk el az üzletembe. Az ugyan nem olyan eldugott, de ott biztos nem zavar meg senki.

János atya bólintott, így hát a lány megindult vissza az virágkertészet felé, mellette János atyával. A hátsó ajtón mentek be, így kívülről úgy tűnt, az üzlet zárva és nincs senki a boltban.

– Kérsz kávét?

– Nem, köszönöm. Ha valami üdítőd volna.

– Tudod, hogy nem iszom ezeket az édes vackokat. Ásványvíz van – azzal kiment és behozott egy palack vizet és két poharat. – Hallgatlak!

– A püspök bosszút esküdött ellened.

– Mit tud velem csinálni? A szüleim tudják, másnak meg nem tartozom elszámolással.

– Ne vedd félvállról. Tudja, hogy megtalált a Good Tidings. Bosszút esküdött és addig nem nyugszik, míg nem csinál ki.

– Mégis mivel?

– Gátlástalan zsarnok és nem is gondolnád, milyen hatalma van. Első ténykedése, hogy anyagilag ellehetetlenítsen. Rád fogja szabadítani az adóhivatalt.

– Ugyan! Kis falat vagyok én azoknak, és ráadásul vagyok olyan marha, hogy becsülettel vezetem az üzletemet.

– Csak ne vedd félvállról.

– Jó-jó, holnap átnézem a könyvelésemet.

– Megváltoztál – János atya felállt és a lányhoz ment, a szemébe nézett, úgy mondta: – Nagyon megváltoztál.

– Meg! Az élet kemény és megedzi az embert. Tudod, volt valaki, akit nagyon szerettem, akiben bíztam és aki elárult.

– Nem árult el – szegte fel a fejét a férfi. – Nem árultalak el, de csak így tudtalak megmenteni. Engem is megzsaroltak. Megzsaroltak és azt ígérték, ha elfogadom a feltételeket, téged békén hagynak.

– Nocsak? Nekem nem úgy tűnik, hogy nagyon békén akarnának hagyni. Elvették a gyerekem apját. Elcítáltak a püspökhöz, hogy mondjak le a gyerekemről. Utána megkeresték a szüleimet, hogy befeketítsenek előttük. Szerencsére elkéstek. Mégis, mi a fészkes fenét akarnak?

– Hogy mondj le a gyerekedről.
– Soha! Érted, soha! De ez megmondtam a püspöknek is.
– Így kerek-perec megmondtad?
– Igen! – válaszolta Mária. A két ember egy pillanatra egymásra meredt, majd hangos nevetésben törtek ki.
– Azért az megnéztem volna.
– Nem is kapott levegőt egy percig. Na, de aztán olyan patáliát csapott! Zengett az egész püspöki palota.
– Mondom, hogy megnéztem volna.
– Miért hagytál el? – kérdezte a lány elkomorodva.
– Muszáj volt, hidd el. Megzsaroltak. Ha nemet mondok, neked is és magamnak is csak ártottam volna.
– Ennél jobban? Ugyan már.
– Nem ezt ígérték. Azt mondták, hogy békén hagynak. Becsaptak! Talán egyszer elmondom. Talán egyszer jóvá tudom tenni azt, amit igazándiból el sem követtem, illetve csak kényszerből. Jobb, ha most megyek. Kérlek, Marcsi-kám, vigyázz magadra! – megfordult és tétova léptekkel az ajtóhoz ment. Csendben tette be maga mögött az ajtót. Mária bámulta a csukott ajtót, majd elemi erővel tört ki belőle a zokogás. Ráborult az asztalra és csak sírt és sírt.

Ahogy az várható volt, János információi nem légből kapottak voltak. Másnap beállított az adóhatóság és hosszasan vizsgálta a vállalkozás könyvelését, számlakönyvét, minden kiállított számlát és bizonylatot, az utolsó ceruzavonásig. Az elektronikusan nyilvántartott adatokat is a legnagyobb alapossággal ellenőrizték. Bekérték a könyvelőnél lévő nyilvántartást is. Mária könyvelését és minden egyéb nyilvántartást egy helyi könyvelő cég vezette, melynek vezetője hiába erősködött telefonon, hogy náluk

egy hónapja volt ellenőrzés és mindent rendbe találtak, a hatóság emberei hajthatatlanok voltak. A lány magában átkozódott, mert rengeteg elintéznivalója volt, úgy a kertészetben, mint a virágboltban. A két alkalmazott próbálta helyettesíteni a lányt, de persze volt, amihez Mária kellett volna. Az ellenőrök másfélnapi vizsgálódás után két, nevetségesen apró hibát találtak. Jegyzőkönyvet vettek fel, amit aláírtak Máriával. A nő természetesen előtte felhívta az ügyvédjét, aki közölte, hogy nyugodtan írja alá, valószínűleg kironak egy minimális bírságot. A minimális bírság igencsak fejbe kólintotta a lányt, mert közel kétszázezer forintra büntették, amire annak rendje és módja szerint az ügyvédnö benyújtotta a fellebbezést. Ám ezzel nem lett vége a nő zaklatásának. A következő hétfőn az ÁNTSZ-től jöttek vizsgáldni. Mária nem igazán értette, hogy egy kertészet és virágkereskedést minek kell ilyen behatóan ellenőrizni, hiszen mikor megnyitott, a hatóság megvizsgálta és áldását adta úgy a kertészetre, mint az üzletre. A sort az áram-kommandó követte. Egyik vizsgálat sem talált rendellenességet, de arra nagyszerűen megfelelt, hogy a lányt felzaklassa és az állandó időhiány miatt egyre jobban késésbe kerüljön a megrendeléseivel.

Tisztában volt vele, hogy a sorozatos ellenőrzéseket a püspök eszközölte ki, és nyugtalansággal töltötte el, hogy ilyen messzire ér az egyház keze. Amikor beszélt az ügyvédjével, az közölte, hogy sajnos semmit nem tud tenni. A hatóságoknak és szolgáltatóknak joguk van az ellenőrzéshez. Panaszkodott Zsuzsának is, de ő is azt mondta, ez sajnos nem zaklatás. Mint állampolgár, joga van a rendőrségen bejelentést tenni, de semmi értelme.

Nyár végére szépen gömbölyödött a pocakja, a járás is mind jobban nehezeire esett. Lassan két hónapja nem tar-

tottak semmilyen ellenőrzést nála. Magában azt gondolta, hogy talán végre befejezték az örökös zaklatást és végre megnyugodhat, amikor egyik reggel Kelemen atya és két másik férfi állított be az üzletbe. Mária riadtan méregette az egyházfit és két kísérőjét. Agyában azonnal átsuhant, hogy figyelték, mikor megy el a két alkalmazott, és akkor jöttek, mikor tudták, hogy egyedül lesz.

– Isten áldása kísérjen – köszönt Kelemen atya.

– Dicsértessék, atyám. Megengedi egy pillanatra – azaz a hátsó ajtón kiment, a kiskertkapun belépett a kertészetbe, bement egy üvegházba és idegesen Zsuzsát hívta a mobilján. A készülék kicsengett, majd kisvártatva Zsuzsa hangját hallotta.

– Szia, Marcsi! Csak nincs valami baj?

– Még nincs, de nagyon is készülődben van. Itt van Kelemen atya két pasival. Nem tudom, mit akarnak, de semmi jót nem nézek ki belőlük.

– Marcsika! Ne pánikolj! Semmire ne mondj igent. Mindig hagyatkozz arra, hogy ezt meg kell beszélni a jogi képviselőddel. Próbálj nyugodt lenni. Ne lássák rajtad, hogy ideges vagy. Ja és figyelj, ha tudsz szöveget rögzíteni a mobiloddal, vedd fel a beszélgetést.

A lány kikereste az diktafon funkciót és rögzítésre állította. Visszament az üzletbe. Mielőtt belépett volna az eladótérbe, a falon lévő tükörben megnézte magát. Az arca sápadt volt. Kicsit megpaskolta és megcsipkedte az arcát és mélyeket lélegzett. Bekapcsolta a mobilon a felvétel gombot és belépett az üzletbe.

– Elnézést az uraktól, hogy megvárakoztattam. Miben lehetek a szolgálatukra?

– Kedves Mária! – kezdte kenetteljesen Kelemen atya.

– Azért jöttünk, hogy megbeszéljünk egy fontos dolgot.

Bemutatom az urakat, dr. Kováts András és dr. Varjassy Boldizsár.

– Milyen fontos dolgot kell megbeszelnünk, amiről előzetesen nem tájékoztattak? – köpte ki a szavakat Mária foghegyről.

– Gyermekeim! Kérlek, ne az indulataid vezéreljenek. Hallgass meg minket.

Igaza van Kelemen atyának – gondolta a lány. – *Ha az indulataim alapján döntök, azzal az ő malmukra hajtom a vizet. Nyugodt maradok, és mosolyogva fogom elküldeni őket a francba.*

– Rendben – felelte a lány, miután így végiggondolta, mitévő legyen. – Hallgatom önöket.

Az egyik ügyvéd felállt és egy dossziét vett elő a táskájából. Magas, pocakos, negyvenes éveiben járó ember volt. Enyhén kopaszodott. Mikor megszólalt, raccsolt, de Máriának olyan érzése volt, mintha direkt ropogatná az „r” betűket.

– Egy szerződést kíván önnel kötni az egyházmegye – mondta az ügyvéd. – Ennek lényege, hogy az ön vállalkozása a jövőben kizárólagos jogot nyerne az egyházmegye templomainak és megjelölt szervezeteinek a szerződésben rögzített módon friss vágott és telepített növényekkel és virágokkal való ellátására. A templomok és egyéb egyházi létesítmények tételesen fel vannak sorolva a szerződés-tervezet mellékletében.

Mária szája tátva maradt. Mindenre számított, csak arra nem, hogy a püspök szerződést kínál neki. Agya meglódult, szinte hallani vélte a fejében csikorgó fogaskerekeket.

Csapda! Vigyázz, mert ez csapda! – gondolta, mondani azonban csak annyit mondott:

– Áttanulmányozhatnám a szerződést?

– Természetesen! – felelte a másik ügyvéd. – Nem gondoltuk, hogy rögtönözve döntsön. Itt hagynánk ezt a szerződéstervezetet, és kimondottan kérjük, hogy alaposan olvassa el, és jól gondolja át. Gondolom, a vállalkozásnak van jogi képviselője.

– Természetesen egy ügyvédi irodával van szerződésem. Mikorra kellene válaszolnom?

– Nem sürgős! Jövő hét végére ráér. Utána tartanánk egy egyeztetetést. Mindenesetre a püspökség szeretné minél hamarabb tető alá hozni a szerződést.

– Pontosan hány templomot és egyéb intézményt kellene ellátnom és milyen rendszerességgel?

– Nagyjából százat, mindegyiket heti két-három alkalommal. Természetesen eltérő napokon.

– Ez, ha a szombatot is számolom, húsz szállítási hely naponta. Egy-egy helyszínre mennyi virágot kellene szállítani?

– Ezt nehéz megmondani, de egy-egy templomba nagyjából öt és tíz közötti csokor és koszorú.

Mária csak áll és zsibbadtan bámulta a három férfit. Eddig jó, ha egy hét alatt összejött annyi rendelés, amit most két nap alatt kellene teljesíteni. Ha kicsit megugrott a temetések száma, akkor azt csak túlmunkával tudták teljesíteni. Fejben számolni kezdett, és elképedt. Hiszen ez hozzávetőleg heti félmillió forint többletbevétel. Vajon miért ez a pálfordulás a püspök részéről?

– Megkérdezhetem, hogy miért az én virágkertészeteimet választották? Nem lehet mondani, hogy túl jó lenne a viszonyom a püspökséggel.

– Egy üzletben nincs helye az érzelmeknek. Az ön kertészete megfelelő áron, nagyon szép virágokat kínál.

– Ezt önök honnan tudják?

– A püspökség néhány alkalommal rendelt öntől, természetesen úgy, hogy ön nem tudta, ki a megrendelő.

Mária csak állt a három férfivel szemben és zsidongott a feje. Egyfelől egy ilyen üzlet megkötése számára óriási nyereség lenne, másfelől úgy érezte, hogy csapdába akarják csalni. Az, hogy az általa termesztett és forgalmazott virágok vetekednek bárkiével a megyében, ő is tudta. De azzal is tisztában volt, hogy számára ez az üzlet nagyon nagy falat. Ugyanakkor tucatjával vannak olyan kertészek, amelyek játszi könnyedséggel képesek lennének ellátni a püspökség igényét.

Vajon miért kínálja ezt a szerződést a püspök?

Mária feleszmélt gondolataiból. A három férfi némán várta a reakcióját. Összeszedte magát, mielőtt megszólalt volna:

– Igazán megtisztelő az ajánlatuk. Azonban alaposan át kell olvasnom a szerződés tervezetét, és csak utána tudok érdemben dönteni. Azt sem titkolom, hogy ilyen mennyiségű megrendelést hosszú távon nem tudnék teljesíteni. Ahhoz mindenképpen bővíteni kell a vállalkozást.

– Az csak természetes, hogy alaposan végiggondolja – felelte Lőrinc atya.

– Kedves kisasszony – kapcsolódott a beszélgetésbe dr. Varjassy. – Ajánljuk is ügyvéd kollegámmal, hogy alaposan olvassa el a tervezetet. Kérje ki a jogi képviselőjének a véleményét, és ennek ismeretében döntsön. A névjegykártyánkon megtalálja az elérhetőségünket. Jövő héten mindenképpen várjuk a jelentkezését. Amennyiben nincs más, mi nem is zavarnánk tovább.

Varjassy jelezve, hogy a megbeszélést befejezettnek tekinti, felállt. A másik két férfi követte példáját. Mária kezét fogott mindhármmal, majd az ajtóhoz kísérte őket.

– Atyám, tudna maradni pár percet?

Lőrinc atya meglepődött, majd a két ügyvéd után szólt:

– Kérem az urakat, várjanak meg a kocsiban.

– Parancsoljon, Mária! Miben állhatok még a rendelkezésére?

– Kérem, atyám! Meg tudná mondani, mi történt, hogy a püspök úr egy ilyen szerződést ajánl nekem?

– Gyermekem! Ezt a szerződést a püspökség ajánlja, nem a püspök úr.

– De azért azt nem akarja velem elhitetni ugye, hogy a püspök úr nem tud erről?

– Természetesen tud róla, mi több, nagyon is támogatta.

– Akkor újra megkérdezem, mire ez a pálfordulás?

– A püspök úr nyilván belátta, hogy értelmetlen téged támadni a születendő gyermek miatt. És nyilván így akar segíteni.

– Atyám! Őszinte leszek. Én inkább csapdát sejtek az ajánlat mögött.

– De, gyermekem, miért feltételezed ezt?

– Magam sem tudom. Talán mert ilyen bizalmatlan világban élünk.

7.

Az ügyvédnö újra és újra átolvasta a szerződéstervezetet, és egyre csak rázta a fejét. Hárman ültek a kis irodában, Mária, Enikő, az ügyvédje, és Zsuzsa.

– Nem találok benne semmi buktatót. A szokásos feltételek, még azt sem mondhatom, hogy túl szigorúak – mondta Enikő, miután letette a szerződéstervezetet.

– Akkor csak az lehet, hogy amikor teljesítettem a megrendelést, nem fizetnek. Ebbe pedig bele lehet bukni – felelte Mária

– Erre sajnos a mai magyar gazdaságban minden esély megvan. Olyanok a törvények, hogy szinte minden következmény nélkül megteheti a megrendelő, hogy késve fizet. Azt nem mondanám, hogy eltűnik. Egy püspökség ilyet nem tud megtenni. Ez a nevesincs Kft-k fegyvere. De azt előre nem lehet kijelenteni, hogy nem fog késve fizetni.

– Más buktató nincs a szerződésben? – kérdezte Zsuzsa, aki eddig csendben hallgatta az ügyvédnőt.

– Nem látok, de az nem jelenti, hogy nincs!

– Kell valaminek lennie. Az, hogy késve fizet, túl egyszerű fegyver lenne. Na, persze magamról tudom, hogy ezzel is jócskán keresztbe lehet tenni egy olyan kis vállalkozásnak, mint amilyen az enyém is.

– Nem egy céget láttam, amelyik ebbe bukott bele – válaszolt az ügyvédnö. Marcsi, neked is volt egy eseted, mikor egy tucat felszólítást kellett elküldenem, mert nem fizetett egy partnered. Emlékezz, milyen lekvárban voltál!

– Igen, de nekem eddig jórészt magánszemélyek voltak a megrendelőim, akik azonnal és készpénzben fizettek. Amiről te beszélsz, az egy eset volt, és ezenkívül is egy kezemen meg tudom számolni, hány szerződéses megrendelésem volt. Nekem ebben nincs nagy jártasságom, de valamit csak lehet tenni? Valamit csak bele kellene foglalni a szerződésbe, hogy mi van, ha nem fizetnek.

– Lehet! – felelte az ügyvédnő. – Kérdés, mit szól a püspökség? Ragaszkodhatunk hozzá, hogy amennyiben lejárt határidejű számlája van a megrendelőnek, a beszállító minden jogi következmény nélkül szüneteltesse a szállítást, amíg a számla kiegyenlítésre nem kerül.

– És ez elég?

– Arra mindenképpen, hogy ne menj csődbe.

– Akkor ezt feltétlenül vegyük bele.

– Rendben! Írok egy véleményeltérést, és ezt csatoljuk a szerződéstervezethez.

– Annyit tudok még tenni, megpróbálok utánanézni, hogy a püspökségnek mennyi késedelmesen fizetett számlája van. Tudott dolog, hogy milyen a fizetési morál ma hazánkban.

– Van erre mód?

– Természetesen vannak hivatalos adatok, de én tudok legális, de nem hivatalos forrásokat is.

– Ha szépen megkérlek, és persze honorálok is, megnéznél nekem is egy céget? – kérdezte Zsuzsa. – Nekem is van egy cégtől három lejárt számlám.

– Megnézem szívesen, de neked nincs jogi képviselőd? – kérdezte az ügyvédnő

– Sajnos momentán nincs.

– Öreg hiba! Bár én majd száz kilométerre lakom tőled, ez manapság nem távolság. Ha gondolod, szívesen elvállalom a vállalkozásod jogi munkáit.

Amíg a két nő az új üzleti képviselőt kibontakoztatásán munkálkodott, Mária lázasan számolt.

Kell legalább két alkalmazott. Egy hivatásos kertész, akinek van jogosítványa és egy virágkötöző. Kell egy szállítójármű. Bérbe kell venni a szomszéd telket, ha egyáltalán bérbe adják. Bár évek óta parlagon hever. Fel kell rá húzni egy üvegházat. Atya világ, hogy fogom én ezt egyedül győzni? Főleg, hogy egyre nehezebben mozgok? És mennyi pénzre volna szükség? Mikor térül ez meg nekem? Egyáltalán megtérül? Mi van, ha beleölöm a sok pénzt és nem fizetnek?

Hosszas töprengés után csak kibökte a másik két nőnek, hogy fél belevágni az üzletbe, de tudja, ha nemet mond, a püspökség vagy újra elkezd macerálni, vagy másvalammal fogja megkeresni. Ezt persze Enikő és Zsuzsi is így gondolta, így aztán abban maradtak, hogy a legnagyobb óvatossággal és körültekintéssel Mária mondjon igent a szerződésre. Természetesen az ügyvédő megírja a véleményeltérést, és ezt megküldik a püspökség ügyvédeknek. Ha ezt nem fogadja el a megrendelő, akkor Mária mindenképpen mondjon nemet. Zsuzsa javaslatára megkeresett egy befektetési tanácsadót is. A tanácsadócég kurtánfurcsán kezelte ügyét. Éreztették a lánnyal, hogy számukra ez nem üzlet, de el nem utasították. Így aztán Mária egy hét múlva felhívta Kelemen atyát és közölte vele, hogy elfogadja a szerződést, csupán az a kérése, hogy egy hónappal később kössék meg, mert fel kell készülnie, továbbá küldeni fog egy véleményeltérést a szerződés tervezethez, melyhez ragaszkodik. Amennyiben a püspökség

nem fogadja el az általa kifogásolt pontokra a javaslatát, nem hajlandó aláírni a kontraktust. Utólag maga is meglepődött, milyen határozottan, szinte ultimátumot adott a püspökségnek. A pap nem foglalt állást az ügyben, hanem kérte, hogy a lány által kifogásolt pontokkal forduljon az ügyvédekhez, ha ők rábólintanak, akkor semmi akadály a változtatásnak.

Gőzerővel vágott bele a munkába. Tudta, hogy az új üvegházhoz, az automata fűtéshez és a géppark bővítéséhez mindenképpen szüksége lesz kölcsönre. A két új dolgozó bérét a várható bevételből ki tudná gazdálkodni, de az első két hónapban azt is meg kellene előlegeznie. Számolt, tervezett, megpróbált minden kockázati tényezőt figyelembe venni, és megpróbált mindent a lehető legolcsóbban megoldani, bár volt egy szint, amiből nem engedett. Végül elszörnyedve látta, hogy a beruházás várható költsége közel van a hatmillió forinthez.

Ennek tudatában megkeresett fél tucat bankot, hogy hitelt vegyen fel a vállalkozás bővítéséhez. Az eredmény leűjűtő volt. Egyik keményebb feltételeket szabott, mint a másik. Számításai szerint a banki kamatok a várható nyereség közel kétharmadát elvitték volna. És mindegyik a meglévő kertészetre akart bejegyezni jelzálogot. Próbált tanácsot kérni de értelmes jó megoldást nem kapott senkitől. Végül úgy döntött, hogy a korábbi megküldött áron nincs értelme belevágni az üzletbe. Újra felhívta Kelemen atyát és kért egy újabb egyeztetést. A megbeszélés ezúttal a parókia irodájában tartották. Természetesen jelen volt a püspökséget képviselő két ügyvéd is, ezúttal azonban Mária is a jogi képviselőjével érkezett. A három férfi nemtetszésének adott hangot a már aláírásra váró szerződés utolsó pillanatban történő módosításához. Kelemen atya hosz-

szan és semmitmondóan érvelt, amit végül Enikő, Mária ügyvéde megunt és kissé udvariatlanul vágott a szavába.

– Nézze, atyám! Én elvben megértem, hogy nem akarják elfogadni ügyfelem érveit. Azonban meg kell érteniük, hogy senki nem szeretne olyan üzletbe belevágni, ami már a kezdetekkor veszteségesnek látszik. Önök tudták, hogy ügyfelemnek a szerződésteljesítéshez a vállalkozásához képest aránytalanul nagy beruházásba kell kezdenie. Ezt banki hitel nélkül ma Magyarországon senki nem tudja megvalósítani. Tudjuk, hogy a bankok manapság nagyon nehéz és kemény feltételekkel adnak csak pénzt. A banki törlesztő részleteket, az új alkalmazottak fizetését valahonnan elő kell teremteni. Ha önök úgy látják, ezek az indokok nem megalapozottak, jogukban áll keresni más beszállítót. Olyat, amelyik beruházások nélkül is teljesíteni tudja a feltételeket azon az áron, ami most a szerződéstervezetben van. Azonban kétlem, hogy találnának ilyen kertészetet. Önök is tudják, uraim – fordult Enikő a két ügyvédhez. – Amíg egy szerződést nem írt alá mindkét fél, addig bármikor lehet annak tartalmát módosítani. Természetesen önöknek jogában áll mérlegelni és elfogadni vagy elutasítani azt.

A két férfi kelletlenül bólogatott, végül dr. Kovács ügyvéd szólalt meg.

– Mi csak a szokásjog értelmében emelünk kifogást az ellen, hogy a már letárgyalt szerződéseken az utolsó pillanatban ne változtassanak.

– Pardon! Nem szerződés, csak tervezet.

– Na, persze-persze. Még csak tervezet.

– Márpedig ha csak tervezet, mint említettem már, jogi akadálya nincs a módosításnak. Ami a szokásjogokat illeti,

készséggel elfogadjuk, de emiatt nem kívánhatják, hogy ügyfelem egy eleve veszteséges szerződést megkössön.

– Nézze, kedves kollegina – felelt dr. Kováts ügyvéd, arcán kelletlen mosollyal. – Ebben igaza van. Mi annyit tehetünk, hogy az ügyfelünk elé tárjuk ezt az igényt. A döntés az övék... és természetesen a felelősség is.

Enikő Máriára nézett és bólintott. A lány szívéről hatalmas kő esett le. Félt, hogy a püspökség nem fogja elfogadni az emelést. Abba bele sem gondolt, hogy itt még szó sincs megkötött üzletről, és amíg nincs aláírva, bármikor visszatáncolhat. A parókiáról kilépve Enikő Máriához fordult:

– Biztos vagyok benne, hogy a püspökség elfogadja a módosítást – mondta az ügyvédnő.

– Miért? Hiszen majd húsz százalékkal megemeltem az árakat.

– Ez igaz, de a számítás, amit mutattál nekem, továbbá én is érdeklődtem pár helyen, meggyőzött arról, hogy ez a reális ár.

– Gondolod, hogy ez lett volna a csapda?

– Nem tudom, de nem hiszem. A női ösztönöm azt súgja, hogy igazándiból ők sem mérték fel, mi a reális ár erre a rendelésre. Vagyis a céljuk az, hogy szerződéses viszonyba kerüljél a püspökséggel. Ne kérdezd miért, mert nem tudom. Csak tippem van.

– Mondd azt is, hátha valami beugrik nekem.

– Nos, vagy csak egyszerűen tudni akarják, hogy mi történik veled és így a születendő gyerekekkel. Bár ezt olcsóbban is elérhetnék. Vagy valamivel sarokba akarnak kényszeríteni, és ehhez szükséges a szerződés. Ha elfogadják a szerződéstervezet módosítását, akkor az egyértelmű, hogy a pénz nem számít, csak a cél.

– Csak azt nem tudjuk, mi a céljuk.

A választ egy héttel később küldte meg a püspökséget képviselő ügyvédi iroda. A püspökség elfogadta a módosítást és a szerződést, az emelt összeggel meg is küldték. Mária szombat délben, zárás előtt bevonult az üzlet kicsiny irodájába és előbb leszignált minden oldalt, majd az utolsó oldalon a beszállítónál remegő kézzel aláírta és lepecsételte mind a három példányt.

Még most is széttéphetem és akkor nincs szerződés – gondolta magában, mikor Vali nyitott be.

– Végeztünk mindennel. Van még valami? – kérdezte az asszony.

– Kérlek, hívd be Bözsét is. Beszélni szeretnék veletek.

A nő meglepődött, és kissé félénken csukta be maga mögött az ajtót. Kisvártatva újra nyílt az ajtó. Vali és Bözse lépett be. Arcukon bizonytalanság és rossz érzés tükröződött. Máriának két alkalmazottja volt. Vali harminchét éves elvált asszony volt. Három gyereket nevelt egyedül, és mivel a városkában nagyon nehéz volt munkát találni, körömszakadtáig ragaszkodott Máriához. Szabad szájú, volt és kezdetben ezzel igencsak megbotránkoztatta a vallásos Máriát. Azonban szorgalmas és jó munkaerőnek bizonyult, és a vevőkkel is hamar megtalálta a megfelelő hangnemet. Bözse egy évvel később került a virágüzletbe. Rossz házasságban élt, a férje iszákos, gyakran megverte őt is, a két gyereket is. Emiatt félszeg, riadt emberré vált.

– Üljetek le – kínálta helyet a két asszonyt Mária. Az irodában egy kis íróasztal volt és előtte két szék, de valójában a három ember alig fért el. Csend ült a szobára. A két nő rosszat sejtve hallgatott. Végül Vali bizonytalan hangon megszólalt.

– Valami baj van? – kérdezte bizonytalanul Vali.

– Nem! Nincs baj, csak szeretnék veletek megbeszélni egy-két dolgot. Mivel évek óta együtt dolgozunk, azt gondolom, jogotok van tudni bizonyos dolgokról.

Mivel a másik két ember hallgatott, Mária megköszönte torkát és kissé idegesen folytatta.

– Általában mindent elmondok nektek, azonban eddig hallgattam arról, hogy kisbabát várok. Bár azt hiszem, már rájöttetek.

– Igen, sejtettük, és reméltük, hogy előbb-utóbb beavatsz a titokba – válaszolt mosolyogva Bözse. – Megtudhatjuk, ki az apuka?

– Erről egyelőre nem szeretnék beszélni. A lényeg, hogy várhatóan április közepére megérkezik a kis jövővény és akkor bizony valameddig nélkülöznetök kell.

– Megoldjuk, anyuka! – válaszolt kuncogva Vali. – Ami pedig az apa kilétét illeti – itt a nő egy kis hatásszünetet tartott, úgy folytatta: –, ha nem akarja vállalni az apaságot, szólj nekem. Majd úgy megcsavarom a micso-dáját, hogy nem lesz többé ilyen jellegű gondja.

– Nem erről van szó... és megkérlek, ne faggassatok. Talán egyszer majd elmondom, de egyelőre ez nem téma.

– Te tudod, angyalom. Viszont az üzlet miatt ne fájjon a fejed. Megoldjuk!

– Az a helyzet, hogy ez nem minden. Valami mást is meg kell beszélünk.

A két nő meglepetten pislogott.

– Mi van még, Marcsikám? – kérdezték szinte egyszerre.

– Nos! Most írtam alá egy szerződést – mutatott az asztalon lévő iratokra. – E szerint a jövőben mi fogjuk ellátni a püspökséget virággal. Jelen állás szerint közel száz egy-

házi kezelésben lévő létesítménybe, templomokba, otthonokba, egyházi iskolákba kell szállítani majd rendszeresen.

– Atya világ! – kiáltott fel Bözse.

– Hogy gondolod ezt? – kérdezte Vali. – Mi ezt képtelenek vagyunk kitermelni.

– Tudom! Éppen ezért bővíteni kell a vállalkozást. A mellettünk lévő telket megveszem, vagy bérbe veszem hosszú távra, és felhúzok rá egy üvegházat. Kell két új alkalmazott. Egy másik kertész és egy sofőr, aki ugyancsak ért a kertészethez. Vali, neked el kell végezned egy virágkötöző tanfolyamot.

– Tudok én bármilyen csokrot, koszorút kötni, nem kell nekem ahhoz tanfolyam!

– Kell! – csattant fel Mária hangja. – És nemcsak az kell, hanem valami üzletvezetői tanfolyamot is el kell végezned. Ebben nincs pardon. Mostantól hivatalosan is te vagy a helyettesem. Eddig is te voltál, de az csak olyan szokásjog alapján kialakult dolog volt. Arról nem beszélve, hogy eddig hárman voltunk, eztán meg várhatóan öten, de az is lehet, hatan leszünk.

– Valahol el kell kezdeni a világ meghódítását – nevetett fel Vali.

– Vali! Kérlek, próbáld meg komolyan kezelni ezt a dolgot. Ebbe az üzletbe bele is lehet bukni, és akkor ti is elveszítitek a munkátokat. Na meg az a két ember, aki vélhetően majd kiugrik a bőréből, hogy állást talált. Tudjátok jól, hogy mi van ebben az országban.

A két nő megszeppenve ült a kis irodában. Végül látták, hogy Mária befejezte mondandóját, Bözse bátortalanul szólalt meg.

– Drága Marcsikám! Mindenben számíthatsz ránk. Nem kell félni, ha kell, éjjel-nappal dolgozunk. Tudod, milyen hálásak vagyunk neked mindketten, hiszen mindig becsületes voltál velünk, sosem csaptál be vagy használtál ki minket. Amikor sok volt a munka, és azt mondtad, „lányok ezt meg kellene csinálni, de nincs rá több pénzem” – akkor is megcsináltuk egy zokszó nélkül.

– Köszönöm nektek. Mertem remélni, hogy segítetek, és örülök, hogy nem csalódtam. Jó hétvégét, lányok.

8.

A következő héttől Mária fokozatosan mutatta meg Valinak az üzletvezetéshez szükséges ismereteket. Pontosan elmagyarázta, eddig mit, hogyan csinált. Vali láthatóan élvezte az új feladatát, még akkor is, ha ez plusz munkát jelentett neki. Mindeközben a lány gőzerővel szervezte a vállalkozás bővítését. A banki kölcsönt megkapta és azt is elérte, hogy a törlesztést csak fél év múlva kelljen megkezdeni. Sikerült megegyezni a szomszéd telek tulajdonosával és bár az előre kalkulált árnál némiképp magasabban volt az ára, de megvette a telket. Az álláshirdetésre, legnagyobb rémületére, több mint hatvanan jelentkeztek. Átrágtta magát az összes pályázó anyagán majd kiválasztott harmincat, és azt odaadta Valinak is. Végül mind a két állásra öt-öt jelöltet hagyott. Őket hívta be személyes megbeszélésre. Soha nem csinált állásinterjút azelőtt, ezért volt benne némi szorongás. Amikor Valit felvette, épp csak kikerült az egyetemről, feladott egy álláshirdetést és a telefon alapján Vali volt a legszimpatikusabb. Egyedül őt hívta meg és személyes beszélgetésre, és jószerével öt perc alatt megegyeztek. Bözsét már Vali ajánlotta, mikor ketten nem győzték a munkát. Most először érezte, hogy az alkalmazottaiért felelősséggel tartozik. Délelőttre a kertészeket hívta, délután azokat a kertészetben jártas férfiakat, akik rendelkeztek „B” és „C” kategóriás jogosítvánnyal. Furcsának érezte, hogy férfi beosztottja legyen, de tudta, hogy a rengeteg pakoláshoz, cipekedéshez erő kell.

Az első három jelentkező után úgy gondolta, hogy ezek közül egyiket sem alkalmazná jó szívvel. Negyediknek egy vékony, vele nagyjából egykorú nő lépett a kis irodába. Félénken, alig hallhatóan köszönt. Mária helyet kínált a nőt, aki szemmel láthatólag nagyon ideges volt.

– Kedves Barbara, kérem nyugodjon meg.

– Próbálok – felelte a nő. – De tudja, számomra létfontosságú, hogy állást szerezzek.

– Minden pályázó ezt mondja. Ugyanakkor olvastam az önéletrajzát. Nagyszerű, hogy a kertész végzettsége mellett van virágkötő szakképesítése is. Továbbá az előző munkahelye jó ajánlólevél. Igaz is, miért hagyta ott az előző helyét, hiszen az egy jól menő kertészet?

– Azonnali hatállyal felmondtak nekem – válaszolta csendesen a nő, majd felemelte a fejét és először nézett Mária szemébe. – Mielőtt megkérdezné, megmondom, hogy néhány dolgot szóvá tettem a tulajdonosnál. Ezért mondott fel nekem.

– Megkérdezhetem, mik voltak azok a dolgok?

– Többek között, hogy havi kétszáz órát dolgoztunk, és cserébe nemhogy a túlórárt kifizették volna, hanem mondacsinált indokokkal az alapbérünkből is levontak. Volt olyan hónap, hogy havi kétszáz óra mellett alig kerestem ötvenezer forintot.

Mária ismerte a szóban forgó kertészetet, és tudta, hogy az övénél legalább kétszerte nagyobb forgalmat bonyolít le. Azt is tudta, hogy a tulajdonos gyakran cserélteti alkalmazottait, és sokszor minden indok nélkül megkurtítja a dolgozók bérét. Az efféle hírek hamar szárnyra kapnak.

– Van családja?

– Van két gyerekem. Egyedül nevelem, ezért is lenne olyan fontos ez az állás nekem. Nagyon nehéz a két gyerekkel egyedül, mert elváltam. Tetszik tudni, a férjem csak ivott és vert, de ezt még elviseltem volna, de amikor a gyereket megütötte, összecsomagoltam és eljöttem. Azóta albérletben lakunk, de félek, hamarosan kitesznek, hiszen két hónappal el vagyunk maradva.

– ...És a ház, amiben a férjével lakott? Hiszen közös szerzemény.

– Nem kell nekem semmi, csak hagyjon békén a volt férjem és legyen munkám. – A nő lehajtotta a fejét és Mária látta, hogy nem sok kell, hogy elsírja magát.

– Rendben, beszéljessünk akkor kicsit a szakmai dolgokról – próbálta Mária oldani a feszültséget. Meglepődve tapasztalta, hogy Barbara a feltett kérdések mindegyikére hibátlanul válaszol, sőt valamennyi virág latin nevét is tudta. Bár Mária magában eldöntötte, hogy ő a megfelelő jelölt, de azért meghallgatta az utolsó jelentkezőt is, majd délután a sofőri állásra jelentkezőket kerültek sorra. Itt egy ötven év körüli özvegy férfira – Gyula bácsira – esett a választása, aki korábban már dolgozott virágkerteszetekben, sőt egy ideig a Fővárosi Kertészeti Vállalatnál is alkalmazásban állt. Másnap leült Valival és kikérte az ő véleményét is a két emberről. Bár Vali sofőrnek egy másik férfit javasolt, Mária meggyőzte. De lehet, hogy csak nem akart ellentmondani a tulajdonosnak. Így aztán Mária egy újabb megbeszélésre hívta meg a két jelentkezőt. Előbb az általa favorizált férfival – Gyula bácsival – beszélt, aki habozás nélkül elfogadta a nő által kínált feltételeket, és végül megegyeztek, hogy a következő héten munkába is áll. A másik jelölttel már csak formalitás volt az egyeztetés. Délutánra hívta be az állásra jelentkező nőt.

Ebédből visszatérve, Mária meglepetten látta, hogy Barbara az irodában várja. Arcán lila és zöld foltok vannak, amit bár próbált eltüntetni, azért a vastag púder és a nap-szemüveg sem takart el mindent.

– Mi történt magával?

– Megvert a volt férjem – felelte a nő lehajtott fejjel. – Tegnap este megjelent a lakásomon és közölte, hogy az ő dolga, hogy eltartson, és nem engedi, hogy munkába álljak, mert, ahogy mondta, „az nem munka lenne, hanem kurválkodás”. A gyereket is megverte, mind a kettőt.

– Üljön le – mondta Mária megdöbbenve. – Akar nálam dolgozni?

– Jaj, persze, hogy akarok. Talán akkor lenne módom elköltözni egy másik lakásba, aminek nem tudná a férjem a címét.

– Maga csaknem harminc kilométert vonatozna napon-ta, ha jól tudom.

– Nem számít, higgye el, egyáltalán nem számít. Nem késnék el soha.

– Tudom! Ebbe nem is kételkedem, csupán arra gondoltam, ha megegyezünk, ideköltözhetne a városba. Beszélek az ügyvédemmel, járjon utána, hogy lehetne eltiltani a férjét öntől és a gyerektől.

– A bíróság már megvonta a láthatást, de hiába.

– Barbara! Én felveszem magát három hónap próbaidőre. Ez alatt az idő alatt havi százhúszezret tudok fizetni, ezenkívül étkezési jegyet adok. És bár tudom, hogy az útiköltség kötelezően járna, sajnos az nem fér már bele. Ha véglegesítem, akkor leülünk és megbeszéljük, hogyan tovább.

Barbara felugrott és zokogva csókolgatni kezdte Mária kezét.

– Ezt ne csinálja – rántotta el a kezét.

– Bocsásson meg! Nem tudja, milyen jót tett velem.

– Higgye el, pontosan tudom, de nem ezért vettem fel, hanem mert úgy ítéltem meg, hogy ön a legalkalmasabb. Szeretném, ha minél hamarabb munkába állna, és még egy dolog: A jövőben azt gondolom, hogy jobb lenne, ha tegeződnénk. Szervusz!

– Szervusz! – fogadta Barbara zavartan a felé nyújtott kezét. Miközben Mária azt gondolta, hogy alig pár hónapja még ő is ilyen riadt és kétségbeesett volt, mikor első alkalommal találkozott Tarnai Zsuzsával. De amióta tudja, mit akar, lélekben teljesen megerősödve nem fél semmitől. *Tényleg, mi lehet Zsuzsával? Lassan két hete nem beszéltem vele. Ma este felhívom. Ugyan legutóbb azt mondta, hogy új pártfogoltja van, de mindenképpen tartani akarja velem a kapcsolatot. Hiszen a gyerek kereszt-anya is ő lesz* – gondolta.

Máriának ezen felül is rengeteg tennivalója akadt. Ugyan Vali egyre gyakrabban helyettesítette. Emellett a szomszéd telek szerződésének ügyét Enikő, az ügyvédnője bonyolította. Neki csak az aláírását kellett a szerződésre kanyarítania. Viszont a melegház építése, az egyházi rendelések ügymenete és sor egyéb intéznivaló várt megoldásra. Mária leginkább attól félt, hogy nem lesz időben kész az üvegház. Megfordult a fejében, hogy kezdetnek a szabadban próbálkozzon a virágtermesztéssel, de túl kockázatosnak találta. A szerződés életbelépésének időpontja viszont vészesen közeledett. Azt is megtudta az aláírás-kor, hogy a püspökség két korábbi beszállítójának felmondta a szerződését, és a jelzett naptól várja a virágokat. Mária korábbi magabiztossága sokszor csapott át féle-

lembe, szorongásba. Ezt csak fokozta, hogy ott motoszkált benne, hogy a püspökség ezzel a szerződéssel valamilyen csapdát akar állítani neki. Végül sikerült megállapodni egy vállalkozóval az új üvegház felépítésére. Kissé megnyugodva szemlélte, amikor a munkások felvonultak és a könnyűszerkezetes panelekből napok alatt felállították az új üvegházat.

November vége felé Márián egyre jobban mutatkoztak áldott állapotának jelei. Az is igaz, hogy szívesen jelezte a külvilágnak megváltozott állapotát. Bár a normál ruháit is simán hordhatta volna, mind gyakrabban viselt kismama ruhát. Néha maga is elcsodálkozott, hogy mennyire megváltozott a gondolkozása. A félénk, visszahúzódó lányból egy büszke, önmagát és áldott állapotát büszkén felvállaló, magabiztos nő lett pár hónap alatt. Erre szükség is volt, hiszen az első szállítás napja vészesen közeledett. Ugyan az üvegház készen állt, a szakipari munkák némi lemaradásban voltak. Ráadásul a megrendelt termőtalajt és a virághagymák szállítását is a kért határidő utánra igazolták vissza. Mária magából kikelve tárgyalta a két partnerrel és nem engedett a határidőből.

Közben persze Barbara és Gyula bácsi, vagyis a két új dolgozó is részt vállalt, hogy az új üvegházat mihamarabb termelésbe lehessen állítani. Mindent megtettek, hogy bizonyítsák újdonsült főnöküknek, nem választott rosszul. A két ember szinte emberfeletti munkát végzett, igaz, az indulás előtt hétvégén mind az öten az új üvegházban serénykedtek, és bár Vali hiába mondta Máriának, hogy az ő állapotában nem kellene ezt csinálnia, a nő megállás nélkül dolgozott beosztottjaival. Vasárnap este végeztek. Mária hulla fáradtan ért haza, és meglepetésére Tarnai Zsuzsa állt a lakása ajtaja előtt.

– Szia! Régóta vársz?

– Nem vészes. Talán tíz perc.

– Miért nem csörögtél rám?

– Hívtalak, de nem vetted fel. Tudtam, hogy az új üvegházban dolgoztok, hiszen mondtad, vasárnapra kész kell lenni mindennek.

Mária előkotorta a mobilját és meglepődve látta, hogy valóban több nem fogadott hívása volt.

– Bocsi! Ne haragudj.

– De haragszom, mert a te állapotodban nem kellene túlhajszolnod magadat.

– Nem hajszolom túl magamat – válaszolt Mária, miközben kinyitott az ajtót és betessékelte Zsuzsát. Letelepdek a kis konyhában.

– Az én anyám kilenc hónapos terhesen a földeken dolgozott. Mikor megszülettem, egy hétig volt otthon, aztán ment vissza a dolgozni.

– Jól van na, csak aggódom érted. Mi újság van errefele?

– Ma lettünk kész az új üvegháznak a betelepítésével. Tele van virággal és zölddel. Most azért imádkozom, ne-hogy jöjjön egy fagy, mert a fűtésre egyelőre nem volt pénzem. Felvettem két alkalmazottat. A nő elvált, de a volt férje molesztálja és veri. Mondd, mit lehet tenni?

– Papíron sok mindent, valóságban nem sokat.

– Megpróbálom ideköltöztetni a városba, nem akarom, hogy az a férfi molesztálja, és kék-zöld foltokkal járjon dolgozni. Elárulod, minek köszönhetem a látogatásodat?

– Erre jártam és gondoltam, benézek.

– Azt jól tetted. Csak nem valami hozzám hasonló szerencsétlen csajszi miatt jártál erre, mint amilyen én voltam pár hónapja?

– Nem, ez most más jellegű kirándulás volt. Ahogy pedig téged elnézlek, az a riadt őzike a múlté. Mesélj, kész lesztek? Fogtok tudni szállítani?

– Versenyt futunk az idővel. Tegnapelőtt felhívott a püspökségről egy férfi, hogy december tizedikétől napon-ta küldeni fogja egy héttel előre a szállítandó áruk listáját. Huszadikától kezdjük a szállítást.

– És?

– És rettegek, mert ha egy kis porszem kerül a gépezetbe én becsődölök. Elég, ha nem fizet időben a püspökség, máris végem. Bár emiatt nem fáj a fejem. Ezt megoldom. Lehet nem úriember, pardon, úriasszony módjára, de ma Magyarországon mindenki ezt csinálja.

A két nő sokáig beszélgetett, észre sem vették, hogy elszaladt az idő. A lemenő nap szűrt fénye bepettyezte a kis konyha halványsárga falát. Majdnem tíz óra volt, mikor Zsuzsa felcihelődött, és hosszas búcsúzkodás után elindult haza. Mária a fürdőszobába ment, teleengedte a kádat és belefeküdt a forró vízbe. Arra ébredt, hogy a kapucsengő élesen követelőzően hasít a lakás csendjébe.

Ki a fene lehet ilyen későn? Csak nem Zsuzsa felejtett itt valamit? – gondolta magában, miközben kimászott a kádból és köntösbe bújt. A kukucsikálón kilesett és meglepve látta, hogy Barbara áll az ajtó előtt. Kinyitva az ajtót, újabb meglepetés érte. Barbara mellett két gyermeke állt, megszeppenve, sírástól maszatos arccal.

– Hát ti? – bukott ki önkéntelenül a kérdés, majd vizsgálva nézte Barbara arcát, jól lát-e? Nem tévedett, a nőt friss ütésnyomok borították. Mária betessékelte a riadt gyerekeket és a fiatal nőt. Amikor karjánál fogva a nappali felé irányította, Barbara felszisszent.

– Mi történt veletek? Bár ne is mondd, sejtem. A volt férjed.

– Igen! – tört ki Barbarából a zokogás. – Az este ránk tört. Persze rendesen be volt piálva. Elmondott mindenféle cafkának, hogy „ilyen helyen” dolgozom. A gyerekeket is megütötte. Aztán elment, hogy vegyen piát, mert elfogyott. Ez alatt felöltöztünk és eljöttünk otthonról. Kérlek, Mária, segíts rajtunk! – könyörgött a nő.

– Az csak természetes, hogy segíték. Ma éjjel itt alszotok, reggel beszélek az ügyvédnőmmel. Sajnos csak matracot tudok adni, és bár udvariatlannak tűnhet, nekem az állapotom miatt szükségem van az ágyra. Lehet, fel sem tudnék kelni reggel a matracról.

Mária gumimatracokat szedett elő az előszobai gardrób szekrényből és a két nő nekilátott felpumpálni. Utána Barbara lefektette a két gyereket, majd, hogy azok elaludjanak, kitelepedtek a konyhába. Mária nekiállt, hogy főzön egy újabb kávé. Barbara csendben ült a kis asztal mellett, majd váratlanul elkezdte mesélni az életét, megismerkedésüket, házasságkötésüket férjével. A gyerekek születését, majd azokat a jeleket, melyekre nem figyelt. Pedig anyja figyelmeztette jó párszor, de hiába. Majdnem éjfél volt, mikor a két nő csendesen beosont a szobába és rövid motozás után lefeküdtek. Pillanatok alatt mindketten aludtak.

Máriának furcsa volt a reggeli készülődésben, hogy nem egyedül van. Elszokott attól, hogy másokhoz alkalmazkodjon. Reggelit készített, majd leültette a riadt kis csapatot a konyhában.

– Hogyan tovább? – kérdezte Barbara. – Nem merem a gyerekeket óvodába vinni. Teljesen tanácstalan vagyok.

– Valamennyien velem jöttök! Kell keresni egy megfelelő lakást itt a városban. Amíg nem találunk megnyugtató megoldást, a gyerekek is jönnek a kertészetbe. Szerencsére nem iskolások, bár az óvodai közegből sem jó kiszakítani őket. A többit meglátjuk.

A kertészetben az első meglepődés után lázasan folyt tovább a munka. A két gyerek élvezte, hogy ők is dolgozhatnak. Barbara felhívta az óvodát és jelezte, hogy a két gyerek a héten nem megy. Ezt követően a rendőrséget is hívta, de ott közölték vele, menjen, és vetessen fel látleletet, és utána jöjjön bejelentést tenni. Vali és Bözse próbálta nyugtatni Barbarát. Kora délután, mikor a három nő a kertészetben serénykedett, Mária a virágüzletben tartotta a frontot. Egyszer csak kivágódott az új üvegház ajtaja és egy magas, tagbaszakadt férfi lépett be.

– Barbara! Nem megmondtam, hogy nem jöhetsz ide többet dolgozni?

– Minek jöttél ide? Mondtam, hagyj békén. Ó, bárcsak soha ne találkoztunk volna.

– Akkor ők sem lennének – mutatott az üvegház végén játszó két gyerekre. – Gyertek ide! – kiabált a gyerekekre a férfi.

– De apa! Itt akarunk maradni.

– Nem érted, hogy nem akarok veled élni? – mondta a nő zokogva. A férfi váratlanul a nő elé ugrott és visszakézéből szájon vágta. Vali és Bözse ijedten védeni próbálta Babarát, aki a földre zuhant. Barbara gyerekei sírva rohantak anyjukhoz.

– Maradjanak ki ebből, vagy maguk is kaphatnak egy maflást.

– Ki maga és mit keres itt? – szólalt meg váratlanul a háta mögött Mária.

– Mondtam, hogy ne avatkozzanak bele. Vagy maguk nem értik, amit mondok?

– Azt nem értem milyen jogon jött ide be, és osztogat utasításokat a kertészetemben.

– Vagy úgy... Maga itt a tulajdonos. Megüzentem, hogy ne vegye fel a feleségemet. Nem engedem, hogy itt kurválkodjon.

– Én nem kaptam semmiféle üzenetet, de ha kaptam volna, sem hiszem, hogy köteles lennék követni a maga utasításait.

– Na, ebből elég! Barbara szedd össze a gyerekeket és megyünk.

– Barbaráék nem mennek sehova – állt a férfi elé Mária. – Vali! Menj és hívd a rendőrséget.

– Azt szeretném én látni – hördült fel a férfi és ütésre emelte a kezét.

– Hó-hó, barátocskám! Itt nem verekszünk. Főleg nem egy állapotos nővel – hallatszott Gyula bácsi nyugodt kimerített hangja, aki most ért vissza egy áruszállításból.

A férfi érezte, hogy egy erős kéz a csuklójára kulcsolódik és hátra csavarja a kezét. Megperdült és a lendület erejét kihasználva kiszabadította a kezét. Meglepetésére egy nálánál vagy húsz évvel idősebb férfi áll előtte.

– Mit akarsz, öreg? Talán egy maflást?

– Azt akarom, hogy most rögtön hordd el magad innen.

– Mindjárt, csak előbb lerendezlek, azután viszem az asszonyt és a gyerekeket.

– Takarodj! – rivallt rá Gyula bácsi. A férfi előre lendült és ütésre lendítette öklét. Mária ijedten becsukta a szemét. Hallotta a reccsenő csontot, majd a fájdalmas nyögést. Meglepetésére azonban a hang mintha a fiatal férfié lett volna.

– Te vén szar! Eltörted az állkapcsom – hörögte a férfi és újra ellenfelére vetette magát. Mária kinyitotta szemét és meglepetten látta, hogy Gyula bácsi korát meghazudtoló gyorsasággal hajol el a lendülő ököl elől, és bal kezével hatalmas ütést mér a férfi gyomrára. Az nyögve összegörnyedt, majd pár pillanat múlva, mikor újra kiegyenesedett, vérben forgó szemekkel vetette magát ellenfelére. Gyula bácsi elkapta a lendülő csuklót. Nagyot rántott rajta, majd ellenfele háta mögé csavarta. A csont reccsenése hallatszott, majd a férfi fájdalmas üvöltése. Az öreg maga elé penderítette, majd egy székre lökte.

– Vén hülye! Eltörted az állkapcsom és a karomat.

– Na, idefigyelj, fiacskám. Az emberi testben a járulékos csontok nélkül is kétszázhat csont van és ez csak ket-tő volt, úgyhogy ne ugrálj. Megértettél?

Vali jött vissza ijedten pislogva, majd halkán odasúgta Máriának:

– Tíz perc múlva itt lesznek. Azt mondták, semmiképpen ne ingereljük.

– Ez már ártalmatlan. Azt hiszem, a mentőket is hívni kellene!

A rendőrség tényleg percek alatt a helyszínen volt, nem sokkal később pedig a mentők is megérkeztek. A mentők ellátták a férfit, majd egy rendőr kíséretében elszállították. A másik rendőr és a kertészeti dolgozói a virágüzlet kicsiny irodájában szorongtak, miközben a rendőr felvette a jegyzőkönyvet.

– Tudja, hogy ezért megütheti a bokáját – mondta a fiatal zászlós. – Bármennyire is jogos volt, amit csinált, az önbíráskodásnak számít.

– Maga szerint hagyni kellett volna, hogy megüssön egy terhes nő? Amúgy pedig ő támadt rám, miután lefogtam a kezét. Én csak védekeztem.

– Meglehetősen hatásos védekezés.

A rendőr rögzítette a jegyzőkönyvbe, majd közölte, hogy nyomozást fognak indítani, és minden bizonnyal mindnyájukat újra kihallgatják. Mikor elment, zavarodott csend támadt. Csak Barbara gyermekeinek ijedt szipogását lehetett hallani. Végül Mária törte meg a csendet.

– Barbara! Te ma is nálam alszol a gyerekekkel. Holnap Gyula bácsival elmentek és kiköltözől a mostani albérletből, én pedig keresek itt a városban egy másikat. Amíg nem tudsz a gyerekeknek elhelyezést biztosítani, felőlem itt lehetnek, bár jobb lenne nekik a bölcsiben és az óvodában. – Barbara hangosan felsírt.

– Köszönöm neked.

– Gyula bácsi! Árulja el nekünk, hogy hol tanult meg így verekedni?

– Drága főnökasszony! Igaz, jó régen, de ökölvívó voltam. Az országos ifjúsági bajnokságban még bronzérmet is nyertem. Aztán a felnőttek közt is volt egy-két tiszteletet parancsoló eredményem. Egyszer még a Kokó-val is megmérkőztem, persze nem hivatalosan. Csak amolyan edzőmeccs volt. Ő még fiatal fiú volt, akkor készült az olimpiára, én meg már közel a negyvenhez.

– Ezek szerint a kertészetünknek egy testőre is van – nevetett Mária. – Ettől függetlenül, azt hiszem, beszerzek egy gázsprayt és egy gázpisztolyt is.

9.

A kis szállítóautó kigördült a kertészetből, ahogy tette ezt lassan második hónapja minden nap. A kezdeti nehézségek leküzdése után úgy tűnt, sínen vannak. Menet közben az elmaradó munkákat is sikerült bepótolni, így az üvegház a fűtés kivételével teljesen elkészült.

Barbara főnöknője segítségével a városba költözött, igaz, a gyerekei elhelyezését még nem sikerült megoldani, így a két csöppség naponta elkísérte anyjukat, és vagy neki segédkeztek, vagy a kertészet egyik sarkában játszottak. A nő volt férje az eset óta nem jelentkezett, annál inkább a rendőrség. A törzsőrmester, aki nyomozást végzte, elmondta, hogy a férfi ellen eljárás indul láthatási tilalom megszegése, súlyos testi sértés és garázdaság miatt. Ugyanakkor Gyula bácsi ellen is nyomoznak, ellene önbíráskodás a vád.

Mária tekintetével kísérte a kis furgont, amíg befordul a sarkon, majd döcögő léptekkel visszament az irodába. Bekapcsolta a számítógépet és azonnal fellépett a netre. Ideges volt, hiszen az első számlának kifizetési határideje lassan egy hónapja lejárt és tegnapelőtt a második számlát is ki kellett volna egyenlítenie a püspökségnek.

Ha nem fizetnek, nem lesz pénz a bérekre – gondolta idegesen. Hiába nyugtat Enikő, hogy ne idegeskedjek, és hogy legfeljebb én is csúszok a bérfizetéssel. Azt mondja, mindenki így csinálja. Milyen világ ez, ahol az egyház, akinek példát kellene mutatni erkölcsből és tisztességből, magára nézve sem tartja be ezeket. Bár szerintem ez csak a püspök kicsinyes bosszúja.

Beütötte a PIN-kódot és várta, hogy beléphessen a számlához. Eltelt néhány másodperc, amíg a rendszer elfogadta a bejelentkezést. Mária izgatottan nézte a frissített adatokat. Meglátta az egyenlegét és óriási kő esett le a szívéről. Az első számla összege ott virított. Gyorsan számolni kezdett, hogy mire is lesz elég a pénz. A bérekre mindenképpen, és ki tudja fizetni a szállítók egy részét. A banki törlesztőrészlet fizetése csak két hónap múlva kezdődik. Lázasan számolt, majd feltette magának a költői kérdést:

Jó, jó! De én miből fogok megélni? Hiszen, ha kifizetem az üvegház építését, akkor egy fillér nem marad. Szerencse, hogy ez egyszeri költség, de csak a bankkölcsönből képtelen vagyok kifizetni.

Lázasan gondolkodott és kalkulált, hiszen a vállalkozása borotvaélen táncolt. Minden fillérnek megvolt a helye, és ebbe nem fért bele egyetlen váratlan esemény sem. Gondolataiból Barbara riasztotta fel, aki belépett a csöpp irodába.

– Valami baj van? – kérdezte Mária.

– Azt hiszem, igen! – felelte a másik nő. – Ki tudnál jönni? Szeretnék mutatni valamit – azzal Máriát az újonnan ültetett palánták ágyásaihoz vezette.

– Nézd meg ezt! – mutatott egy még el nem ültetett rózsapalántára. Mária hosszan vizsgálta és csak nagy sokára tűnt fel neki, hogy a leveleknek néhol árnyaltabb színe.

– Ilyet még nem is láttam. Mi ez?

– Dehogynem láttál. Szerintem nagyon is sokat láttál, csak ez annyira kezdeti stádium, hogy fel sem tűnik. Ez csillagkorompenész, mely, ha megtelepszik, ki nem irtjuk. Megnéztem a tegnapi szállítmányt. A maiban is és abban is a legutolsó tő volt fertőzött.

Mária dermedten állt. Ha ez a rózsáknál oly gyakori betegség felüti a fejét, az egész szállítmányt kidobhatják. Fogta és mind a két rózsapalántát tövestül földlabdával kivette és egy kosárba tette, majd Barbarához fordult.

– Szedd ki, kérlek, a mellette lévő két sort is földlabdástól, és dobd ki őket, függetlenül, hogy látszik-e bármi is rajtuk. Utána nézd át az összes palántát, amit a héten ültettünk. Bármit felfedeznél, jelöld meg.

Idegesen felkapta a kosarat és gondterhelten ment vissza az irodába. Alaposan megvizsgálta a leveleket. Végül egy nagyítót is előkotort a fiók mélyéről, azzal vizsgálta mind a két növényt, de semmi kétség, a levelek fertőzöttek voltak. A szekrényhez ment és előhalászott egy kertészeti szakkönyvet. Lapozgatni kezdte és némi keresgélés után meg is találta a csillagkorompenész szakszerű leírását. Hangosan, mintegy magának olvasta fel.

– A csillagkorompenész először a leveleken jelenik meg szabálytalan alakú, sugaras körvonalú, fekete foltok formájában. A levelek először elsárgulnak, majd lehullnak. Az erőteljes lombvesztés legyengíti a rózsatövet. A korompenészgomba spórái könnyen terjednek, és a talajban, valamint a lehullott leveleken telepednek meg. A tartósan nedves körülmények kedvezőek a spórák terjedéséhez.

Becsukta a könyvet és lehunyta a szemét, majd szinte felrobban a dühtől.

– Ó hogy az a... – morzsolt el egy káromkodást.

Dühöngve kereste elő a szállító telefonszámát és idegesen tárcsázta. A vonal másik végén kicsengett a készülék, majd egy negédes női hang szólt bele. Mária kinyomta a készüléket és visszatette a kagylót a helyére.

Mi értelme lenne, ha patáliát csapok? Letagadják és kész. Az is lehet, hogy ők sem vették észre. Vagy a legrosszabb, hogy nagyon is tudták. Tovább már nem is gondolom, mert csak jól felidegesítem magam.

Nyílt az ajtó és Barbara jött be. Mária idegesen, kérdően nézett rá.

– Átnéztem az egész heti szállítmányt, nem találtam semmi gyanúsát.

A nő nagyot sóhajtott. Fölkelt és átölelte a másik nőt. Nagy pocakja miatt ez az ölelés furcsa, kifacsarodott volt, de most nagyon jól esett megölelni valakit.

– Köszönöm!

– Te köszönöd nekem? – tolta el magától Barbara a nőt. – Te, aki szó szerint megmentettél! Azt, amit értem tettél, én soha nem tudom neked meghálálni.

– Dehogynem! Már is megháláltad. Tudod, ha ez a betegség elterjed a növényeken, nekem végem. A szó legszorosabb értelmében tönkremegyek. A megrendelőnek pedig pont ez a célja. Mindent elkövet, hogy ellehetetlenítsen. Nem tudom bebizonyítani, de biztos vagyok benne, hogy ez a penészgomba is az ő művük.

– A püspökségnek? De hát miért?

Mária maga sem tudta miért, de szépen töviről hegyire elmondta, mi is az igazság. Barbara csendben hallgatta. Mikor Mária befejezte vallomását, érezte, hogy megkönnyebbült. Csend ült a kis irodára, végül újra Mária szólalt meg.

– Kérlek, ez maradjon köztünk, hiszen ezt még Valinak és Bözsének sem mondtam el. Vagyis nem tudják, ki a gyerek apja.

Barbara megrázta a fejét.

– Ez csak természetes. Lakat van a számon. Csak azt nem értem, hogy miért akar ellehetetleníteni a püspök?

* * *

– Eminenciás uram! Az ügyvédek.

– Bocsássa be őket!

A titkár félreállt, utat engedve a püspökség által megbízott két ügyvédnek.

– Uraim! Nem kertelek – mondta emelt hangon a püspök. – Tudják, miért kérettem magukat.

– Természetesen tudjuk. Ugyanakkor azt kell mondanom, hogy eminenciás uram nagyon türelmetlen.

– Még jó, hogy az vagyok! Megbízta önöket valamivel, és ezt csak részben teljesítették.

– Eminenciád téved – felelte a fiatalabb ügyvéd. – Pontosan az ön által elvártak szerint jártunk el.

– Akkor miért nincs meg a várt eredmény? Azt mondták, legkésőbb májusra összeomlik a nő vállalkozása. Erre mi történik? Stabilabb, mint volt. Pedig egy számlával még el is vagyunk maradva. De belátható időn belül azt is fizetnem kell. Azt ígérték, hogy nem fog tudni szállítani, mert tönkremennek a virágai. Be kell ismernem, sokkal szebb árut szállít, mint az előző szállítónk. A virágok, a növények mindegyike hibátlan volt. Azt ígérték, hogy a késedelmes fizetés padlóra viszi. Minden lejárt számla fizetését visszatartottam, amíg csak lehetett. Meg is kaptam érte a fejmosást. A katolikus egyház nem szokott késni a számlák kifizetésével.

– A következőt javasoljuk, eminenciás uram: Emelje meg a rendelendő mennyiséget. A szerződés szerint a kvótát bármikor megemelhetik, és ez lehetetlen helyzetbe

hozza a lányt. Tudniillik a szerződésben az is benne van, hogy idegen árut nem szállíthat.

– És nem mondanák meg, hogy mit csináljak annyi vi-rággal?

– Eminenciás uram kérte, hogy segítsünk ezt a lányt el-lehetetleníteni, úgy, hogy az segítségnek tűnjön. Azt nem gondolhatta, hogy ez áldozatok nélkül sikerül. Mi a leg-elején is megmondtuk, hogy ez nem lesz olcsó mulatság.

– Nincs szükségem kioktatásra! Segítséget várok, nem okoskodást.

– Elnézést, eminenciás uram, de ezért ajánlottuk, hogy emelje meg a szállítandó kvótát. Ezt a szerződés értelmé-ben megteheti. A lány jelentős kölcsönt vett fel, hogy bő-vítse a vállalkozását. Csak így volt képes teljesíteni a püspökség rendelését. Ha viszont megemelné a szállítan-dó mennyiséget, bajba kerülne. A szerződés értelmében idegen árut nem szállíthat, csak a saját kertészetének ter-melését. Ha megemeljük a mennyiséget, kénytelen lesz újabb bővítést végrehajtani, különben nem tudja teljesí-te-ni a szerződésben foglaltakat. Utána esetleg újra csök-kentjük a szállítandó mennyiséget és a lány ott áll majd a rengeteg kölcsönnel, amit nem tud miből fizetni.

– Elég! Maguk ügyvédek azt hiszik én korlátlanul és felelőtlenül rendelkezhetek? Különben is a szülésig leg-alább egy hónap van.

– Eminenciás uram kérte, hogy olyan módszerrel lehe-tetlenítsük el a lányt, ami törvényes. Bocsásson meg, hogy ezt mondom, de „Krisztus koporsóját sem őrizték ingyen”.

– Na, ebből elég! – a püspök csengetett, és kisvártatva nyílt az ajtó. A titkára lépett be.

– Kérem, hozza be a pontos költségkimutatását ezzel a Novák Máriával kötött szerződésre vonatkozólag.

– Azonnal hozom, eminenciás uram – azzal a titkár kiment, majd kisvártatva egy dossziéval tért vissza.

– Parancsoljon, eminenciás uram. Az egészet megtalálja elektronikusan is a szokott helyen, a szerveren.

A püspök biccentett, majd mit sem törődve a két ügyvéddel, belemélyedt a dossziéba. Hosszan vizsgálta, majd a két férfihoz fordult.

– A költségek elég magasak, de még nem lépték túl a tervezettet. Ha két hónap alatt sikerül, akkor meg lehet emelni a rendelőt nagyjából ötven százalékkal.

– Nagyszerű! Amikor szülni fog, akkor kerül a legnagyobb galibába. Nyilván valaki majd helyettesíti, és ezt az illetőt könnyebb lesz meggyőzni.

– Uraim! Önök tudják meg, ki lesz a helyettese a szülés ideje alatt. Továbbá jelezzék, ha a nő kórházba került és a rákövetkező nap élünk a szerződés adta opciós jogunkkal. Én pedig intézkedem az emelt rendelő ügyében.

* * *

Mária épp a holmiját készítette össze, amire majd a kórházba vonuláskor szüksége lesz neki és a kis jövevénynek. Meghatódva hajtogatta össze az apró gyerekholmikat. Váratlanul megszólalt a csengő. A nő nagy pocakjával nehézkesen ment az ajtóhoz, és amikor kinyitotta, meglepetésére Zsuzsa állt előtte.

– Ez aztán a kellemes meglepetés! Gyere beljebb – azzal bevezette a nappaliba. – Kérsz egy kávét? Amint látod, pont a holmimat készítem össze, na és persze a kis jövevényét.

– Ha egy egészen gyengét főzöl, sok tejjel, akkor igen.

Mária behozta a frissen főzött kávé, majd leült a másik nővel szemben a kanapéra.

– De jó illata van – mosolygott Zsuzsa.

– Rég jártál felém.

– Oka volt a távollétemnek, de hidd el, nem feledkeztem el rólad. Viszont most jó hírekkel szolgálhatok.

– No csak? Ne csigázz...

– Nem csigázlak, de amit mondani akarok, lehet, első hallásra megrémít. A Good Tidings egyik magyarországi vezetője javasolta nekem is, mivel az utóbbi időben igen sok támadás ért a katolikus egyház részéről. Na, és persze neked is ajánlja.

– No és mi lenne ez a nagyszerű megoldás?

– Keresztelkedj ki.

– Miii?

– Vedd fel az evangélikus vallást, és akkor nem tudnak támadni, mint katolikus hívőt. Ugyanakkor továbbra is szabadon gyakorolhatod a keresztény vallást.

– Azt hiszem, ezen még egy kicsit gondolkodnom kell.

– Megrázta a fejét. – Nem is kicsit. Van még ilyen ötleted?

– Ne gondold egyből, hogy ez marhaság. Gondold végig, hoztam neked néhány könyvet az evangélikus egyházról.

– Jó, majd átnézem – felelte Mária nem túl nagy meggyőződéssel. – Van még valami? Azt mondtad, jó híreid vannak.

– Igen, de a másik dolog, ami talán mindent gyökeresen megváltoztat, még feltárás alatt áll. Úgy értem, utána kell járnom egy-két dolognak.

Mária gondolataiba merülve hallgatta Zsuzsa okfejtéseit, de nem érezte, hogy azok meggyőznék. Szíve mélyén érezte, hogy a másik nő jót akar neki és önzetlenül segít. Hiszen ezt tette, amióta csak első alkalommal felhívta. Mégis ez az ötlet, hogy keresztelkedjen ki, számára ijesztően hangzott.

10.

Mária felriadt álmából. Érezte, hogy valami nincs rendben. A sötéten át a bútorok körvonalait firkészte a szobában, majd nehézkesen megfordult és megnézte az órát. *Atya világ! Negyed kettő!*

Hirtelen erős, görcsös fájdalom hasított belé.

Megindult a szülés! – gondolta. Kitapogatta az olvasólámpa kapcsolóját és felkattintotta. *Csak nyugodtan!*

A lány hetek óta fel volt készülve a szülésre, most hirtelen mégis megijedt. *Mihez kezdjek, kit hívjak?* – zakatolt a fejében. Felkelt és megkereste a mobilját. Tárcsázta a mentőket, kisvártatva a telefon kicsengett és pár csengés után a készülék kapcsolt, de csak az automata hangját hallotta. Ez újra nyugtalanná és idegessé tette. Közben újra érezte, hogy közeledik a görcsös fájdalom. Leült a fotelba és hátrahajtotta a fejét, várva, hogy elmúljon a görcs. Mikor a fájdalom enyhült, felállt és újra tárcsázta a mentőket, de megint csak az automata jelentkezett. Ideges, szorongó érzés lett úrrá a nőn.

Mi lesz, ha itt kell megszülnöm a gyerekeket egyedül a lakásban?

Harmadszor is tárcsázta a mentőket, és hagyta, hadd csörögjön, de két perc után elvesztette a türelmét és kinyomta. Agya lázasan zakatolt. Végül kikereste Vali számát, mivel ő lakott a legközelebb, és tárcsázta. Hosszan kicsöngött, végül kattant a telefon és a vonal másik végén Vali álmos hangját hallotta.

– Halló! Miért nem alszol, Marcsikám?

– Vali! Segítened kell! Be kell, hogy vigyél a kórházba. Azt hiszem, megindult a szülés.

A vonal másik végén rövid szünet után Vali határozott hangján már nem lehetett érezni, hogy álmából verték fel.

– Negyedóra és ott vagyok. Te addig készülj. Milyen időközönként jönnek a fájások?

– Nagyjából tíz percenként.

– Akkor van időnk bőven. Nyugi, főnökasszony, rohannok.

Kattant a telefon és Mária szinte varázsütésre újra érezte a görcsöt. A fájdalom elmúltával kiment a fürdőszobába és gyorsan megmosakodott, majd felöltözött. Nagyjából rendbe rakta a szobát, leült a fotelba és várta Valit.

Istenem – sóhajtott. – Anyuka leszek. Az egész életem megváltozik – gondolta. Vajon milyen lesz a kis jövevény?

Érezte, hogy szívét melegség járja át, majd újra a görcsös fájdalom tört utat magának. Felkelt és az ablakhoz ment, idegesen kilest a csendes nyári éjszakába, hogy vajon Vali mikor érkezik. Még szinte végig sem gondolta, már látta is, amint az ütött-kopott piros Suzuki bekanyarodik a sarkon, majd a házzal szemben beparkol. Vali kiszállt a kocsiból és be akarta csukni a koci ajtaját, amikor hirtelen két alak lépett ki a szemben lévő ház árnyékából és megindult a nő felé. A kocsihoz érve az egyikük hátracsavarta a nő kezét. Hallotta, hogy heves szóváltás zajlik és Vali a földre ejtette a koci kulcsát, majd a fájdalomtól felkiáltott. Mária ösztönösen feltépte az ablakot és magából kikelve kiabálni kezdett.

– Takarodjanak innen, már telefonáltam a rendőrsére.

Mintegy igazolva a nő szavait, távolból egy szirénázó autó hangja hasított az éjszakába, ám pár másodperc után nyilvánvalóvá vált, hogy ez a hang nem riasztja el Vali

támadóit, mivel az éles vijjogó hang távolodott, végül teljesen elhalt.

A két férfi hangosan nevetni kezdett. Egyikük felkapta a földön heverő kulcsot és beült a kocsiba. Társa közben egy hatalmas pofont kevert le Valinak, aki eszméletlenül elvágódott az úttesten. A másik férfi is beugrott a kocsiba és visító kerekekkel elszáguldottak. Mária bénultan nézte a földön mozdulatlanul fekvő testet.

Az éles görcs zökkentette vissza a valóságba. Leült egy székre és megvárta, amíg elmúlnak a fájások, majd gondolkozni próbált. *Hívni kell a rendőrséget és a mentőket is. Le kell menni, megnézni, mi van Valival.* Mély levegőt vett és felállt. Fogta a mobilját, és miközben a bejáratához botorkált, a rendőrséget hívta. Szerencsére itt rögtön a telefonügyelet jelentkezett be. Mária idegesen mondta el, mi történt.

– Kérem, próbáljon megnyugodni. Azonnal kiküldök egy járőr-kocsit. A mentőket is értesíteni fogjuk.

– Hogy nyugodnék meg, amikor az alkalmazottam az úttesten élettelenül fekszik, én pedig mindjárt megszüلöm a gyerekeket? Hogy lehet nyugodt ilyenkor az ember? – kapkodva hadarta, miközben a lépcsőházban lefelé botorkált. Kilépett a kapun és Valihoz sietett. Ahogy lehajolt hozzá, megkönnyebbülten látta, hogy lélegzik, csak eszméletlen. *Persze, nem is tudom, miért hittem, hogy meghalt? Igaz az eséstől beverhette a fejét.* Újból lehajolt és élesztgetni kezdte az úttesten fekvő nőt. Vali nem mozdult, ezért megpróbálta megfordítani, de képtelen volt erő kifejtésre, ráadásul újra rátörtek a szülési fájások. Feladta a küzdelmet és leült Vali mellé a földre, úgy próbálta élesztgetni. Hirtelen éles fény vakította el, fékcsikorgást

hallott és egy férfi hangját, aki káromkodva ugrott ki a kocsiból.

– Örültek vagytok, hogy részegen itt hemperegtek az út közepén? Majdnem elgázoltalak titeket.

Mária hunyorogva nézte az alakot, de az éles fényben csak a férfi alakjának körvonalát látta.

– Kérem, segítsen. Segítenie kell! Azonnal kórházba kell vinnie mindkettőnket. Valit leütötték és elrabolták az autóját, nálam meg megindult a szülés. Azért jött – mutatott Valira – hogy kórházba vigyen, és most itt vagyok nyakig a kulimászsban.

A férfi megkerülte Máriát és lehajolva megvizsgálta a földön fekvő nőt.

– Eszméletlen! Ahogy látom, egy jókora ütés érte. A barátnője?

– Az alkalmazottam! Nálam dolgozik! De ez most, azt hiszem, másodlagos. Kérem, segítsen!

A férfi felnyalábolta Valit és a koci hátsó ülésére fektette. Majd felsegíttette Máriát is.

– Ejha! Te tényleg mindjárt szülni fogsz.

– Fent van a csomagom a lakásban. Segítene – segítenél lehozni? – váltott tegezésre Mária.

A koci lassan, egyenletesen haladt a sötét utcán. Mária mélyeket lélegzett, miközben Valit támasztotta, hogy rá ne dőljön a még mindég eszméletlen test.

– Tulajdonképpen mi történt? – kérdezte a férfi. – Jaj, bocsánat, még be sem mutatkoztam. Molnár András vagyok.

– Novák Mária. Az történt, hogy felhívtam Valit. Ő az egyik alkalmazottam és kértem jöjjön értem, mert megindult a szülés. Mikor ideért, két alak elkapta, leütötte és elvitték a kocsiját.

– Nem hívta a rendőrséget?

– Atya világ – nyögött fel Mária. – Dehogynem! Azt mondta az ügyeletes, kiküld egy járőr kocsi és a mentőket is értesíti.

– Na hiszen! – felelte kuncogva a férfi, miközben bekanyarodott a városi kórház főbejárata elé.

* * *

Mária kimerülten feküdt az ágyon. Kimerülten, de boldogan, hiszen az előbb vitték el azt a csöpp kis életet, melyet kilenc hónapig hordozott a szíve alatt. Ismerkedett, ízlelgette az anyaság érzését. Gondolatban felidézte az éjszaka eseményeit. A szülési fájdalmak megindulásától Vali megtámadásán át az ismeretlen segítőig, aki elhozta őket a kórházba. A hajnali szülésig, és a tudatot, hogy kisfia van.

– Novák Márton! Marci, Marcika – ízlelgette a szavakat. – Ne félj, kicsim, megvédelek az egész világtól, ha kell! – Szeme megtelt könnyel.

Nyílt az ajtó és a nővér jött be, nyomában egy öltönyös férfivel.

– Mária kedves, az úr a rendőrségtől jött. Elég erős, hogy válaszoljon a kérdéseire?

– Igen! Elég erős vagyok, nem félek már senkitől és semmitől.

A férfi széket húzott az ágy mellé és leült.

– Gratulálok a kisfiához. De gondolom tudja, hogy nem ezért jöttem. Ön éjszaka hívta az ügyeleteset, de mire a járőr kocsi kiért, ön elhagyta a helyszínt. Azt hiszem, ez jelen körülmények között érthető, de az nem világos, miért riasztott minket.

– Nos, elmondom, amit tudok, bár ez nem sok. Miután megindult nálam a szülés, felhívtam az egyik alkalmazottamat. Próbáltam a mentőket is, de csak az automatáig jutottam. Szóval a beosztottam jött értem, hogy elhozzon a kórházba, de amikor megérkezett, két alak leütötte és elhajtott a kocsijával. Végül egy ismeretlen férfi hozott be a kórházba.

- Hogy hívják az alkalmazottját?
- Pártosné Balog Valéria!
- A férfi nevét is meg tudná mondani?
- Molnár András. De más egyebet nem tudok róla.

A nyomozó még jó ideig kérdezgette Máriát, de a nő sok érdemlegeset nem tudott mondani. Fáradtnak érezte magát és pokolba kívánta a nyomozót, bár legbelül tudta, hogy a férfi segíteni akar.

* * *

Másnapra Mária és Vali is felkelhetett, és az üvegen keresztül nézték a csöppségeket. A fiatal anya boldogan mutatta, melyik az a kicsiny élet, mely az ő testéből szakadt ki. Közben aggodalmasan ecsetelte, hogy Marcika milyen keveset szopott. Vali megnyugtatta, hogy ez természetes és nyugodjon meg, egy-két hét, és még elege is lesz a szoptatásból.

– Ami pedig engem illet, holnap hazamehetek. Egyéb-ként engem is kikérdezett a nyomozó, de én semmi értelmeset nem tudtam mondani.

– Valikám, nem is tudom, mit mondjak. Lényegében miattam rabolták el a kocsidat. Ígérem, megpróbállak kárpótolni.

– Ne foglalkozz most ezzel. A fiad a legfontosabb, na meg az üzlet, hogy be ne csődölj, mert akkor itt állunk munka nélkül – kuncogott Vali.

Mária elgondolkodva nézett maga elé, majd Valira emelve tekintetét, halkán, mintha csak magának mondaná, válaszolt:

– Nagyon félek ettől az üzlettől. Nem véletlenül kötött velem szerződést a püspökség. Ki akarnak csinálni. Félek, meg is fogják tenni, hiszen megvan hozzá az eszközük.

– De hát miért? Miért akarnak pont téged eltenni az útból?

– Vali, a gyermekem apja egy katolikus pap.

– Ezért?

– Igen ezért. Magam sem értem, hogy a mai világban ez miért okoz olyan nagy gondot a katolikus egyháznak. Az apával nem engedték elismertetni a gyereket. Én nem támasztok semmilyen igényt feléje, igaz, apának őt jelöltem meg. Csupán egyet akarok, hagyjanak békén. De nem teszik, és nem jövök rá, miért. A püspöknek valamiért nagyon a bögyében vagyok, és érzem, addig nem nyugszik, amíg le nem mondok a gyerekről.

– Na hiszen, pont a püspök?

– Igen! Azt akarja, mondjak le a gyerekről és adjam oda az egyháznak.

– Mária! Köszönöm a bizalmadat, és nyugodt lehetsz, nem fogom elkotyogni senkinek.

– Ajánlom is neked – felelte Mária nevetve.

* * *

Valit másnap kiengedték a kórházból. A sérülései nem voltak veszélyesek. Sokkal inkább a lelki sérülése, és az anyagi kár felett érzett elkeseredése. Tudta, hogy a kocsi-

ja nem lesz meg, és azt is tudta, hogy jelenlegi helyzetében nem is tudna venni egy másikat. A biztosító, miután Casco-ja nem volt, nem fizetett semmit.

Másnap reggel a virágüzletben mindnyájan körbevették és tudakolták, mi is történt valójában? Természetesen értesültek a baba születéséről és arról is, Valival mi történt. A nő röviden beszámolt az éjszakai támadásról, és arról is, hogyan jutottak el a kórházba, bár erről neki is csak annyi információja volt, amennyit Mária elmesélt.

– Na, de most aztán munkára, mindjárt nyitunk! Meg aztán a megrendelésért is ki kell szállítani Gyula bácsinak, és ahogy néztem, van még munka bőven.

– De jó, hogy mondod – vágott a szavába Bözse. – Tegnap itt járt egy férfi a püspökség képviselőjeként. Azt magyarázta, hogy a megrendelő élni akar opciós jogával és meg kívánja emelni a rendelt mennyiséget.

– Mi? – bukott ki Valiból. – A mostani mennyiséget is alig győzzük.

– Barbarával azt mondtuk, jöjjön vissza ma, mert mi ebben nem dönthetünk.

– És mit mondott? Egyáltalán ki volt az? Papi reverendát viselt?

– Mondta a nevét, de elfelejtettem, de civil volt, az biztos.

Vali elgondolkodott a hallottakon, de mivel rengeteg teendő várt rá, belevetette magát a munkába. Magában már korábban eldöntötte, hogy délelőtt az üzlet és a kertészet adminisztrációs dolgait fogja megcsinálni, délután pedig, ha végzett, beáll és a megszokott régi feladatait végzi el. Teljesen belemerült a munkába és ijedten kapta fel a fejét, amikor kopogtak és egy jól szituált férfi lépett a kis irodába.

– Jó napot! A nevem dr. Varjassy Boldizsár. A püspökség megbízásából jöttem és Novák Máriát keresem.

– Foglaljon helyet – mutatott Vali az íróasztal előtti székre. – Miben lehetek a segítségére, ugyanis be kell érnie velem. Mária egyhamar nem jön dolgozni. Tegnap egy gyönyörű kisbabának adott életet.

– De szépen mondta, „adott életet”. Gratulálok a babához. Gondolom, akkor most ön vezeti az üzletet. Megbocsásson, kihez van szerencsém?

– Jaj, hát be sem mutatkoztam. Pártosné Balog Valéria.

– Kedves Valéria! Mint mondtam, a püspökség képviselőjeként jöttem. Arról lenne szó, hogy a püspökség élve a szerződés adta jogával, meg kívánja emelni a szállítandó kvótát.

– Micsoda?

– Nem tudom, mennyire ismeri a szerződést? Van benne egy opciós jog, miszerint a püspökség bármikor megemelheti vagy csökkentheti a rendelt mennyiséget. Ez a szerződés szerint havonta egyeztetésre kerül és ettől bármikor el lehet térni plusz-mínusz ötven százalékkal. Természetesen előre bejelentve. Ezt kívánom én most megtenni.

– Nem értem. Tudtommal nem ön küldi a rendelést és egy ilyen módosítást nem szokás csak úgy tessék-lássék szóban közölni. Van fax, van e-mail. Az a minimum, hogy egy ilyen dolgot írásban közöljenek. Azt se tudom, hogy valóban a püspökség megbízásából van-e itt.

– Megértem az aggodalmát. Mi csak jót akartunk, hogy mielőbb tájékoztassuk önöket. Természetesen a mai nap megküldjük írásban is a változtatási igényünket.

– Én mikortól kívánják megemelni a rendelt mennyiséget?

– Lehetőleg minél hamarabb.

– Konkrétabban? – kérdezte Vali, és érezte, hogy forr benne a méreg. Mária tegnap beavatta a titkába és így pontosan tudta, honnan fúj a szél.

– Akár már holnap, de legkésőbb a jövő hét hétfőn. Vagy van ennek valami akadályja?

Vali feje megfájdult. Megpróbált nyugalmat erőltetni magára, és gondolkodni próbált. *Ez egy dörzsölt ügyvéd, ha azt mondja, hogy szerződésben benne van a rendelt mennyiség megemelése, akkor az úgy is van. Időt nyerni, időt nyerni! Letámadni és kidobni – igen ez a megoldás –* zakatoltak a gondolatai.

– Nézze, uram! Ugye nem gondolja komolyan, hogy besétál az utcáról és utasításokat kezd osztogatni? Azt se tudom, kicsoda ön. A nevét, amin bemutatkozott, azt tudom, de az nem jelent semmit a mai világban, Honnan tudhatnám, hogy nem egy szélhámos-e?

– Szélhámosok pénz akarnak kicsalni, nem pedig többletrendelést kérni egy érvényes szerződésre hivatkozva.

– Nos, uram, ez akkor sem elég. Ha valóban a rendelt mennyiség megemelését kéri, akkor talán tegye meg a püspökség, írásban. Ön, mint ügyvéd, ezt biztosan jobban tudja nálam. Bár nem igazán értem, miért ön jár el ebben az ügyben. Amennyire tudom, erre a püspök úr titkársága hivatott.

– Ez természetes! – felelte az ügyvéd behízselő hangon. – Ma délután megkapják e-mailen a szerződés opciós jogának érvényesítésére való felszólítást.

A férfi felállt és egy semmitmondó búcsúköszönés után távozott. Vali akaratlanul is elkáromkodta magát, mikor a férfi kiment. Törte a fejét, mit csináljon. Felkászálódott, és az iratszekrényből kivette a szerződést.

11.

Az ügyvéd a fotelben ült és hallgatta a püspököt. Előtte pontosan beszámolt, mi is történt a virágkerítésben. A püspök kételkedve csóválta a fejét.

– Szóval azt állítja, hogy időt akart nyerni?

– Egyértelműen! Tanácstalan volt, és ezt az egy kiutat találta. De sok időhöz ezzel sem jut. Eminenciás uram engedelmével, megírtam a levelet, és ha eminenciád aláírja, akkor azonnal el lehet küldeni.

A püspök elolvasta a levelet, majd némi gondolkodás után tollat ragadott és aláírta, majd utána le is pecsételte.

– Kérem, digitalizálja a levelet, és küldje el – nyújtotta át a belépő titkárnak, majd az ügyvédhez fordult:

– Mondja, Varjassy úr, mennyi tiszteletdíjat kap az ön ügyvédi irodája a püspökségtől?

– Nem keveset, de higgye el eminenciád, hogy nem kiodobott pénz, mivel minden forint kamatostul megtérül a püspökségnek.

– Jó pap lett volna önből – húzta fel a szemöldökét a püspök.

– Bocsásson meg, eminenciás uram, de erre inkább nem válaszolok.

A püspök furcsán méregette az ügyvédet, majd felállt és a falnál álló kis szekrényből két poharat vett elő és töltött. Átnyújtotta az egyik poharat az ügyvédnek, aki szabadkozott.

– Bocsásson meg, eminenciás uram, de autóval vagyok.

– Úgy csinál, mint egy gyerek. Azt ne mondja, hogy nem vezetett ittasan. Amúgy meg ettől a pohárkától a vi-

lágón semmi baja nem lesz – azzal a püspök, ellentmondást nem tűrve, a másik férfi kezébe nyomta a poharat.

– Egészségére!

– A sikerünkre! – azzal egy hajtásra kiitták a pohár tartalmát.

* * *

Vali az asztal fölé hajolva elmélyülten tanulmányozta a szerződést. Egész nap ezen rágta magát, de elhatározta, hogy csak a legvégső esetben fordul Máriához. Egyfelől nem akarta elrontani a gyermeke születése feletti örömét. Másfelől azt sem szeretne volna, ha főnöke azt látja, hogy rögtön az első nap megbizonyosodik, hogy nem tudja megoldani a feladatát. Kora délután megjött a püspökség levele e-mailon, melyet a püspök személyesen írt alá. A levelet elolvasva még jobban elkeseredett. Végző kétségbeesésében felhívta a cég jogi képviselőjét ellátó ügyvédnőt. Mikor elmondta, miről is van szó, Enikő arra kérte Valit, várja meg, mert még ma el akarja olvasni a levelet. Háromkor lesz egy tárgyalása, de utána rohanni fog. Vali most Enikőre várva a szerződésbe mélyedt. Kopogtak, és az ajtóban Bözse feje jelent meg.

– Elmentem! Már csak te maradsz, Valikám, de ne maradj sokáig.

– Enikőt várom! Tudod, az ügyvédnőt.

– Bezártam az első ajtót, csak hátul tud bejönni – Vali bólintott, és ahogy magára maradt, újra elmerült a szerződés szövevényesen fogalmazott mondataiban. Harmadszor olvasta végig, de nem talált semmi arra utaló kitélt, hogy a püspökség bármikor változtathat a rendelt mennyiségen. Végül fogta a függelékét, és azt kezdte tanul-

mányozni. Legnagyobb meglepetésére egy körmönfont mondatban valóban ott volt a kitétel.

Most aztán tényleg nem tudom, mit lehetne tenni? A szerződés szerint a megrendelő bármikor megemelheti a rendelt mennyiséget, mi viszont nem szállíthatunk, csak a saját kertészetünkben termelt virágokat – próbálta értelmezni magában a szerződést. Vali összerezett, amikor a csöndbe belehasított a hátsó ajtó csengője. Kiment és kinyitotta az ajtót, de meglepetésére a püspökség ügyvédje állt előtte.

– Bocsásson meg, hogy újra zavarom – mondta behízelgően. Vali zavartan beengedte a férfit, majd előre ment az irodába.

Nem bedőlni semminek és nem idegeskedni. Ez egy dörzsölt pali, legyél óvatos, Vali – gondolta magában, miközben mély lélegzeteket vett, hogy azzal is nyugtassa magát.

– Miben állhatok a rendelkezésére, uram? – kérdezte rezzenéstelen arccal.

– Csak az után szeretnék érdeklődni, hogy ide érkezett-e írásos formában a megemelt szállításról a levél?

– Igen! Egy órája jött meg. De ezért kár volt idefáradnia, megkérdezhetette volna telefonon is.

– Nem fáradság számomra a munka. Azért tettem tiszteletemet személyesen, hogy megkérdezzem, van-e akadálya a szerződés teljesítésének?

Vigyázz, Vali, ez be akar ugratni – gondolta. – *Nem szabad nemet mondani. Mondj igent!*

– Uram! Minden a legnagyobb rendben, kérem adjon egy elérhetőséget, és ha probléma merülne fel, jelentkezem. Jelenleg azonban nincs semmi oka az aggodalomra. És ha megbocsájt, nagyon sok a dolgom – állt fel Vali, mintegy jelezve, hogy befejezte a férfival a beszélgetést.

Megpróbált visszazökkeni a munkába, de agya járt és nem tudott a szerződés szövegére koncentrálni. Újra csöngettek, ezúttal Enikő jött. Vali röviden elmondta neki, mi is történt, majd odaadta a szerződést. A jogász nő hosszan tanulmányozta, néha lejegyzett valamit a noteszébe, végül Valihoz fordult.

– Máriával beszéltél már erről?

– Nem. Nem akartam zavarni, számára most legfontosabb a kisbaba. Azt hiszem, amúgy sem tudna segíteni.

– Jó-jó! Csak kérdeztem, a tisztánlátás végett – vágott Vali szavába az ügyvéd nő. – Sejtettük, hogy csapda ez a szerződés. Sejtettük, hogy a püspökség Máriát akarja ellehetetleníteni vele. Minden olyan buktatót minimálisra csökkentettünk, ami annak a veszélyt hordozza magában, hogy a püspökség nem fizet és így teszük tönkre Máriát. Erre pont az ellenkezőjét csinálják. Nemcsak, hogy rendszeren fizetnek, hogy korrektek mindenben, hanem még meg is emelik a rendelt mennyiséget.

– Nézd, Enikő, egy a lényeg, hogy mi nem tudjuk hétfőtől a megemelt mennyiséget szállítani. Erre akkor lennénk képesek, ha kétszer ekkora lenne a kertészeti terület, és a virágok akkor sem egyik napról a másikra bújnak ki a földből.

– Én a kertészkedéshez nem értek, de ennyit még én is tudok, és nyilván a püspökség is. Ezért van a szerződésben, hogy csak a kertészet által termesztett virágokat szállíthatunk. Itt a bökkenő.

– Azt mondd meg, hogy mit lehet akkor csinálni?

– Egy dolgot. Olyan jogi helyzetet teremteni, hogy kétszer ekkora területű legyen a kertészet, ahogy te is mondtad. Van egy ötletem. Vali te jobban ismered a konkuren-

ciát. Tudnál mondani olyan kertészetet, amelyik fel tudja vállalni a többlet mennyiség szállítását?

– Csak olyat tudok. Itt a városban is vagy hármat, de a megyében legalább tíz ilyen van.

– Kérlek, reggelre írd le annak a háromnak a címét, amelyik a leginkább szóba jöhet.

– Jó-jó, de ezek beszállítók, nem a mi kertészetünk.

– Tudom! – kacsintott Valira Enikő. – Azt kell elérni, hogy hétfőre jogilag azok legyenek.

* * *

Enikő a kertészetből egyenesen a kórházba ment. Mária nagyon megörült neki, boldogan kalauzolta a babakukcskáló ablakhoz, és mutatta meg neki a kisfiát. Azonban, mikor a jogásznő elmondta, mi járatban is tette tiszteletét, a nő arcáról lefagyott a mosoly. Apátiába süllyedve hallgatta Enikő tervét, majd miután a másik nő befejezte, mérgesen köpte ki a szavakat:

– Drága Enikőm! Csináld! Jobbat én sem tudok tanácsolni, segíteni pedig most végképp nem tudok, és persze olyan megoldást kell keresned, ami nem kerül pénzbe. Mert pénzem az végképp nincsen. Jaj, hogy ez az ember milyen szemét... – nem tudta befejezni a mondatot, mert sírásba fulladtak szavai. Hosszan, csendesesen sírt. Mikor elapadtak a könnyei, szomorú, de kemény arc kifejezéssel fordult Enikőhöz.

– Ezek lehetnének életem legboldogabb napjai, de ez az ember porrá zúzza. A szülés előtt pár nappal járt nálam Zsuzsa, tudod a Good Tidings-tól és mondott két dolgot, amivel megállíthatom őket. Nem akartam, esküszöm az Istenre, hogy nem akartam, de ezek után végigcsinálom.

Nem fogom bujkálva élni az életemet. Olyan bosszút állok, hogy vinnyogva fognak előlem menekülni.

* * *

Varjassy feszengve ült a fotelben. A püspök tajtékozott a dühtől, miközben, mint egy ketrecbe zárt vad, fel-alá járt a másik férfi előtt.

– Magyarázza meg nekem, hogy tudták teljesíteni a megemelt kvótát!? Teljesítették, és közben pimaszul azt állítják, hogy nem alvállalkozói beszállítással. Mondja, hogy lehetséges ez!? Egy hónapja minden nap pontosan leszállították a megemelt mennyiséget.

– Nem tudom. Őszintén megvallom eminenciádnak, hogy nem tudom.

– Nem tudja! Hát akkor én megmondom – egy papírlapot vett fel az íróasztaláról és átnyújtotta a fotelban ülő férfinak. – Látja? Így! Nem saját erőből, hanem ez a másik kertészeti segítette ki őket. Vagyis megszegték a szerződést! – kiabált fröcsögve a püspök. – Márpedig ha így van, elvárom, hogy tegye meg a jogi lépéseket. Megértett engem?

Az ügyvéd kelletlenül bólintott, s mivel látta, hogy a püspök befejezte, továbbá, hogy elejét vegye az újabb kitörésnek, felállt, elköszönt és kisietett a szobából.

Amikor kilépett az épületből, szét tudott volna robbanni a dühtől, és az agya lázasan járt. *Túljártak az eszünkön* – gondolta. – *Hiszen ha némileg sántít is, hogy a kertészeti a saját termeléséből teljesíti a szállítást, ezt igen nehéz bizonyítani. És ugyan mit mondanának a bíróságok, amikor a szállító pontosan és megfelelő minőségben teljesíti*

vállalását? *Hogy a püspök személyes bosszúja miatt van ez az egész?* – kínjában felnevetett.

Beindította a kocsi motorját, és élvezve a duruzsoló hangot, ahogy kigördült a parkolóból. Eldöntötte, hogy most azonnal elmegy a kertészetbe és azt a nőt kérdőre vonja. Talán sikerül ráijeszteni, bár erre nem sok reményt látott. Ami meg a püspök kitörését illeti, ez volt az utolsó eset, hogy szó nélkül hagyta. Végül is az ő fején van a vaj, és nem valószínű, hogy örülne, ha nyilvánosságra kerülne a dolog. *Nekem nincs vesztenivalóm* – morfondírozott magában. *Maximum kapnék egy kamarai figyelemztetést, a püspök viszont jóval magasabb fórum előtt lenne kénytelen magyarázkodni.*

Nyugodt tempóban autózott, miközben gondolatait szövögette. Mire a kertészethez ért, megnyugodott, szinte jókedvűen szállt ki az autóból. Ezzel a jókedvvel lépett be a kertészetbe. Mosolyogva állapodott meg a szeme Valin. *Egész mutatós kis nő* – gondolta, ahogy a szemét legeltette. *Kissé hervadó félben van, de azért szívesen ágyba bújnék vele. Kár, hogy a túlsó oldalon áll.*

Vali megérezte a vizslató szemeket. Megfordult, és mikor meglátta a férfit, azonnal nyugtalanság fogta el. Tudta, hogy előbb-utóbb megjelenik valaki a püspökségtől, és Enikővel megbeszélte, mit mondjon. Most mégis szorongani kezdett. Mosolyt erőltetett arcára és úgy lépett a férfihez.

– Miben segíthetek?

– A szállítással van némi gond.

– Talán fáradjon be az irodába az ügyvéd úr – azzal Vali a választ meg sem várva elindult. A kis helyiségben hellyel kínálta, majd megkerülve Mária íróasztalát, leült.

Enikő mondta neki, hogy így tegyen. Ezzel mintegy jelezve, hogy a tárgyalást ő irányítja, és a másik csak vendég.

– Nos, hallgatom, Varjassy úr. Miben állhatok a rendelkezésére?

– Önök megszegték a szerződést. Nem a kertészet által termelt virágokat szállítottak, hanem alvállalkozó által beszállított termékekből készítették a koszorúkat.

– Jogi kérdésekkel a vállalkozás jogászához kell fordulnia. Azt viszont bizonyosan mondhatom önnek, hogy mi csak a kertészet által termesztett virágot szállítunk.

– Vagyis azt állítja, hogy csak ebben a kertészetben termesztett virágokat szállítottak?

– Nem! – válaszolt Vali. – Azt állítottam, hogy a kertészet által termesztett virágot szállítottunk, ahogy már az előbb is mondtam.

– Megmagyarázná nekem ezt? – kérdezett vissza kissé ingerülten a férfi, mert érezte, hogy a nő a bolondját járatta vele. *Meggyőződése, hogy ennek a nőnek pontosan megmondták, mit mondjon. Biztosan számítottak arra, hogy előbb vagy utóbb jönni fogunk, mert rájövünk a turpisságra. Vagyis csak időt akarnak nyerni.*

– Szóval elmagyarázná nekem végre? – kérdezte újra nyomatékosan a férfi.

– Nézze, uram, mint mondtam, mi csak a kertészet által termesztett virágokat szállítottuk. Továbbá minden koszorú és egyéb termékünk csak az általunk termesztett virágból készült. Én nem tudok mást mondani. Ha mégis úgy gondolja, hogy mi becsapjuk a megrendelőt – amiről persze szó sincs –, akkor forduljon a tulajdonoshoz. Kedden és csütörtökön délután itt találja.

Az ügyvédet majd szétvetette a düh, hiszen nyilvánvaló volt számára, hogy a virágkertészet az időt húzza. Nem

tud mit tenni, vagy holnap visszajön újra, vagy most rögtön elmegy a nő lakására. Ezt a lehetőséget elvetette, hiszen érezte, hogy furcsán nézne ki, továbbá a tárgyalás kényes volta miatt nem jó, ha a nő lakásán tárgyalnak. Elköszönt, majd mielőtt kilépett volna az irodából, visszafordult és lekezelő hangon odaszólt a nőnek:

– Mondja meg a főnöknőjének, hogy kerestem, és feltétlenül várjon meg.

Ahogy kilépett a kertészeti kapuján, idegesség vett rajta erőt. Tudta, hogy a püspök várja a hívását, és azzal is tisztában volt, hogy tájékozni fog, ha megtudja, nem intézett semmit. Tulajdonképpen nem értette, miért olyan fontos a püspöknek ez a lány. Na jó, felcsinálta egy hülye kis papocskát, de nem ő volt az első, nem is az utolsó. Viszont a püspökség remek ügyfél, jól és pontosan fizet, tehát teljesíteni kell a leghülyébb kérésüket is. Az pedig, hogy a püspök üvölt, kit érdekel, lényeg, hogy fizessen. Amikor hazaért, kevert magának egy italt, leült és nagyot sóhajtott. *Essünk túl rajta.*

– Maga az Varjassy?

Milyen hülye kérdés ez, hiszen látja a kijelzőn, hogy én vagyok – gondolta az ügyvéd, de a telefonba már nyájas, behízelgő hangon szólt.

– Igen, eminenciás uram.

– Mondja már, mit intézett, ne húzza az idegeimet – horkantott a férfi a vonal másik végén.

– Holnap délután találkozom a kertészeti tulajdonosával.

– Miért nem ma? Megy az idő és az idő pénz. Még hozzá igen sok pénz. Holnap, ha beszélt vele, azonnal hívjon fel, vagy tudja mit? Ha nem tud vele zöldágra vergődni, akkor mondja meg neki, hogy feltétlenül személyesen

akarom tisztázni a fennálló nézeteltérést. Velem nem fog packázni ez a kis szuka. Várjon kicsit – a vonal másik végén pár másodperc csönd után újra az arrogáns hang szólalt meg. – Sajnos csak jövő hét kedd jó nekem, tehát, ha nem ad kielégítő választ ez a kis lotyó, akkor ezt az időpontot adja meg neki. Van még valami?

– Nincs, eminenciás uram.

– Köszönöm, hogy hívott – válaszolt a vonal másik végén a férfi.

– Ez csak természetes, eminenciás uram. Viszontlátásra! Akarom mondani: dicsértessék.

– Mindörökké, ámen... és hívjon.

Kattant a telefon és megszakadt a kapcsolat.

Így még jobb is – vigyorgott maga elé az ügyvéd, miközben a koktélját szopogatta. *Kínlódjon vele a püspök, ő akarja ellehetetleníteni, nem én. A marha, ha ezt perre visszük, a kertészet évekig elhúzza, és maga a per is igen kétséges. Arról nem is beszélve, hogy mindenki a püspökségen fog röhögni, hogy ilyen piszlicsáré dolog miatt perel.* Megitta a koktélját, majd egy újat kevert és elégedetten ült vissza a fotelbe.

12.

– Szóval ez történt tegnap.

– Nagyszerű! – felelte Mária, Vali legnagyobb meglepetésére.

– Nagyszerű? Mi a nagyszerű ebben? Hiszen tudom én is, miért ízélget a püspökség.

– Igen, ez eddig így is volt, de már nincs félnivalóm. Hamarosan pontot teszek ennek az egésznek a végére.

Mint egy végszóra kopogtak, és Varjassy lépett be. Fejbiccentés kíséretében köszönt, majd anélkül, hogy hellyel kínálták volna, leült.

– Jó reggelt, Varjassy úr! Talán foglaljon helyet – köszöntötte Mária, némi gúnnyal a hangjában. – A helyettesem épp most tájékoztattott, hogy a püspökség kifogásolta a leszállított virágok és koszorúk eredetét. Biztosíthatom, hogy minden általunk szállított áru a kertészethez tartozó telephelyekről származik.

– Mondani mindent lehet, kedves Mária – válaszolt behízelt hangon a férfi. – De vajon bizonyítani is tudja?

– Én bizonyítsam? Hiszen ön állítja, hogy megszegettük a szerződést. Talán önnek kellene bizonyítani az állítását.

– Tudjuk bizonyítani. Nyugodt lehet, nagyon is tudjuk.

– Nyugodt vagyok. Csupán azt kérdezném, hogy mit vár tőlem?

– Nos, mivel ezt a vitát itt és most nem fogjuk tudni lezárni, az lenne a tiszteletteljes kérésem, hogy jövő kedden a püspökségen folytassuk a megbeszélést. A püspök úr előtt tudja tisztázni a kialakult helyzetet.

Varjassy azt várta, hogy a nő azonnal tiltakozni kezd, vagy ürügyet keres, miért nem tud elmenni. Hallotta, hogy pár hónapja tucatnyi ilyen meghívás elől bújt ki, mondvacsínált kifogásokkal, és pusztán a püspökség nevének említésére pánik lett úrrá a nőn. Most azonban meglepetésére Mária mosolyogva felállt, úgy nézett le az ügyvédre.

– Természetesen, ha kapok egy hivatalos meghívást, akkor elmegyek. Kérem azt is, hogy pontosan írják le, mi lesz a megbeszélés tárgya, valamint, ha bármi kifogásuk merült fel az általunk szállított áruval, azt is részletezzék. Most pedig, ha megbocsájt Varjassy úr, rengeteg dolgom van. Köszönöm, hogy tájékoztattott.

A férfi meglepetten és leforrázva állt fel, és mivel a nő nem nyújtott neki kezet, esetlenül meghajolva köszönt el.

– Vízontlátásra, Mária! – némi gondolkodás után még hozzátette: – Gratulálok a kisfia születéséhez.

– Igazán köszönöm! Ön az első, aki gratulál a püspökség nevében.

A férfi rákvörösen lépett ki az ajtón. Amikor betette maga mögött az ajtót, a két nő hangos nevetésben tört ki.

* * *

Mária kitolta a babakocsit a kapun és lassan, komótosan megindult a közeli park felé. Letelepedett egy árnyas fa alatt meghúzódó padra és élvezte a lombok által megszűrte nap cirógató melegét. Kezdte megszeretni ezeket a sétákat. Ilyenkor elfeledett minden rosszat, ami csak az utóbbi időben érte. Hirtelen megszólalt a mobilja. Gyorsan előkapta, hogy az éles csengő hang fel ne ébressze kisfiát. Meglepetésére Zsuzsa hívta.

– Szia, Zsuzsikám. Csak nincs valami baj? Hiszen úgy volt, hogy este beugrasz. Közbejött valami?

– Az jött közbe, hogy már itt vagyok a városban. Nem lehetne, hogy most felugorjak?

– Az a helyzet, hogy a parkban vagyok a kicsivel. Tudod mit, a „Kávészó a bagdadi kalifához”-ban találkozunk. Tudod, ahol legelőször vártalak. Vendégem vagy egy kávéra és egy nagy adag fagyira is.

– Rendben! Tíz perc múlva ott leszek.

Mária a kávézóhoz érve a teraszon telepedett le, a babakocsit maga mellé húzva élvezte az arra haladók kíváncsiskodó tekintetét, ahogy bekukucskálva a kisfiát megcsodálták. *Milyen ijedten ültem itt valamivel több, mint fél éve* – gondolta. – *Akkor is Zsuzsát vártam, de elbújva, remegve.*

– Szia! – köszönt rá Zsuzsa. – Hadd nézzem ezt a gyönyörűséget! – azzal lehuppant Mária mellé. Miközben a pincérnő felvette a rendelést, Zsuzsa egy papírmappát vett elő és átnyújtotta.

– Ezt neked hoztam.

Mária kivette a mappában található iratokat és figyelmesen tanulmányozni kezdte. Teljesen belemerült az olvasásba, Zsuzsa ez alatt a kávéját szűrte.

– El sem akarom hinni...

– Pedig minden sora igaz, mindennek utána jártam. Beszéltem az érintettekkel, és azt mondták, ha szükséges, hívd őket bátran.

Mária újra átfutotta az iratokat, majd hangosan fuldokolva nevetni kezdett.

* * *

– Eminenciás uram, megérkezett Novák Mária. Az ügyvédnő is vele van.

– Vezesse be! Az ügyvédnőt ne, csak a Novákot.

– Igenis, eminenciás uram – azzal a titkár kisietett a szobából. Kisvártatva újra nyílt az ajtó és Mária lépett be, nyomában Enikő, akit ugyan a titkár megpróbált visszatartani, de hasztalan.

– Én csak önt hívtam – mordult Máriára a püspök.

– Én pedig elhoztam a jogi képviselőmet, ahogy önnek is itt vannak az ügyvédei. Mi kifogása van tehát az ellen, hogy a kertészet is igénybe vegye saját jogi képviselőjét?

– Ez egy üzleti tárgyalás!

– Igen, tudom! Ezért hoztam el az ügyvédnőt, és gondolom, ezért vannak itt az ügyvéd urak is.

A püspök igyekezett palástolni dühét, hiszen érezte, hogy nem tudott a nő fölé kerekedni. Gondolatai cikáztak, és amit magában végiggondolt, az nagyon nyugtalanította.

Ez a nő nagyon megváltozott. Magabiztos és határozott lett. Az a másik a Good Tidings-től, az tette ilyen magabiztossá. De majd én megtöröm. Meg kell törnöm!

Minden szem várákozóan rászegeződött. Várták, hogy ő nyissa meg a tárgyalást. A férfi zavartan megköszönte a torkát, mosolyt erőltetett az arcára, végül megszólalt.

– Köszönöm, hogy idefáradtak, hogy a felmerült problémát tisztázni tudjuk. Megkérem Varjassy ügyvéd urat, hogy mondja el aggályainkat.

Az ügyvéd bólintott és egy halom iratot vett elő a táskájából, de mielőtt belekezdett volna mondandójába, Enikő megelőzte.

– Bocsássanak meg, de ki vezeti a jegyzőkönyvet?

A püspök felhúzta a szemöldökét. *Átkozott némbor, ezt igazán elfelejthetted volna* – gondolta a püspök, hiszen a

tárgyalás előtt megbeszélte a két ügyvéddel, hogy jegyzőkönyvet nem vezetnek, azonban, ha a másik fél ragaszkodik hozzá, nem mondhatnak nemet.

– Nos, ha elfogadják, én Máriát javaslom – biccentett a püspök felé az ügyvédnő. A püspök kényszeredetten mosolygott. Mária a táskájából előkotort egy diktafont, bekapcsolta és az asztalra tette.

– Akkor hallgatjuk, ügyvéd úr! – mosolygott Enikő Varjassyra, akit szemlátomást kizökkentett ez a kis közjáték. Azonban sok éves rutinja hamar átsegítette az ilyen és ehhez hasonló dolgokon. Nem véletlenül volt évek óta szerződése a püspökséggel. Nem úgy a püspököt.

– Ez mi? – mutatott a diktafonra. – Jegyzőkönyvről volt szó, nem hangrögzítésről. Ehhez nem járulunk hozzá.

Mária kénytelen volt eltenni a készüléket, amit persze véletlenül elfelejtett kikapcsolni. Táskájából egy jegyzetfüzetet és tollat vett elő. A püspök diadalmasan bólintott. Varjassy megköszönte a torkát és kenetteljesen belekezdett mondandójába.

– Hölgyeim, uraim! Mint tudják, azért kerül sor erre a megbeszélésre, mert a megrendelő, jelen esetben a püspökség, azt állítja, hogy a beszállító megszegte a szerződést. Miután a szerződés általános szerződéses feltételek 12.4. pontja szerint a beszállító csak saját termesztésű virágokból származó vágott virágot, illetve ilyen virágokból készített termékéket szállíthat a megrendelőnek. Tehát...

– Csak, hogy ez az állítás pontatlan – vágott a szavába Enikő. – Ha egyéb kifogásuk nincs a szállítással kapcsolatban akkor örömmel közlöm, hogy mi valóban csak a kertészet által termesztett virágokat szállítottuk.

– Mi viszont bizonyítani tudjuk, hogy a Molnár utcai virágkertészet virágaiból is szállítottak azóta, hogy megemeltük a szállítandó mennyiséget. A szerződéskötéskor nyilatkozniuk kellett, hogy önök képesek önerőből kielégíteni a püspökség rendelését.

– Tisztelt ügyvéd úr! Eminenciás uram – biccentett Enikő a püspök felé. – Azt kell mondanom, hogy mind a két állítás igaz.

– Megmagyarázná ezt nekünk? – szólt közbe Varjassy.

– Nagyon egyszerű. A Molnár utcai kertészet is a miénk. Vagyis a szállított termékek eredetével nem szegtük meg a szerződést.

– Nekem írásos bizonyítékom, jelen esetben a cégkivonat áll rendelkezésemre. Abban nem az ön ügyfele a tulajdonos – csapott le Enikő szavaira Kováts ügyvéd, aki eddig csak néma szemlélője volt a vitának.

– Megnézhetem? – kérte el Enikő a papírokat. Átfutotta, majd mosolyogva adta vissza.

– Tisztelt kollegám, ez a cégkivonat több mint egy hónapos.

– Vagyis azt akarja mondani, hogy azóta megvették a céget?

– Bérbe vettük, határozatlan időre. Az ezzel kapcsolatos minden hivatalos eljárást elintéztük.

A két ügyvéd tudta, hogy ezzel jogilag legalizálták a másik kertészetből származó beszállítást. Azzal is tisztában voltak, hogy ellenkező esetben sem sokat tehetnének. Egy ilyen bírósági eljárás hosszadalmas és a bíróság előtt nehéz magyarázatot adni, miért olyan fontos a virágok eredete, ha a minőséggel nincs gond. Ezzel szemben a püspök indulatosan pattant fel a helyéről, és magából ki kelve Enikőnek és Máriának támadt.

– Hó-hó, hölgyeim! Nem addig van az! Ezt bíróság előtt kell bizonyítani.

– Kérem, ahogy óhajtja, eminenciád. Mi hajlandóak vagyunk erre, ha a püspökség nevetségessé akarja tenni magát – szaladt ki Mária száján az indulatos válasz. A püspöknek több sem kellett. Üvöltve válaszolt.

– Van egyéb is. És ez már elég lesz. Önök korábban csillagkorompenésszel fertőzött virágot szállítottak.

Hirtelen olyan csend támadt, hogy az szinte ijesztővé vált. Mária szólalt meg elsőnek.

– Mikor is szállítottunk mi fertőzött virágot?

– Nem tudom pontosan. Utána kell nézni.

– Szerintem is jó lesz utána nézni, eminenciás uram. Mivel mi nem szállítottunk csillagkorompenésszel fertőzött terméket. Viszont azt bizonyítani tudjuk, hogy ilyen palántákat vásároltunk egyszer. Szerencsére az egyik éles szemű kertész észrevette és idejében megsemmisítettük. Erről jegyzőkönyvet vettünk fel, az ÁNTSZ-t is kihívtuk, ők hitelesítették a jegyzőkönyvet. Arra viszont kíváncsi lennék, hogy ön, eminenciás uram, hogy tudja felismerni ezt a ritka virágbetegséget?

– Ez hallatlan! – kiáltotta magából kikelve a püspök. – Azzal vádol engem, hogy én fertőztem meg a virágait?

– Nem vádoló semmivel. Csupán kérdéseket teszek fel, amire amint látom, nincs válasza eminenciádnak.

A püspök rákvörös lett és lehetett látni, hogy elveszítette a kontrollt. Üvöltve Máriára támadt.

– Mit képzelsz, te kis ringyó Tudod te, kivel kezdted ki? Azt hiszem, nem tudod, de velem te nem fogsz packázni!

Varjassy megpróbálta csitítani, de csak olaj volt a tűzre.

– Maguk takarodjanak! Ki vannak rúgva. Ami pedig a szerződést illeti, azonnali hatállyal felmondja a püspökség. Megértették!?

– Megértettük – felelte csendesen Enikő. – Viszont akkor a szerződés szerinti kártérítésre igényt tartunk. Ugyanis indok nélküli felmondás esetén a károsult felet érő, minden kimutatható vagyoni kár megtérítésére köteles a vétkes fél. Egészen pontosan a szerződés lejártáig, ami nagyjából még két és fél év.

– Hallatlan! – üvöltötte a püspök. – Majd én megmutatom, mi jár maguknak. – A püspök üvöltve csak vagdalkozott. Mikor végre alábbhagyott a dühe, Mária szólalt meg csendesen:

– Eminenciás uram! Beszélhetnék önnel négyszemközt?

– Négyszemközt? Arra semmi szükség. Maga nem szab itt feltételeket. Magát én úgy megtáncoltatom, ha kell, egyházi átokkal sújtom.

Mária nevetve mondta:

– Eminenciádnak nincs hatalma felettem. Fél éve talán volt, mostanra viszont semmi.

– Kiátkozlak, te boszorkány! És a fiadat is!

– Dehogyan átkoz ki. – Először is ehhez nincs hatalma. Akkor sem lenne, ha katolikus lennék. Viszont a fiam is, én is evangélikusok vagyunk. Kikeresztelkedtem, és nem hiszem, hogy az egyház az ön kedvéért szembe menne az evangélikus egyházzal. És milyen indokkal átkozna ki? Hogy teherbe estem egy paptól? Ne legyen nevetséges. És akkor talán először saját magát kellene kiátkoznia Eminenciádnak!

– Mit merészelsz! – üvöltötte a püspök.

– Az igazat merészelem kimondani – válaszolt mosolyogva a nő. – Nem értettem, miért üldöz. Miért akar ellehetetleníteni. De már tudom. Mert ön is abba a bűnbe esett egykor, mint amiért most János atyát és engem büntetne.

– Ez... ez hallatlan – üvöltötte tajtékozva. – Azonnal hagyja el az irodámat! Feljelentem becsületsértésért. Legközelebb a bíróságon találkozunk.

– Természetesen ehhez joga van. Gondolom ezeket az iratokat akkor majd a bíróságnak kell benyújtani – azzal táskájából egy mappát vett elő és átnyújtotta a püspöknek. – Továbbá a fiát és leányt, valamint a gyermekei anyját is tanúnak kell megidézni. Mert információm szerint mindhárman hajlandók eljönni.

A püspök eszelős tekintettel nézte át a mappa tartalmát, végül, mint egy örült, apró darabokra tépte.

– Kár volt! – szólalt meg csöndesen a nő. – Ezek csak másolatok. Az eredeti nincs itt, de nyugodt lehet, a bíróság be tudja kéretni.

– Takarodjanak! – üvöltött a püspök, és mint aki eszt veszttette, feltépte az ajtót és kirohant. Kínos csend telepedett a szobára. A két nő és a két férfi tanácstalanul nézte egymást, majd előbb Varjassy kezdett el nevetni, végül már mind a négyen hangosan hahotáztak. Az ajtóban értetlen arccal a püspök titkára jelent meg. Végül Enikő szólalt meg:

– Azt hiszem, a tárgyalást befejezettnek tekinthetjük.

– Mi is ezen a véleményem vagyunk – biccentett Varjassy. – Bár mint hallották, nekünk már nincs is jogunk a püspökséget képviselni, hiszen az eminenciás úr volt szíves felmondani nekünk.

– Azért mi elkészítjük a tárgyalás jegyzőkönyvét és holnap átküldjük. Természetesen a szerződés szerint szállítjuk továbbra is a virágokat – közölte csendesén Enikő. Mária összeszedte a püspök által összetépett levelet és a születési anyakönyvi kivonat másolatát és visszatette a mappába.

– Soha nem lehet tudni nem lesz-e szükség ezekre. Tudják, uraim, Isten útjai kifürkészhetetlenek.

Epilógus

A katolikus egyház a rákövetkező héten a megromlott egészségi állapotára hivatkozva felmentette az egyházmegye **püspökét**. Egy kolostorba került, ahol ötödik éve a mosdók és illemhelyek tisztántartásáért felel.

Dr. Varjassy és **Dr. Kováts** ügyvédek továbbra is a püspökség jogi képviseletét látják el.

Vali rablásának ügyében a rendőrség lezárta a nyomozást. Meglepetésére egy reggel, mikor kilépett a házából, egy majdnem hasonló Suzuki állt a kapu előtt. Vali hiába tiltakozott Máriánál, hogy ezt nem fogadhatja el. Kenyéradó gazdája közölte, hogy ez a legkevesebb, amit megérdemel, hiszen nélküle ő is és a vállalkozás is darabokra hullott volna. Különben is, ez csak egy öreg, rozoga járgány.

Barbarának sikerült eladni a lakását és vásárolni egy lakást közel a kertészethez. Férje ugyan kiheverte Gyula bácsival történt találkozását, azonban azóta is a magyar igazságszolgáltatás vendégszeretetét élvez.

Az ügyvédnő, **Dr. Németh Enikő** ázsioját nagyban emelte, hogy túljárt a püspökséget képviselő két neves szakember eszén. Bár pontosan senki nem tudta, mi is

volt a szerződő felek közötti nézetkülönbség, azonban ha valaki peren kívül sarokba tudja szorítani a két országos hírű ügyvédet, az biztosan érti a dolgát. Azóta annyi új ügyfele akadt, hogy önálló ügyvédi irodát nyitott.

Zsuzsa továbbra is segíti az arra rászoruló, bajbajutott lányokat és nőket is. Azzal, hogy ő is kikeresztelkedett és felvette az evangélikus hitet, nagy támadási felületet zárt ki a katolikus egyházzal szemben, de így is gyakran éri elvtelen támadás. Máriával szoros barátságot ápolnak. Ha csak tehetik, találkozik a két család, hiszen ő Marcika keresztanyja.

Mária szülei legnagyobb meglepetésükre egy nap levelet kaptak az új püspöktől, melyben elnézést kért a lányukat korábban ért minden atrocitásért. Bár nehezen tudták feldolgozni a történeteket, de egy nap váratlanul mégis meglátogatták lányukat és unokájukat. Az idő minden sebet begyógyít elve itt is érvényesült, és mára helyreállt a családi béke.

János atya továbbra is lelkiismeretesen vezeti a rá bízott parókiát.

Mária ötödik éve szállítja a kertészet áruit a megyei püspökségnek. Egy éve megkapta a kiemelt beszállítói címet. Az új püspökkel egyszer találkozott, miután az átvette a hivatalát. A jeles egyházi személy közölte, hogy nem érdekli, mi volt korábban, ha a szállított virágokra

nincs minőségi panasz. A nőnek azóta bővítenie kellett mindkét kertészetét. Jelenleg tizenöt embernek ad munkát. Élettársi kapcsolatban él egy városban élő, jónevű íróval. Kapcsolatukból egy kislány született. A férfi egy éve nevére vette Mária első gyerekét, Marcit is, aki persze mit sem tud az élete kezdetét körbefonó kálváriáról. Boldogan készül arra, hogy ősszel iskolába menjen.

Tartalomjegyzék

Előszó	5.
--------	----

Hétköznapi kalandjaink (válogatott novellák)

Elvesztett család	9.
A szőlő íze	13.
A fotel titka	21.
Bizalom	28.
A hiányzó lépés	32.
Vadászkaland	35.
Nem adlak vissza, kedvesem	39.
Kedvesem titka	45.
Körforgás	50.
A kenyér íze	53.
A kulcs	59.
Az én fecském	64.
Soha nem késő	70.
Örökség	74.
Mókuserék	78.
Bécsi keringő	87.
Láthatatlan nyár	93.

Gondolatok a jövőnek (válogatott versek)

Egy gondolat a jövőnek	103.
Várakozás	104.
Winner lovag	106.

A folyó terhe	108.
Tiszavirág	108.
Ajkam álmodik	109.
Napvarázs	110.
E-mail szerelem	111.
Bennem lévő fájdalom	112.
Fürdik a hold	112.
Nyári vers	113.
Sárba taposott szavak	114.
Gondúzó	114.
Könyörgő	115.
Mondd, hogy minden jó	116.
Ennyi az élet?	117.
Szavak	118.

Isten segítő keze (regény)	122.
----------------------------	------

- „- Gyermekem! - próbált nyugalmat erőltetni magára a férfi, majd nyájas, behízeltgő modorban folytatta. - Ez a gyermek megfogant. Ezen változtatni nem lehet. De az anyaszentegyház nem engedheti, hogy ez az ártatlan bárány bűnben nevelkedjen. Az a mi álláspontunk, és a gyermek szempontjából is a legjobb lenne, ha születése után lemondanál róla és az anyaszentegyházra bízád a neveltetését.
- Soha! Érti atyám? Soha nem mondanék le a gyermekemről. Elég csapás nekem, hogy az apját elvették tőlem.
 - Na de a gyermek egészséges szellemi fejlődése...
 - Nincs olyan bíróság a világon, aki nem találná megfelelőnek azt a környezetet, ahova ez az ártatlan teremtmény érkezni fog. Az én otthonom nem a bűn tanyája.
 - Hiszen azt sem tudod ki a gyermek apja.
 - Pontosan tudom ki a gyermek apja, és ön is tudja atyám. De ha úgy gondolja, én bátran állok egy DNS vizsgálat elé...”